

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

SAKLI

KUSURSUZCA KUSURLU SERISI

gercekler

NEVA ALTAJ

SAKLI *gerçekler*

NEVA ALTAJ

İngilizceden Çeviren: Tuba Özkat

ARTEMİS YAYINLARI

YAYIN NO: 2463

SAKLI GERÇEKLER

Neva Altaç

Orijinal Adı: *Hidden Truths*

Yayın Yönetmeni: Yusuf Tan

Editör: Yeliz Üslü

Son Okuma: Zikriye Eliter

Kapak Uygulama: Dilan Kaya

Sayfa Tasarım: Muzaffer Aysu

1. Basım: Ocak 2024

ISBN: 978-605-304-920-3

Sertifika No: 43949

Saklı Gerçekler

© 2022, ALFA Basım Yayım Dağıtım San. ve Tic. Ltd. Şti

Hidden Truths

© Neva Altaç, 2022

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Alfa Basım Yayım Dağıtım Ltd. Şti.'ne aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

ARTEMİS YAYINLARI

Ticarethane Sokak No: 15 Cağaloğlu / İstanbul

Tel: (212) 513 34 20-21 Faks: (212) 512 33 76

e-posta: editor@artemisyyayinlari.com – www.artemisyyayinlari.com

Baskı ve Cilt: Melisa Matbaacılık

Çiftelavuzlar Yolu Acar Sitesi No: 4 Bayrampaşa / İstanbul

Tel: (212) 674 97 23 Faks: (212) 674 97 29 Sertifika No: 45099

Artemis Yayınları, Alfa Yayın Grubu'nun tescilli markasıdır.

SAKLI *gerçekler*

NEVA ALTAJ

İngilizceden Çeviren: Tuba Özkat

ARTEMİS YAYINLARI

İTHAF

Bu kitap, kitaplarıma çok sevgi gösteren ve benim gibi yeni çıkış yapan bir yazara inanılmaz destek veren okuyucularıma adanmıştır. Hikâyelerime bir şans verdiniz ve yazmaya devam edebilmem için beni motive ettiniz. Teşekkür ederim. Sizi seviyorum millet.

YAZARIN NOTU

Sevgili okuyucu, kitapta birkaç Rusça kelime geçiyor, çevirileri ve açıklamaları şu şekilde:

Pakhan (пахан) - Rus mafyasının başı.

Bratva (братва) - Rus organize suç örgütü veya Rus Mafyası.

Lisichka (лиси́чка) - küçük tilki.

Palomita - küçük güvercin; “güvercin” anlamına gelen “paloma” kelimesinin küçültme eki almış halidir.

TETİKLEYİCİ UYARISI

Bu kitap bazı okuyucular tarafından rahatsız edici bulunabilecek içerikler barındırmaktadır. Örneğin kan, şiddet, istismar ve işkencenin görsel tasvirleri. Ayrıca travma sonrası stres bozukluğu (TSSB) ve diğer ruh sağlığı sorunlarından da bahsediliyor.

Hepimiz sevginin tüm yaraları iyileştirdiğine inanmak istesek de lütfen bu hikâyenin bir kurgu eseri olduğunu unutmayın. Eğer TSSB'den muzdaripseniz veya diğer ruhsal sorunlarla mücadele ediyorsanız, yardım alabilirsiniz. Ailenize, arkadaşlarınıza, bir tıp doktoruna veya bir danışman ya da ruhani lider gibi başka bir güvenilir profesyonele ulaşın. Yalnız değilsiniz!

GİRİŞ

E-posta Yazışmaları

On Beş Yıl Önce

Kimden: Felix Allen

Kime: Yüzbaşı L. Kruger

Konu: Sergei Belov

Yüzbaşı,

Sorumluluğuma verilen yeni acemi Sergei Belov ile ilgili önemli endişelerimi dile getirme ihtiyacı hissediyorum. Genç Belov son derece zeki ve fiziksel potansiyeli de muhteşem. Öte yandan programımız için doğru seçim olduğundan emin değilim. Daha on dört yaşında ve bu çok küçük bir yaş. Ayrıca psikolojik profili bizim ihtiyaçlarımıza uygun değil. Basit bir ifadeyle, o bir koruyucu. Doğuştan şiddet yanlısı birisi değil ve bunu sürdürmenin ne kadar akıllıca olacağını bilmiyorum. Başka bir birime atanması ya da alındığı ıslahetine geri gönderilmesi gerektiğini düşünüyorum.

Felix Allen

Z.E.R.O. birimi

Sergei Belov'un Eğitmeni

On Bir Yıl Önce

Kimden: Felix Allen

Kime: Yüzbaşı L. Kruger

Konu: ÖNEMLİ. Sergei Belov

Yüzbaşı,

Belov çocuğuyla ilgili duruşunuzun farkındayım. Ayrıca çocuğun geçtiğimiz yıllardaki üstün başarısının ve kusursuz eğitim puanlarının, çocuğun iyi uyum sağladığı ve saha görevlerine gönderilmeye hazır olduğu sonucuna ulaşılmasını sağlayabileceğinin de farkındayım. Benim profesyonel görüşüme göre, kendisi Z.E.R.O Projesi operasyonu için tahsis edilen görevleri gerçekleştirmeye uygun DEĞİLDİR ve onun mümkün olan en kısa süre içinde standart birimlerden birine transfer edilmesini tavsiye ederim.

Felix Allen

Z.E.R.O. birimi

Sergei Belov'un Eğitmeni

Sekiz Yıl Önce

Kimden: Felix Allen

Kime: Yüzbaşı L. Kruger

Konu: Transfer talebi bildirimi

Yüzbaşı,

Sergei Belov şubat ayında Kolombiya görevinden döndüğünden beri son derece endişe veren tavırlar sergiliyor. Raporumun tamamını bu e-postaya ekliyorum fakat en önemli noktaları özetlemem gerekirse şu şekilde: şiddet patlamaları, gerçeklikle bağlantıyı yitirme ve rastgele katatonik ataklar.

Kendisi için resmi olarak psikiyatrik değerlendirme ile birlikte transfer talebinde bulunduğum konusunda sizi bilgilendirmek istedim.

Orada ne oldu, Lennox? Niçin görev raporuna erişimim engelleniyor? Sergei bana anlatmıyor ve etrafa sorup öğrenmeye çalıştığımda işin peşini bırakmamı ya da sonuçlarıyla yüzleşeceğimi söylediler. Kolombiya'da ne olduğunu öğrenmem gerek çünkü bunun, Belov'un davranışındaki değişim için bir tetikleyici olduğu son derece açık.

Felix Allen

Z.E.R.O. birimi

Sergei Belov'un Eğitmeni

Altı Yıl Önce

Kimden: Felix Allen

Kime: Yüzbaşı L. Kruger

Konu: Acil

Sergei Belov'u görevden almanızı istiyorum. Diğer insanlar için, özellikle de kendisi için tehlike yaratıyor. Defalarca açıklamaya çalıştım ama dinlemediniz. Normal bir çocuğu alıp da hiçbir sorunla karşılaşmadan onu bir silaha dönüştüremezsiniz. Onları eğitime ne kadar genç yaşta sokarsan sok, herkes lanet olası bir tetikçi olmaya uygun değildir, Lennox. Oğlanın kopması an meselesi ve bu olduğunda, üslerimize açıklamak zorunda kalacağın bir kaos yaratacak.

Felix Allen

Z.E.R.O. birimi

Sergei Belov'un Eğitmeni

Dört Yıl Önce

Kimden: Yüzbaşı L. Kruger

Kime: Felix Allen

Konu: Mal nerede?!

Felix,

Yarın sabah seni ofisimde görmeyi bekliyorum. Belov'u ve kendini görevden azlettirmek için amirali nasıl ikna ettiğini bilmek istiyorum. Ayrıca benim malımı nerede saklıyorsun?

Yüzbaşı Lennox Kruger

Z.E.R.O. Projesi Komutanı

Kimden: Felix Allen

Kime: Yüzbaşı L. Kruger

Konu: Re: Mal nerede?!

Siktir git, Lennox.

Umarım evcil hayvan projen yakında seni kışından ısırmak için geri döner.

Felix

BÖLÜM

bir

Üç gün önce

TABAĞIMDA TAM OLARAK ON BİR PARÇA ET VE YİRMİ ÜÇ tane patates kızartması vardı. Maria iki saat önce yemeği getirdiğinden beri en az yirmi defa saymıştım. Yemek hâlâ sıcakken ve kokusu burun deliklerimi doldururken karşı koymak daha zordu. Fakat şimdi bile ağzım sulanıyor ve midem kasılıyordu.

İkinci gün en kötüsüydü. Aklımı yitireceğimi düşündüm. O yüzden yiyecek parçalarını saymaya başladım ve onları yediğimi hayal ettim. Yardımı oldu. Bir nebze de olsa. Belki de et küçük parçalar halinde kesilmeseydi daha kolay olabilirdi, her biri beni kışkırtıyordu. Sadece bir tane alabilirdim ve kimse fark etmezdi. O gün nasıl galip geldiğimi bilmiyordum.

Açlık grevimin beşinci günündeydim. Günde üç defa bana yemek ve su getiriyorlardı ama su dışında hiçbir şeye dokunmuyordum. Babamın katiliyle evlenmektense açlıktan ölmeyi tercih ederdim.

Odanın diğer tarafındaki kapı açıldı ve Maria içeri girdi. Bir zamanlar çok iyi arkadaştık. Ta ki o babamı becermeye başlayana kadar. Acaba ne zaman babamın en iyi dostu, iş ortağı ve beş gün önce de onun katili olan Diego Rivera'nın tarafına geçmeye karar vermişti?

“Bunun bir anlamı yok, Angelina,” dedi Maria ve ellerini kalçalarına dayayarak karşımda durdu. “Öyle ya da böyle Diego ile evleneceksin. Neden zor yolu seçiyorsun?”

Kollarımı kavuşturup duvara yaslandım. “Peki neden sen evlenmiyorsun?” diye sordum. “Zaten onunla yatıyorsun. Niye o kadarla yetinesin?”

“Diego asla bir hizmetkârın kızıyla evlenmez. Fakat beni becermeye devam edecek.” Bana resmen küçümseyici bir bakış attı. “Manny Sandoval'ın kızı ol ya da olma, artık sana dokunmak isteyeceğinden şüpheliyim. Hiçbir zaman özel bir yanın yoktu ama şimdi yarı ölü gibi görünüyorsun.”

“Gitmeme izin vermesini isteyebilirsin ve o tamamen sana kalır.”

O domuzun dokunuşunu nasıl hazmettiğini hayal bile edemiyordum. Diego yaşça babamdan daha büyüktü ve iğrenç kokuyordu. Bayat ter ve kötü parfüm kokusu aklıma hep onu getirecekti.

“Ah, isterdim. Memnuniyetle.” Gülümsedi. “İşe yarayacağını düşünseydim. Diego, Sandoval prensesi karısı olarak yanında olursa, babanın iş anlaşmalarını devralmanın çok daha sorunsuz gideceğine inanıyor. Bir, belki iki gün daha bekler. Sonra seni mihraba sürükleyecek. Sana karşı son derece sabırlı davrandı, Angelina. Sabrını daha fazla sınamamalıydın.” El değmemiş yemek tabağını aldı ve odadan çıktıktan sonra kapıyı arkasından kilitledi.

Yatağıma uzandım ve hafif akşam esintisiyle perdelerin dalgalanışını izledim. Sabahtan beri başım dönüyordu, o yüz-

den uykuya dalmak birkaç gün öncesindeki kadar zor değildi. Ayrıca başka gözyaşım da kalmamıştı.

Babamın öldüğüne hâlâ inanamıyordum. Belki gezegende ki en iyi baba değildi ama o *benim* babamdı. Manuel Sandoval için iş, her zaman önce gelirdi, ki bu alışılmadık bir durum değildi. Kimse Meksika'nın en büyük üç kartelinden birinin lideri olan adamın bir gününü çocuğuyla saklambaç oynayarak ya da onun gibi bir şeyler yaparak geçirmesini bekle-miyordu. Ama beni kendi tarzında seviyordu. Dudaklarımda hüznünlü bir gülümseme belirdi. Manny Sandoval resitalle-rime gelmeyebilir veya ev ödevlerime yardım etmeyebilirdi ama neredeyse adamları kadar iyi ateş etmeyi bildiğimden emin olmuştu.

Erkeksi kahkahalar avludan bana ulaşıyor, titrememe sebep oluyordu. O yalancı piç kurusu ve adamları hâlâ kutlama yapı-yordu. Babamı, on yıldan fazladır iş yaptığı adamı öldürdüğü yetmemişti. Ah, hayır. Evine ve iş anlaşmalarına de el koymuş-tu. Ve şimdi kızını da almak istiyordu.

Gözlerimi yumup Diego'nun evimize geldiği günü yeniden hatırladım. Kimse bir şeyden şüphelenmemişti çünkü yıllardır ayda en az bir defa babamı ziyarete gelirdi. Neler olduğunu fark ettiğimizdeyse artık çok geçti.

O gün Diego'ya saldırmamalıydım. Saldırmamın bana ka-zandırdığı tek şey, yüzüme yediğim ve yıldızları görmeme sebep olan bir darbeydi. Babamın yerde, kanlar içinde yatan cesedini gördüğümde doğru düzgün düşünememiştim. Piç kurusunu öldürmek aklımdaki tek şeydi. Daha iyi bir fırsatın çıkması-nı beklemektense iki ayakçısını tamamen görmezden gelip ofis duvarında asılı duran dekoratif kılıçlardan birini kaptığım gibi Diego'ya saldırdım. Adamları beni daha patronlarına yaklaşa-madan yakaladılar. Ve güldüler. Sonra Diego suratıma tokadı

yapıştırıp da neredeyse çenemi yerinden çıkardığında daha da fazla güldüler.

Şimdiye kadar beni becermeye gelmemiş olmasına şaşkındım. Muhtemelen getirdiği ve onları satın alan adamlara göndermeden önce bodrumda kilit altında tuttuğu kızlara tecavüz etmekle meşguldü. Acaba beni de satacak mıydı, yoksa onunla bir şey yapmaktansa ölmeyi tercih ettiğimi fark ettiğinde beni öldürecek miydi?

Yüzümü yastığa gömdüm.

Birinin aceleyle attığı adımlar beni uykumdan uyandırdı. Yavaşça ve gözlerimi açmadan yastığımın altına uzandım ve üç gün önce söktüğüm sandalyenin kolçağını kavradım. Derme çatma silahımı, Diego'nun en sonunda beni ziyaret etmeye karar verdiği zaman için oraya koymuştum.

“Angelinita!” Bir el omzumu tutup beni sarstı. “Uyan. Fazla zamanımız yok.”

“Dadı?” Yatakta doğrulup oturdum ve gözlerimi kısarak çocukluk dadıma baktım. “İçeri nasıl girdin?”

“Gel hadi. Sessiz ol.” Elimi tutup beni odadan dışarı çekti.

Beni odamda esir tutmuşlardı ve beş gündür bir lokma yemek yememiştım. Yaşlı ve çelimsiz dadıma yetismeye çalışırken ayaklarım birbirine dolandı ve beni koridordan resmen sürükleyip mutfağa giden merdivenlerden indirdi. Diego evin içinde koruma tutmuyordu ve diğer çalışanlar da on civarında gidiyordu. Kimseyle karşılaşmadığımıza göre gecenin yarısı olmalıydı.

Dadım beni arka bahçeye bakan cam kapının önüne götürdü ve parmağıyla işaret etti. “Şu tırı görüyor musun? Yirmi

dakika içinde yola çıkıyorlar. Diego, Chicago'daki İtalyanlara uyuşturucu gönderiyor ve bana kargoyla birlikte hediye olarak kızlardan birini göndermemi söyledi." Bana baktı. "Onun yerine sen gidiyorsun."

"Ne? Hayır." Elimi kırıışık yanağına koyarken bacaklarımın beni yarı yolda bırakma ihtimaline karşı diğer elimle duvara yaslandım. "Diego seni öldürür."

"Gidiyorsun. O orospu çocuğunun seni almasına izin vermeyeceğim."

"Dadı..."

"Chicago'ya gittiğinde okuldan tanıdığın Amerikalı arkadaşlarınla kalabilirsin. Diego peşinden gelmek için sınırı geçmeye cesaret edemez."

"Elimde belgem ya da pasaportum yok. Oraya gittiğimde ne yapacağım?" Orada fazla arkadaşım olmadığından bahsetmeyi atladım. "Ayrıca şoför beni tanıyacaktır."

"Muhtemelen tanımaz, berbat görünüyorsun. Ama her ihtimale karşı bundan emin olacağız."

Çekmeceye uzanıp makas çıkardı ve şortumla tişörtümü birkaç yerinden kesti. İşini bitirdiğinde göğüslerimi ve popomu örtmek için neredeyse hiç kumaş kalmamıştı. Tıpkı Diego'nun sevdiği gibi.

"Şimdi, saçın."

Gözlerimi kapatıp derin bir nefes aldım ve sırtımı ona döndüm. Dadım, belime kadar uzanan saçlarımı düzensiz tutamlar halinde omzuma gelinceye kadar keserken gözyaşlarımın düşmesine izin vermedim.

"Chicago'ya varır varmaz Liam O'Neil ile temas kur," dedi. "Evraklar ve yeni bir pasaport için sana yardım edebilir."

"Durumu göz önünde bulundurunca bunun akıllıca olacağını sanmıyorum. Ya O'Neil orada olduğumu Diego'ya haber

verirse?” Babam geçtiğimiz yıl İrlandalılarla iş yapmıştı ama liderlerinin pek hayranı değildi. Liam O’Neil’a “üçkâğıtçı piç” derdi.

“Risk almak zorundasın. Başka kimse sana belgeleri sağlamaz.”

Çıplak ayaklarımın etrafına dağılmış siyah saç tellerine baktım. Tekrar uzayacaktı. Tabii bunu görecektim kadar yaşarsam.

Dadım omzuma vurdu. “Arkanı dön.”

Döndüğümde masanın üzerinden içinde en sevdiği agave bitkisinin olduğu saksıyı aldı, içinden bir avuç toprak alıp kollarıma ve bacaklarıma sürmeye başladı. Geriye doğru bir adım atıp bana baktıktan sonra birazını da alnıma yaydı.

“Güzel.” Başını salladı.

Kendime baktım. Kalça kemiklerim çıkıntı yapıyordu ve karnım çökmüş görünüyordu. Her zaman zayıf biri idim ama şimdi vücudum, sanki birisi her et parçamı emmiş de geriye sadece deri ve kemikleri bırakmış gibi görünüyordu. Kesinlikle Diego’nun bodrumda tuttuğu kızları andırıyordum. Başımı kaldırdığımda dadım gözyaşları içinde beni izliyordu.

“Al bunu.” Sandalyede sallanan bir çantayı alıp ellerime tutuşturdu. “Biraz yiyecek ve su var. Şoför kontrol etmeye karar verirse diye içine para koymaya cesaret edemedim.”

Kollarımı ona dolayıp yüzümü boyun kıvrımına gömdüm ve pudralı yumuşatıcı ile kurabiye kokusunu içime çektim. Bana çocukluğumu, güneşli günleri ve sevgiyi hatırlatıyordu. “Seni bırakamam dadı.”

“Bunun için zaman yok.” Burnunu çekti. “Hadi gidelim. Başını eğ ve konuşma.”

Dışarı çıkınca kolumu üst tarafından kavrayıp beni servis binasının önüne park etmiş tıra doğru sürükledi.

“Nihayet, Guadalupe,” diye bağırdı şoför ve sigarasını yere attı. “Onu arkaya götür. Geç kaldık.”

“Yanına yaklaşmak istemezsin.” Dadım beni şoföre doğru itti. “Orospu üstüne başına kustu. Leş gibi kokuyor.”

Başımı yerde tuttum ve kamyonun arkasına geçerken takılmamaya çalıştım. Kendimi dik tutmaya çalışmak için harcadığım eforla bacaklarım titriyordu. Kutulardan birinin arkasına çöküp Dadı Guadalupe’ye son bir kez bakmak için döndüm ama ben bir şey göremeden kocaman, kayan kapılar bir tangırtıyla kapandı. Kapkaranlıktı ve bir dakika sonra motor kükre-yerek can buldu.

Sergei

Arka cebimdeki telefon titredi. Sağ elimde tuttuğum bıçağı fırlattıktan sonra telefona uzanıp cevap verdim.

“Evet?”

“İtalyanların sevkıyatı Meksika’dan az önce ayrıldı.” Hattın diğer ucundan konuşan Bratva’nın Pakhan’ı Roman Petrov’du. “Yarın gece adamlar onu durdurmak için yola çıktıklarında Mikhail ile birlikte gitmeni istiyorum.”

“Ya? Bu, tekrar sahaya çıkmama izin verildiği anlamına mı geliyor?”

Dört yıl önce Rus Bratvasına katıldığımda bir piyade olarak başlamıştım ve geçen yıllar boyunca basamaklardan çıkarak Pakhan’ın yakın çevresine girmiştım. Bir yıl öncesinde Roman beni men edene kadar saha görevlerini hallediyordum.

“Hayır. Bu tek seferlik bir anlaşma olacak. Anton hâlâ hastanede ve eleman sıkıntımız var, yoksa asla seni göndermezdim.”

“Motivasyon konuşmaların üzerinde ciddi çalışman gerekiyor.” Sonraki bıçağı havaya attım.

“Motive olduğunda ceset sayısı artma eğiliminde oluyor, Sergei.”

Gözlerimi devirdim. “Ne yapmamı istiyorsun?”

“Tırlarının altını döşe ve patlat. Şoför uyurken yapmak zorundasın çünkü istihbaratlarımıza göre tırda uyuşturucuyla birlikte bir kız var. Önce onu çıkarmamız gerekiyor. Mikhail seni daha sonra arayıp detayları verecek.”

“Tamam.”

“Ve bu defa havaya uçanın sadece tır olduğundan emin ol,” diye böğürüp telefonu kapattı.

Son bıçaklarımı da atıp lambayı açtım ve vuruşlarımı incelemek için karşı duvara monte edilmiş dar, ahşap panele doğru yürüdüm. Bıçaklarımdan ikisi hedefin biraz aşağısındaydı. Paslanıyordum. Bıçakları çıkarıp odanın karşısına döndüm. Tahta boyunca yatay olarak uzanan beyaz çizgiye odaklanarak tekrar ışığı kapattım.

Yirmi dakika sonra odamdan çıktım ve alt kata inip Felix'i aramaya koyuldum.

“Albert!” diye bağırdım.

Ona böyle seslenmemden nefret ediyordu, bu yüzden de sürekli seslendiğimden emin oluyordum. Ordu gitmemize izin verdiğinde, yapması gerektiği gibi emekliliğini deniz kenarındaki bir kulübede geçirmektense uşağı olarak geçirmeye karar verdiğinden bunu hak ediyordu. Bizi sözleşmelerimizden nasıl kurtardığını bana hiç tam olarak anlatmamıştı.

“Albert! C-4 zulamızı nereye koydun?”

“Kilerde!” diye bağırdı mutfağın bir yerlerinden. “Patates kasasının altındaki kutuda.”

Alayla homurdandım. Bir de bana deli diyorlardı. Merdivenin etrafından dolanıp kiler kapısını açtım. “Nerede?”

“Saat on bir yönünde. Kafana dikkat et!”

Sola döndüm ve tavandan sarkan golf çantasına kafamı çarp-tım. “Tanrım! Sana saçmalıklarını garaja koymanı söylemiştim!”

“Yeterli yer yok,” dedi Felix arkamdan. “Neden C-4’e ihtiyacın var?”

“Roman’ın yarın bir şeyleri havaya uçurmam için bana ihtiyacı var.”

“Başka bir İtalyan deposu mu?”

“Bu sefer uyuşturucu dolu bir tır.” Patates kasasını kaldırıp kutuya uzandım. “Patlayıcıları yiyeceklerle saklayamazsın, lanet olsun. Bunu bodruma götürüyorum.”

“Yarından sonraki gün izne ihtiyacım var,” diye seslendi arkamdan. “Marlene’i sinemaya götüreceğim.”

Durup gözlerinin içine baktım. “Benim için çalışmıyorsun. Yıllardır kurtulmaya çalıştığım ve bir türlü gitmeyen bir baş belasısın. En sonunda Marlene’le aynı eve taşınacağın ve yakamdan düşeceğin gün için yaşıyorum.”

“Ah, yakın zamanda onun yanma taşınmayacağım. Çok erken.”

“Yetmiş bir yaşındasın! Eğer biraz daha beklersen taşınacağın tek yer lanet olası bir mezarlık olacak!”

“Yok ya.” Önemli değilmiş gibi elini salladı. “Ailem uzun ömürlü olmasıyla bilinir.”

Gözlerimi kapatıp iç çektim. “Ben iyiyim. Bana bakıcılık yapmana gerek yok. Marlene iyi bir hanım. Gidip hayatını yaşa.”

Dişlerini sıkıp bakışlarını bana dikerken yüzündeki kaygısız maskesi yok oldu. “İyi olmaktan çok uzaksın ve bunu ikimiz de biliyoruz.”

“Bu doğru olsa bile, artık senin sorumluluğunda değilim. Git buradan. Bırak da sorunlarımla kendi başıma uğraşayım.”

“Peş peşe üç gece, her geceyi sabaha kadar uyanmadan uyuyarak geçirirsen gideceğim. Bu olana kadar yerimde kalıyorum.” Arkasını dönüp mutfığa yöneldi, sonra omzunun üzerinden seslendi, “Mimi oturma odasındaki lambayı devirdi. Her yerde cam var.”

“Temizlemedin mi?”

“Senin için çalışmıyorum, unuttun mu? Eğer bana ihtiyacın olursa mutfakta olacağım. Öğle yemeğinde balık yiyeceğiz.”

BÖLÜM

iki

Sergei

TIRIN ALTINA YATARAK İKİNCİ PATLAYICI PAKETİNİ KURUYORDUM ki Mikhail diğer taraftan sövdü.
“Sergei! İşin bitti mi?”

“Bir tane daha,” dedim.

“Bütün sokağı havaya uçuracak kadar şey koydun. Bırak da buraya gel. Kapı sıkışmış.”

Kamyonun altından yuvarlanarak çıktım ve Mikhail’in levyeyle kapıyı açık tuttuğu tarafa yürüdüm.

“Sen levyeyi orada tut, ben kızı alacağım,” deyip telefonunun fenerini açtım ve kamyonun arkasına atladım.

Kutuların etrafından dolanıp geçerken onları oynattım ama kızı göremedim.

“Orada mı?” diye sordu Mikhail.

“Onu bulamıyorum. Burada olduğunda emin...”

Köşede bir şey vardı ama ne olduğunu göremedim. Bir sandık yığınının etrafından dolanıp ışığı aşağı yönlendirdim. “Ah siktir!”

Yaklaşabilmek için kutuları çektim ve kıvrılmış bir bedenin önünde çömeldim. Kızın yüzü kolunun altında saklıydı. Son derece ince bir koldu. Sekiz yıl öncesinden bir gece zihnime süzüldü ama başka bir kızın, toprakla kaplı ince bedeninin görüntülerini bastırmaya çalışmak için gözlerimi kapattım. Görüntüler geçti.

Kızın nabzını kontrol etmek için uzandım, bulamayacağımdan son derece emindim ama kız kıpırdanıp kolunu çekti. Telefonumun ışığının altında simsiyah görünen iki tane inanılmaz derecede karanlık göz bana baktı.

“Sorun yok,” diye fısıldadım. “Güvendesin.”

Kız gözlerini kırptırdı, sonra öksürdü ve o muhteşem gözler geriye doğru döndükten sonra çırpınarak kapandı. Bayılmıştı. Telefonumu yanımdaki kutunun üstüne dayadım, ışık kızın üzerine düştü ve kollarımı narin bedeninin altına kaydırdım. Onu kaldırırken boğazım kasıldı.

Yüce Tanrım, kırk kilodan fazla olamazdı.

Mikhail kapıdan, “Sergei?” diye seslendi.

“Onu buldum! Siktir, kötü halde.” Telefonumu aldım ve kutu labirentinde yolumu bulmak için fenerini kullanarak onu dışarı taşıdım. “Tuttum seni,” dedim kulağına, sonra Mikhail’e baktım. “Kapıyı tut.”

Kamyondan atlayıp Mikhail’in arabasına yöneldim.

“Varya’yı arayıp doktoru getirmesini söyleyeceğim.” Mikhail kamyonun kapısını bıraktı. “Onlarla güvenli evde buluşabiliriz.”

“Hayır,” diye bağırdım ve ufak bedeni göğsüme doğru çektim. “Onu kendi evime götürüyorum.”

“Ne? Sen deli misin?”

Durup ona döndüm. “Onu yanımda götürüyorum dedim.”

Mikhail gözlerini bana dikti, sonra başını iki yana salladı. “Neyse ne. Onu arabaya götür, tırı patlat ve buradan defolup gidelim.”

Kapıyı açıp arka koltuğa geçtim, kızı güvenli bir şekilde kollarımda tutuyordum, sonra eğilip nefes alıp verişini dinlemeye çalıştım. Yüzeyseldi ama hayattaydı. Şimdilik.

“Hazır mısın?” Mikhail şoför koltuğundan sorusunu yöneltti ama onu dikkate almadım. “Tanrı aşkına, Sergei! Siktiğimin kumandasını al ve içine sıçtığımın tırını patlat artık.”

Başımı kaldırıp ona baktım, beni böldüğü için kafasına bir tane indirsem mi diye düşündüm ve sonra aksine karar verdim. Şu karısı ona ve huysuz kişiliğine deli gibi âşık olmalıydı. Eve kafasının yan tarafında bir yumruyla ve kulağı hamburger gibi görünerek giderse karısı mutlu olmazdı.

Muhtemelen ben de daha iyi durumda olmazdım. Mikhail güçlü bir orospu çocuğuydu. Onu, kendisinin üç katı biriyle dövüşürken görmüştüm. İzlemesi eğlenceliydi. Tam olarak hatırlamıyordum ama sanırım o kavgadan sağ çıkan tek kişi oydu. Sol gözü dikiz aynasından bana dikildiğinde sağ gözünü nasıl kaybettiğini merak ettim.

Pis pis sırtıp cebimdeki kumandaya uzandım ve tuşa bastım.

Destansı bir patlama geceyi delip geçti.

Karanlık. Sadece karanlıktı. Aniden güçlü bir ışık beni kör etti. Fısıltıyla söylenen kelimeler. Sonrasında uzun bir süre boyunca koca bir hiçlik vardı.

Işık. Ağırlığın olmaması. Daha fazla fısıltılı kelimeler oldu ama anlamlarını çıkaramadım. Yine parlayan ışık. Köpeğin havlaması. Sesler. Üç erkek. Bir kadın.

Yine hafifleme. Su. Ilık. Vücudumda ve saçımdaydı. İç geçirdim ve sürüklendiğimi hissettim. Su kayboldu ve sonra çok ama çok üşüdüm. Titriyordum. Gözlerimi açmaya çalıştım ama başarısız oldum. Yumuşak ve sıcak bir şey vücudumu sardıktan sonra tekrar hafiflik geldi. Büyük ve güçlü kollar beni kucaklıyordu. Neredeydim? Beni taşıyan kimdi? Dalgalarla akıntıya kapıldım. Nereye doğru?

Sarsılmalarım durdu ama kollar hâlâ oradaydı. Yine üşüyordum, bir kez daha titriyordum. Kollar etrafımı sıkıca sarıp beni sıcak ve sağlam bir şeye doğru çekti.

Sessiz fısıltılar. Kadın. Sonra ters şekilde söylenen kelimeler. Öfkeli. Erkek. Kollar kenetlenip beni daha da yakına çekiyordu. Elimin üstünde bir sızı oldu. Hafif bir acı. Daha fazla kelime. Tartışmalar. Konuştukları dil belli belirsiz tanıdık geliyordu. İspanyolca değildi. İngilizce de değildi. Tırın İtalyanlara gitmesi gerekiyordu ama duyduğum şey İtalyanca değildi, ona yakın bile değildi.

Kulağımın yanından derin bir erkek sesi, “*Idi na khuy, Albert!*” diye patladı.

Kanım dondu. Nasıl oldu da Rusların eline düşmüştüm? Okulda sadece bir dönem gördüğüm için Rusçam temel düzeydeydi ama dili tanımama yetecek kadar biliyordum.

Gözlerimi bir kez daha açmayı denedim ama bu defa öncekinden daha zordu. Bana ilaç mı vermişlerdi? Tekrar bilincimi kaybediyordum ve hatırladığım son şeyler kulağımın dibinde sessizce söylenen sözler ile taze, odunsu bir erkek parfümü kokusuydu. Bu insanlarla çevriliyken kendime uykuya dalma izni vermemeliydim fakat derin ve yatıştırıcı ses beni sakinleştiriyor, nedense bana kendimi güvende hissettiriyordu. İçimi çekerek yüzümü sert, erkeksi göğse gömdüm ve düşmanın kollarında uykuya daldım.

Uyuyan kızı hareket ettirdim, böylece başını omzuma koydu ve onu sardığım battaniyeyi yeniden düzelttim. Kızın hayalet gibi solgun yüzüne odaklanarak tekli koltuğumda arkama yaslandım. Kızın gözlerinin altında kocaman halkalar vardı ve düzensizce kesilmiş, ıslak birkaç saç tutamı yanağındaki solmakta olan sarı çürüğün üstüne yapışmıştı. Cehenneme gidip geri gelmiş birine benziyordu.

“Onu burada tutamazsın evlat,” dedi Roman’ın temizlikçisi Varya. “Tıbbi müdahaleye ihtiyacı var.”

“Doktor bu gece burada kalacak. Eğer istersen sen de kalabilirsin.” Yukarı baktım. “O hiçbir yere gitmiyor.”

Varya başını iki yana sallayıp doktora döndü. “Kızın durumu ne kadar ciddi?”

“Dehidrasyon. Ve zatürre başlangıcı. Antibiyotik uyguladım. Salı gününe kadar her gün ona bu haplardan verin.” Bana bir ilaç şişesi verdi ve Varya’nın tuttuğu serum torbasını başıyla gösterdi. “Ayrıca bu akşam bir serum daha alması gerekecek.”

“Başka bir şey?”

“Muhtemelen sabaha kadar uyuyacak. Uyandığında su ve yiyecek bir şeyler verin ama ilk gün yiyecekleri hafif tutun. Genel olarak sağlıklı bir kadın ve bu,” -kollarımdaki kızı gösterdi- “yakın zamanda olmuş. Muhtemelen onu aç bırakmışlar.”

Vücudum hareketsizleşti. “Yani yeterince yemeği olmamış mı?” Doktora gözlerimi diktim.

“Yani son beş-altı gündür çok az yemiş ya da hiç yememiş. Belki daha fazla zamandır.”

Bir yanma hissi karnımdan başlayarak vücuduma yayıldı ve ardından etrafımı sarana kadar dışarı taşı. Etrafımdaki oda git-

tikçe karardı ve karanlık bir bodruma dönüştü. Tek ışık el fenerimden geliyordu. Etrafa saçılmış kasalar ve kırık mobilya parçaları vardı. Ve cesetler. En az on kız, kirli ve inceciklerdi, etrafta yatıyorlardı. Benim hatamdı. Hepsi benim hatamdı. Eğer emirlere itaat etmek yerine daha erken içeri girmiş olsaydım onları kurtarabilirdim. Hepsinin öldüğünü biliyor olsam da tek tek nabızlarını kontrol ettim. Hepsinin alnının ortasında büyük, kırmızı bir nokta vardı. Sonuncusu hariç hepsinin. Parmağımı boynuna bastırduğimde dudaklarından duyulması zor bir inilti çıktı. Kız bana bakmak için gözlerini açtı ve parmağımın altındaki nabzının atışı durdu.

“Sergei?” Varya’nın sesi bana ulaşsa da uzaklardan geliyordu.

Gözlerimi yumup derin bir nefes aldım, yeni bir görüntü dalgasını engellemeye çalışıyordum. Sol elim titremeye başladı. Siktir. Dişlerimi sıktım ve gözkapaklarımı tüm gücümle birbirine bastırdım.

Felix sağımdaki bir yerden, “Lanet olsun. Varya, uzaklaş ondan. Yavaşça,” diye haykırdı. “Herkes dışarı. Hemen.”

Derin bir nefes aldım. Bir tane daha. İşe yaramadı. Patlayacakmışım gibi hissediyordum. İnsanların odadan çıktığını ve kapıyı kapattıklarını duydum ama sesler, kulaklarımdaki çınlamaya karıştı. Bir şeyleri, herhangi bir şeyi yok etme ihtiyacı beni ele geçirirken içimde öfke birikmeye devam etti.

Kollarımdaki kız kıpırdandı ve başını sola doğru çevirip yüzünü boynuma gömdü. Tenimdeki nefesi bir kelebeğin kanatları gibiydi. Geçmişe dair görüntüler kayboldu. Kız iç geçirdi, ardından öksürdü. Gözlerimi açıp ona baktım, rahatsızlığına dair işaretler aradım ama iyi görünüyordu.

Onu rahat ettirmek için koltuğumda arkama yaslandım, kemikli omzuna doğru battaniyeyi çektim ve elimi titremeyi bıraktığını fark ettim. Başımı geriye yaslayıp tavana baktım ve

kızın nefes alıp verişini dinledim. Sonra kendi çok daha hızlı nefesimi onunkine uydurmaya çalıştım. Kızın vücudu seğirdi ve yine öksürdü.

“Sorun yok. Güvendesin,” diye fısıldayıp sardığım kollarımı sıktım.

Anlamadığım bir şeyler mırıldandı ve elini göğsüme, kalbimin hemen üstüne koydu. Ufacıktı. Ayrıca çok inceydi. Muhtemelen her iki bileğini, baş ve işaretparmağımla tutabilirdim. Uzanıp avcumu boynunun yanına dayadım, nabzının atışını parmaklarımın altında hissettim. Güçlüydü. Atlatacaktı. İçimde büyüyen baskı yavaşça geri çekildi.

Tekrar yüzüne bakarken ıslak saçlarını kulağının arkasına sıkıştırdım ve onu inceledim. Neredeyse açlıktan ölmek üzereyken bile güzeldi. Ancak dikkatimi çeken güzelliği değildi. Yüz hatlarında bana tanıdık gelen bir şey vardı. Kusursuz bir hafızam vardı ve onunla daha önce hiç karşılaşmadığımdan emindim. En azından şahsen tanışmamıştım. Yine de... başımı yana eğip siyah kaşlarını, sivri burnunu ve dolgun dudaklarını inceledim. Açlıktan ölecek hale gelmeden ve üç gününü o tırda geçirmeden önce nasıl görüldüğünü hayal etmeye çalıştım. Bakışlarımı hissetmiş gibi kıpırdandı ve kısacık bir saniye için gözleri açıldı. Koyu renkli gözleri benimkilerle buluştu. Ve hatırladım.

BÖLÜM

üç

ELİMİN ÜZERİNE ISLAK BİR ŞEY DEĞDİ VE BAŞPARMAĞIMLA işaretparmağımın arasından kaydı. Nefes nefeseydi. Sıcak nefesi yüzüme çarpıyordu. Gözlerimi açıp kırptırdım ve anında hareketsiz kaldım. Uzun bir burnun ardından beni ilgiyle izleyen iki kara göze bakarken artan paniğimi kontrol etmeye çalıştım. Mümkün olduğunca yavaş bir şekilde kalkıp oturdum ve gözlerimi canavardan ayırmadan sırtım duvara değinceye kadar yatağın diğer tarafına doğru süründüm. Köpeklerle ilgili hiçbir sorunum yoktu ancak bana bakan şey boyutu itibariyle sıradan bir köpekten ziyade bir midilliye benziyordu.

Hayvan başını yana eğdi, sonra yere uzanıp gözlerini kapattı. Birkaç saniye sonra derin bir horlama sesi duyuldu. Nefesimi verip etrafıma bakındım.

Birinin devasa yatak odasıındaydım. Yatağa ek olarak kocaman bir ahşap gardırop, tavandan yere kadar uzanan bir kitaplık ile onun önünde iki tekli koltuk ve bir ayaklı lamba vardı.

Koltuklardan birinin üstüne bir deri ceket ve motosiklet kaskı rahat bir tavırla atılmıştı. Odanın iki kapısı vardı, muhtemelen birisi banyo diğeri de çıkıştı. Ve tuhaf bir yapı vardı; yatay olarak beyaz bir şeridin boyandığı kalın bir tahta parçası. Birkaç kez gözlerimi kırptırdım ve kapının yanındaki garip dekorasyona odaklandım. Buradan çıkmam gerekiyordu.

Bir şekilde Rus Bratvasının adamlarının eline düştüğümünden emindim. Başka kimse uyuşturucu sevkiyatına müdahalede bulunmazdı. Babamın Ruslarla arasının iyi olmadığını söylemek yetersiz bir ifade olurdu. Eğer buradaki herhangi birisi benim kim olduğumu ve Diego'nun beni aradığını öğrenecek olursa, muhtemelen beni o piçe teslim ederlerdi.

Gitmem gerekiyordu. Hemen.

Ancak buradan çıkmayı denemeden önce banyoya gitmem gerekiyordu çünkü mesanem her an patlayacakmış gibi geliyordu. Yatağın kenarından, uyuyan Kerberos'un¹ olabildiğince uzagından yere kaydım. Ayaklarım yere değdiği anda köpeğin başı havaya kalktı. Saldırmasını bekledim ama sadece yatağın kenarındaki yerinden beni izlemeyi sürdürdü. Yavaşça doğruldum ve görüşüm bulanıklaştı. Baş dönmem geçtiğinde dikkatli bir şekilde sağdaki kapıya doğru gittim. Dengemi sağlamak için gardıroba dayandım. Bacaklarım titriyor ve oda önümde eğiliyor gibiydi ama nasıl olduysa kapıya ulaşmayı ve kolu tutmayı başardım.

Köpek alçak bir homurtu çıkardı. Tam bir hırlama değildi ama kesinlikle bir uyarıydı. Omzumun üzerinden baktım ve burnuyla diğer kapıyı gösterdi. Duvara dayanarak diğer kapıya adım adım ilerledim ve kapı koluna uzanırken bir gözümü de köpekten ayırmadım. Elim kapı koluna değdiği anda başını eğdi. Garipti. Kapıyı açtım ve elbette banyoydu.

1 Yunan mitolojisinde Hades'in yönettiği Yeraltı Dünyası'nın bekçisi olan üç başlı devasa köpek -çn.

Çığlık atan mesanemi boşalttıktan sonra lavaboya yaklaştım ve yansımama baktım. Fark ettiğim ilk şey, temiz olduğumdu. Cildimde kir lekeleri yoktu ve saçım yıkanmışa benziyordu. Birisi beni yıkamıştı. Ayrıca üstümü de giydirmişlerdi. Uyanır uyanmaz belli belirsiz fark etsem de o zaman ne giydiğime dikkat etmemiştim. Kadın kıyafetleriydi, pembe şort ve üzerinde çizgi film karakterinin olduğu beyaz bir tişörttü. Şort üstüme tam olmuştu ama tişört göğüs kısmımda biraz dardı. Görünüşe göre vücudumda yağ kalan tek yer göğüslerimdi.

Yüzüme biraz su çarptım, doğrudan musluktan su içtim ve dolapları açmaya başladım. Bir diş fırçası için adam öldürürdüm çünkü ağzımın içi zımpara kâğıdı gibiydi. Şanslı günümde olmalıydım. Lavabonun altında içinde kullanılmamış iki tane diş fırçası olan bir kutu buldum. Dişlerimi fırçalamayı bitirdiğimde banyodan çıktım ve diğer kapıya yöneldim ama o yöne doğru ikinci adımı attığım anda yoğun bir hırlama duydum. Durdum ve hırlamalar kesildi. Harika. Bunu beklemeliydim. Ama şimdi ne yapacaktım?

Çıkış birkaç adım uzaktaydı ama köpekle benim aramda onun yarısı kadar mesafe vardı. Birkaç dakika daha bekledim. Sonra bir adım daha attım, bu defa daha hızlıydım. Canavar havladı ve bana doğru atıldı. Ellerimle yüzümü kapattım ve çığlık attım.

Bir koşma sesi duyuldu ve kapı açıldı. Ellerimi yüzümden çekmeye cesaret edemedim, hâlâ köpeğin saldırmasını bekliyordum.

“Mimi!” Önümde bir yerlerden derin bir ses geldi. “*Idi syuda*¹.”

Mimi mi? Akli başında kim bu şeyin adını Mimi koyardı ki? Parmaklarımı araladım ve gürleyen sesin sahibine bir göz atmak

1 (Rus.) Buraya gel -çn.

için gözlerimi kısarak baktım. Bunu yaptığımda hemen geriye doğru birkaç adım sendeledim.

Erkeklerden kolay kolay gözüm korkmazdı. Uyuşturucu kartelinin batağında büyüdüğümünden, küçük bir kız olduğum zamanlardan beri etrafımda sert görünümlü adamlar vardı. Fakat bu... bu adam herkesin gözünü korkuturdu.

Kapıda duran adam bir seksenin epey üzerindeydi ve çok kaslıydı. Bununla birlikte, birisinin spor salonunda ağırlık kaldırarak ve takviye alarak edineceği türden bir hantallığı yoktu. Vücudu yıllar boyunca çalışarak mükemmel hale getirilmiş olmalıydı. Üzerinde sadece solmuş kot pantolonu olduğu için kasları mükemmel bir şekilde belirgindi ve tamamen gözler önüne serilmişti. Ayrıca gördüğüm kadarıyla vücudu dövmelele kaplıydı. Bileklerine kadar her iki kolu, köprücük kemiklerine kadar gövdesi dövmeliydi ve omuzlarında gördüğüm siyah şekillere dayanarak dövmelerinin sırtına doğru devam ettiğini varsayıyordum.

Bakışlarımın yüzüne doğru çıkmasına izin verdim, keskin hatları olan bir yüzdü. Saçları açık sarıydı, dövmeli cildiyle tuhaf bir kombinasyon oluşturuyordu. Fakat en ilgi çekici özelliği gözleriydi. Buzul mavisi, berrak ve deliciydi. Ve o gözlerini hiç kırpmadan bana bakıyordu.

Korkunç Rus bana doğru bir adım attı. Çığlık atıp geriye doğru iki adım kaçtım.

“Sorun yok. Sana zarar vermeyeceğim,” dedi İngilizce olarak ve ellerini kendi önünde kaldırdı. “Adın ne?”

Ona ne kadarını söylemeliydim? Tanrı’ya şükür ki kim olduğumu bilmiyordu. Babamın iş çevresinde oldukça gözden uzaktım, bu yüzden Rus Bratvasından birinin beni tanımasını bekliyor değildim. Durumu o şekilde tutmam gerekiyordu. Siktir. Bunu düşünüp bir hikâye uydurmalıyım.

“¿Cómo te llamas?”¹ diye sordu tekrar ama dudaklarımı kapalı tuttum.

Düşünmek için biraz zamana ihtiyacım vardı. O yüzden tasmaından tuttuğu köpeğe baktım ve ona odaklanmışım gibi davrandım.

“Comment tu t'appelles?”²

Fransızca mı? Bu adam kaç dil biliyordu? Yakında ona bir cevap vermek zorunda kalacaktım. Gerçek adımlı vermeli miydim? Nadir bir isim değildi ve evrensel bile sayılırdı. Ona hangi adı verdiğimi unutmaktansa gerçeğı söylemek daha iyiydi.

İngilizcede karar kıldım. “Angelina.” Lise ve üniversiteyi Amerika’da bitirdiğim için aksanım yoktu. Daha güvenliydi.

Bacaklarımdaki titreme daha da kötüleşti ve yine biraz başım döndü. O yüzden elimi duvara koyup gözlerimi kapatırken bayılmamayı umdum. Dadımın verdiği biraz meyve ve birkaç sandviçten oluşan yiyecekler gücümün birazını geri kazanmaya yardım etmişti ama sonuncusunu dün sabah yemiştım.

Bir kolun belime dolandığını hissettim ve gözlerim hızla açıldı.

Rus, “Yatağı dön,” dedi kulağıma. Diğer kolunu bacaklarımla altına sokup beni kaldırdı ve yatağı doğru taşıdı.

Yakınlığı tanıdık geldi. Son yirmi dört saat içinde neler olduğuna dair çok fazla şey hatırlamıyordum ama beni tırdan dışarı çıkaran ve yine sonrasında hissettiğim güçlü kolları hatırlıyordum. Başımı omzuna dayamıştım, boynuna sokulmuştım. *Déjà vu*. Gözlerimi yumup kokusunu içime çektim, odunsu ve taze bir kokuydu. Tanıdıktı. Bu kokuyu dün geceden biliyordum. Sayıklıyordum ve etrafımda olanlardan bihaberdim ama bu kokuyla uyuduğumu hatırlıyordum. Beni bulan o muydu?

1 (İsp.) Adın ne? –çn.

2 (Fr.) Adın ne? –çn.

Yatağa ulaştık ama beni hemen yatırmadı. Onun yerine, sadece beni izledi. Yüzü benimkinden sadece birkaç santim ötede-ydi. Bütün o dövmeler görünürde yokken yakından o kadar korkutucu görünmüyordu. Aslında o keskin elmacık kemikleriyle ve soluk renkli gözleriyle oldukça yakışıklıydı. Yüzündeki kusursuz olmayan tek şey, sanki tekrar tekrar kırılmış gibi hafifçe eğri olan burnuydu. Çıplak göğsüne bu şekilde bastırılmanın beni rahatsız etmiyor oluşu tuhaftı.

“Nerede olduğunu ve buraya nasıl geldiğini biliyor musun, Angelina?” diye sorarken beni yatağa yatırdı.

Sorduğu soru beni anında hayallerimden kopardı. Bakışlarımı odanın ortasında yatmış, horlayan köpeğe yönelttim. Ona doğruyu söylememin imkânı yoktu ama inandırıcı bir hikâyeye ihtiyacım vardı. Onu benim önemsiz biri olduğuma ikna edecek, böylece gitmeme izin vermesini sağlayacak bir hikâye.

“Seyahat ediyordum,” dedim bakışlarımı köpekten ayırmadan. “Sırt çantasıyla seyahat. Geçen hafta Mexico City’nin dışında kaçırıldım.” İşte. Kulağa inandırıcı geliyordu. Diego’nun bodruma kapattığı kızların çoğu ona bu şekilde gelmişti.

“Yalnız mıydın?”

“Evet.” Onaylayarak başımı salladım.

“Sonra ne oldu?”

“Beni o tıra bindirdiler. Sen beni bulmadan önce beni nereye götürüyorlardı bilmiyorum.”

Kısa bir sessizlik oldu, sonra devam etti, “Chicago’dasın. Sen nerelisin?”

“Atlanta.”

“Atlanta’da ailen var mı?”

“Evet.” Başımı salladım. “Annem ve babam orada yaşıyor.”

“Tamam. Sana yiyecek bir şeyler getireceğim, sonra da aileni arayabilirsin. Kulağa iyi geliyor mu?”

Kafamı kaldırdım ve onun kısık gözlerle beni izlediğini gördüm.

“Evet, lütfen,” dedim.

Gitmek için döndü. Tam düşündüğüm gibi sırtı da tamamen dövmeyle kaplıydı. Bana adını söylememişti. Bunun bir önemi olmamalıydı çünkü kısa süre içinde gidecektim ama bilmek istiyordum. “Senin adın ne?”

“Sergei. Sergei Belov.” Kelimeleri omzunun üzerinden söyledi ve sonra da gitti.

Gözlerimi kapattığı kapıya dikip bakarken karnım panikle dolmaya başladı.

Siktiiiiir. Beni bulabilecek onca kişi dururken...

Ruslar zaten diğer kartelin iki lideri olan Mendoza ve Rivera ile iş yapıyorlardı, geçen yıl babama ortaklık teklifinde bulunmak için yaklaşmışlardı. Bratva, Sandoval karteliyle de iş yapmak istiyordu. Babam onları geri çevirdi ve Rusların en büyük rakibi olan İrlandalılarla ortaklık kurdu.

O günü çok iyi hatırlıyordum. Amerika'dan yeni dönmüş-tüm ve babamın Ruslarla toplantısından dönmesini bekliyordum. Babam bağırıp küfürler savurarak eve dalmıştı. Babamın o kadar bağırdığını hiç görmemiştim. Ne olduğunu sorduğumda, Rusların Mendoza'yla o kadar iyi anlaşıyor olmasına hiç şaşırmadığını çünkü hepsinin dengesiz olduğunu söylemişti. Ayrıntı vermemişti ama o günün ilerleyen saatlerinde korumaları, toplantıya gelen bir Rus'un delinin teki olduğu hakkında konuşurken duymuştum. Babamın korumaları, adamın babamla görüşmesine izin vermeden önce silahlarını almak istediklerinde, adam babamın korumalarının dördünü de hastanelik etmişti.

O Rus, Sergei Belov'du.

Buradan bir an önce gitmeliydim.

Felix'in hazırladığı çorba tenceresini alıp bir kâseye bonkörce doldurdum ve buzdolabına doğru giderken Roman'ı aradım.

"Kız uyandı." Meyve suyu şişesini aldım. Doktor kızın biraz şeker alması gerektiğini söylemişti.

"Ne söyledi?"

"Adı Angelina. Soyadını vermedi. Diego'nun adamları onu paketleyip tıra atmadan önce seyahat ediyormuş. Atlanta'dan olduğunu ve ailesinin orada olduğunu söylüyor."

"Bu Rivera'nın yapacağı bir şeye benziyor."

"Evet." Başımı sallayıp bardağa uzandım. "Ama hepsi saçmalık."

"Yalan söylediğini mi düşünüyorsun?"

"Adı dışındaki her konuda."

"Neden yalan söylesin ki?"

"Çünkü adı Angelina Sofia Sandoval," dedim. "O Manny Sandoval'ın kızı, Roman."

"Benimle dalga geçiyorsun."

"Hayır. Geçen seneden Manny ile ilgili dosyamda kızın fotoğrafı var. Onu hemen tanıyamadım. Saçları şimdi daha kısa ve fotoğraf da eski ama bu o."

Hattın diğer ucundan küfürler yükseldi. "İtalyanların sevkiyatında saklanarak ne halt ediyordu? Tırın Arnavutlara teslim edileceğini biliyor muydu?"

"Hiçbir fikrim yok." Omzumu silktim, çorbanın ve meyve suyunun olduğu tepsiyi alarak merdivenlere doğru yöneldim.

"Şimdilik orada kalmasına izin ver ve biz neler olduğunu öğrenene kadar onu gözünün önünden ayırma. Benim şu anda İtalyanlara odaklanmam lazım. Mikhail her an burada olabilir.

Biz Bruno Scardoni'nin işini bitirdikten sonra kartel prensesi meselesini halledeceğiz.”

“Tamam.” Üst kata çıktım. “Ama bir şeyi bilmen lazım. Onu sahipleniyorum Roman.”

“Ne? Onu sahiplenmiyorsun. O sahiplenebileceğin bir sokak köpeği değil.”

“Elbette yapabilirim.”

“Yüce Tanrım!” Diğer taraftan zorlukla alınan bir nefes sesi geldi. Tepkisini tıpkı karşımdaymışçasına hayal edebiliyordum, burun kemiğini sıkarak başını iki yana sallıyor olmalıydı. “Biliyor musun, şu anda senin boku yemiş gerçeklik görüşünle uğraşacak enerjim yok. Kız bir şey söylerse beni ara.”

“Tabii,” diye yalan söyledim. Angelina ile ilgili hiçbir şeyi onunla paylaşmak gibi bir niyetim yoktu çünkü küçük yalan-
cım ile bizzat ilgilenmeyi planlıyordum.

Bir kaşık daha çorba aldım ve Sergei'ye bir bakış attım. İlk kâseyi yediğim süre boyunca beni izlemişti, yemem iki dakikadan az sürmüştü. Sonra aşağı kata inip daha fazla getirmişti. Şimdi üçüncü kâsedeydim ve adam hâlâ bir şey demiyordu. Sadece kitaplığın yanındaki tekli koltukta oturuyor ve akbaba gibi bakışlarını üzerimden ayırmıyordu.

Benden şüpheleniyor olabilir miydi? Eğer öyleyse, muhtemelen çoktan benimle yüzleşirdi. O yüzden sıkıntı olmadığını tahmin ediyordum.

Karnımı doyurduktan sonra ailemi aramama izin vereceğini söylemişti ve ebeveynlerimin ikisi de öldüğünden üniversi-

teden arkadaşım Regina'yı aramayı planlıyordum. Kıyafetim, telefonum ve belgelerim yoktu. Temel ihtiyaçlarımı alabilmem ve birkaç günlüğüne bir motele yerleşebilmem için paraya ihtiyacım vardı. Ondan sonra belgelerle ilgili bana yardım etmesi için O'Neil ile irtibata geçebilecektim çünkü o belgeler olmadan hesaplarıma erişemezdim. Meksika'ya dönmeyi planlıyordum ama dadım Guadalupe'yi de oradan çıkarmam gerekiyordu.

Tepsiyi boş kâseyle birlikte komodinin üzerine koydum, meyve suyum içtim, sonra Sergei'ye baktım. Bana çorba getirmeye gitmeden önce gardıroptan bir şeyler almış ve geri dönmeyi düşünmeden önce üstüne beyaz bir gömlek giymişti. Çok yakışmıştı ve dövmelelerini kapatınca daha az sert görünüyordu.

"Artık ailemi aramak için telefonunu ödünç alabilir miyim?"

"Tabii ki." Cebinden telefonu çıkarıp bana attı.

Telefonu yakaladım, Regina'nın numarasını yazdım ve açması için Tanrı'ya dua ettim.

"Efendim?"

"Selam anne, benim," dedim. "Angelina."

"Anne mi?" Kıkırdadı. "İçtin mi sen?"

"İyiyim," dedim sorusunu duymazdan gelerek. "Evet, yolculuk harikaydı. Şimdi Chicago'dayım."

"Chicago mu? En azından iki hafta evde kalacağını söylemiştin. Chicago'da ne yapıyorsun?"

"Evet, bazı arkadaşlarımla birlikteyim. Dinle, ben soyuldum. Paramı ve belgelerimi aldılar. Liliana teyzemin burada yaşadığını hatırladım. Ona benim için biraz para gönderebilir misin?"

"Teyze mi? Kız kardeşimi mi kastediyorsun?" Hattın diğer tarafında birkaç saniye sessizlik oldu. "Neler oluyor? Tehlikede misin?"

“Mükemmel. Bugün daha sonra onun evine uğrarım. Sağ ol anne. Babama selam söyle.”

Telefonu kapattım ve Sergei’ye geri attım. Koltuğuna uzanmış, zorlukla görülebilen bir gülümsemeyle beni izliyordu.

“Soyuldun mu?” Tek kaşını havaya kaldırdı.

“Evet, ben... Şey, ona kaçırıldığımı söyleyemedim. Endişeden ölür. Eve döndüğümde ona her şeyi anlatacağım.”

“Yeni travmatik deneyim yaşamış birine göre çok sakın görünüyorsun. Sık sık kaçırılır mısın?”

Hayır, sık demezdim. Şimdiye kadar sadece iki kez olmuştu ama bu detayı paylaşmayı planlamıyordum. Belki de ağlamalıydım ama o gemi çoktan kalkmıştı. “Ben... ben baskı altında sakın kalmakta çok iyiyim.”

Gülümsedi. “Gerçekten de öylesin.”

“Dinle,” diye devam ettim, “beni o tırdan çıkardığın ve kurtardığın için gerçekten minnettarım ama yola düşmem lazım. Annem bana biraz para gönderecek, böylece yiyecek ve kıyafetler için sana geri ödeme yapacağım. Şimdi gideceğim. Kulağa iyi geliyor mu?”

Sergei yerinden kalkıp yatakta oturduğum yere doğru yürüdü ve önümde çömeldi. Başını yana eğerek beni inceledi ve gülümseyip başını iki yana salladı. “Korkunç bir yalancısın.”

Gözlerim büyüdü. “Affedersin?”

“Affedildin.” Başını sallayıp elini uzattı ve çenemi parmaklarının arasına aldı. “Şimdi gerçeği söyle lütfen.”

Derin bir nefes aldım ve gözlerime kenetlenen o soluk mavi gözlere bakarken başparmağını çenem boyunca gezdirdi. Elinin derisi pürüzlüydü ama dokunuşu öyle hafifti ki zar zor fark ettim. Parmağı çenemin yanına, neredeyse solan morluğun üzerine geldi ve orada durdu.

“Sana kim vurdu, Angelina?”

Gözlerimi kırıştırdım. O bu kadar yakınımdayken başka bir şeye odaklanmak zordu ama bir şekilde kendimi toparlamayı başardım. “Düştüm.”

“Düştün.” Başını sallayıp onayladı. Bakışları parmağının olduğu yere kaydı, hâlâ morluğun yanındaydı. “Herhalde birinin yumruğunun üstüne?”

“Hayır. Ayağım takıldı. Tırdaki kutulardan birine.”

Gözleri tekrar benimkileri buldu ve yemin ederim kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. “Bir çürüğün böyle güzel sarımtırak-yeşil renge gelmesi için ne kadar zaman gerektiğini biliyor musun, Angelina?”

“İki gün mü?” diye mırıldandım. Aslında bunu hiç düşünmemiştim.

“Beş ila on gün arası.” Yüzü önüme gelene kadar eğildi. “Bana gerçeği söyle.”

“Az önce sana söyledim ya.” Fısıldayarak konuştum. “Yalan söylemiyorum.”

“Emin misin?”

“Evet.”

“Tamam o zaman.” Parmakları çenemi bıraktı. Sergei doğrulup kapıya doğru yöneldi. “Pencereler kilitli ve alarma bağlı. Lütfen kırmayı deneme,” dedi. “Mimi askeri eğitilmiş bir köpek ve sürekli kapının önünde olacak, o yüzden kaçmaya çalışmaya zahmet etme çünkü doğruları anlatmaya başlayana kadar burada kalıyorsun. Öğle yemeğinde seni aşağı götürmek için geleceğim.”

Bu sözlerle birlikte odadan çıktı ve kapıyı kapattı.

Kahretsin.

Neredeyse bir saatimi yatakta oturup nerede sıcıp batırdığımı anlamaya çalışarak geçirdim. Yüzümdeki çürük olayı dışında hikâyem sağlamdı. Hikâyemi gerçekçi kılmak için gerçeğe olan bildiğince yakın tutmaya çalışmışım. Beni nasıl yakalamıştı? Daha büyük sorun ise, ne kadarını bildiği hakkında hiçbir fikrimin olmamasıydı.

Bratva'nın uyuşturucuyla ilgili tüm işlerindeki müzakerecisi Sergei Belov'u duymayan kalmamıştı. Meksika'ya sık sık gelirdi. Ya beni ziyaretlerinin birinden tanıdıysa? Gerçi bunu nasıl yapacağını anlamıyordum. Meksika'ya yollarımızın kesişeceği kadar sık gitmiyordum. Ve onu görseydim hatırlardım.

Kartel toplantılarından ve partilerinden hep uzak duruyordum çünkü genellikle toplu seks partileriyle veya birilerinin vurulmasıyla sonuçlanıyordu. Ya da ikisi birden oluyordu. Bahçede kitap okumayı ya da dadımla birlikte mutfakta takılmayı tercih ediyordum. Babam asosyal olduğumu söylemekten keyif alırdı. Değildim. Değilim. Ben sadece hep... sosyal yönden beceriksizdim.

Belki de Sergei, Regina'yla konuştuğumda onun kıkırdamasına ve annemle konuşuyormuş gibi yapmamı ortaya çıkarmasına kulak misafiri olmuştu? Yine de bir an önce buradan çıkmam en iyisi olacaktı. Ne olur ne olmaz diye.

Yataktan kalkıp odanın karşısına geçtim ve kapıyı hafifçe araladım. Kerberos Mimi eşiğin hemen üstünde uyuyordu ama kapıyı duyduğu anda başını kaldırdı. Harika. Kapıyı kapatıp pencereye doğru gittim. İkisi de kilitliydi. Şimdi ne olacaktı?

Hâlâ sonraki denememde ne yapacağımı düşünüyordum ki hızla yaklaşan adım seslerini duydum. Sonraki saniye odanın kapısı hızla açıldı ve Sergei içeri daldı. Bana dikkat etmedi, sadece koltuğun üstündeki kaskını ve deri ceketini aldıktan sonra apar topar çıktı. Kısa süre sonra dışarıdan gelen kükreyen

motor sesini duydum. Tam zamanında sokağa bakan pencereye doğru koştum ve devasa spor motosikletiyle delice bir hızla caddeye çıktığını gördüm. Beş saniyeden az sürede gözden kayboldu. Köpeğin nöbet yerini terk etmesi umuduyla kapıya koştum ama hayır. Hâlâ oradaydı. Lanet olsun.

Yaklaşık iki saat sonra kapı tıklatıldı ve gri saçlı, gözlüklü bir adam yemek tepsiyiyle içeri girdi. Altmışlarının sonu veya yetmişlerinin başındaydı. Güzelce kısaltılmış sakalı vardı ve lacivert kumaş pantolonunun üstüne açık mavi bir gömlek giymişti.

“Planlar değişti,” dedi yatağa yaklaşırken. “Sergei ayrılmak zorunda kaldı, o yüzden oda servisi alıyorsun.”

Tepsiyi komodinin üstüne bırakıp döndü ve bana elini uzattı. “Ben Felix.”

Parmaklarını tuttum. “Lütfen, buradan çıkmama izin ver. Lütfen! Sadece köpeği tut ve bir saniye içinde giderim.”

“Üzgünüm.” Diğer elini elimin üstüne koydu. “Onu yapamam. Yapabilseydim bile Mimi senin bu odadan ayrılmaya izin vermezdi. Sadece Sergei’nin emirlerini dinler.”

“Lütfen!”

“Hiç paran yok. Ayakkabıların bile yok. Bütün geceyi açlıktan sayıklayarak geçirdin,” dedi yumuşakça. “Sonraki sokağa ulaşmadan bayılıp kalırsın.”

Elini bırakıp geri çekildim. Kaçmama yardım etmesini beklediğimden değildi ama denemek zorundaydım.

“Sergei ne zaman geri dönecek?” diye sordum. Onunla ortak bir nokta bulmam gerekeceği barizdi.

“Bilmiyorum. Ama döndüğünde onunla konuşmak istediğini ona bildireceğim.” Başıyla tepsiyi gösterdi. “Doktor ilk gün sadece hafif yiyecekler yemen gerektiğini söyledi. O yüzden sebzeli risotto ve biraz salata hazırladım. Ayrıca çorbandan da daha var. Sergei beğendiğini söyledi.”

“Sen buranın aşçısı mısın?”

Aşçıya benzemiyordu. Muhasebeciye benziyordu.

“Aşçı. Bahçıvan. Ve Sergei’nin söylemekten hoşlandığı şekliyle bir uşak.” Gülümsedi. “Şimdi yemeğini yemen için seni yalnız bırakacağım. Ama daha sonra antibiyotiklerini vermek için geri gelecek ve akşam yemeğini getireceğim. Bir şeye ihtiyacın olursa kapıyı aç ve bağır. Ben aşağıda olacağım.”

Motosikletimi hastanenin önüne park edip içeri daldım ve danışma masasına doğru ilerledim.

Masanın arkasındaki adama, “C koridoru?” diye bağırdım.

“Bana kimi aradığınızı söyleyebilir misiniz efendim? Eğer siz...”

Bileğini kavrayıp kendime doğru çektim ve suratına yaklaştım. “C. Koridoru.”

“Birinci kat,” dedi boğuk bir sesle. “Asansörden çıkınca sola dönün.”

Adamın elini bırakıp asansöre doğru koştum.

Köşeyi dönüp de Roman’ı orada dururken görünce, “Huysuz piç nerede?” diye sordum. Mikhail’in karısı koridorun sonundaki sandalyelerden birinde oturuyordu. Bağdaş kurmuş ve başını arkasındaki duvara dayamıştı.

“Ameliyathanede,” dedi Roman.

“Ne kadar kötü?”

“Akciğeri delinmiş.”

Dişlerimi sıktım. “Yaşayacak mı?”

“Bilmiyorum Sergei.” İç geçirip elini saçlarının arasından geçirdi. “Evine git. Bilgi alır almaz sana haber vereceğim.”

“Onu kim vurdu?”

“Bruno Scardoni.”

“O pislik öldü mü?”

“Evet.”

Siktir. “Eğer karışan başkası varsa listeyi istiyorum. Bu hafta sonu boşum.”

“Ne için boşsun?”

“Her birinin kafasını gövdesinden ayırmak için.” Dişlerimin arasından konuşup topuklarımın üzerinde döndüm. Eve gitme niyetindeydim. Onun yerine gecenin ilerleyen saatlerine kadar şehirde turladım.

BÖLÜM

dört

BENİ UYANDIRAN NEYDİ EMİN DEĞİLDİM AMA GÖZLERİMİ açtığım anda, odada yalnız olmadığımı biliyordum. Komodinin üzerindeki dijital saat sabahın ikisini gösteriyordu. Kalkıp yatakta oturdum ve odaya bakındım. İlk başta onu fark etmedim çünkü karanlığa çok iyi karışıyordu. Onu ele veren tek şey, pencereden vuran ay ışığını yansıtan saçlarıydı.

“Seni uyandırdıysam özür dilerim,” dedi Sergei oturduğu yerden.

Beni uyandıranın o olduğundan şüpheliydim. Öyle hareket-siz oturuyordu ki eğer nereye bakacağımı bilmeseydim onu fark etmezdim bile.

“Uyuyamıyor musun?” diye sordum.

“Hayır.”

Rahatlamış görünüyordu ama ses tonundaki bir şeyler... nedense yanlış geldi.

“Neden?”

“Son birkaç gündür çok fazla şey oldu.”

“O zaman gitmeme izin vermelisin. Dert edeceğin şeylerden biri azalır.”

“İzin vereceğim. Bana doğruyu anlattığında.”

Gözlerimi kırptırdım. “Ne doğrusu?”

“Niçin Arnavutlara gönderilen uyuşturucu yüklü bir tırın içindeydin ve niçin seni bulduğumuzda açlıktan ölmek üzereydin?” diye sordu rahatça. “Neden en başından beri bana yalan söylediğinle başlayabiliriz, Bayan Sandoval.”

Ah, siktir. Gözlerimi kapatıp içimde büyüyen paniği bastırmaya çalıştım. Kim olduğumu biliyordu ama Diego’nun beni aradığının farkında değil gibi görünüyordu, yani her şey bitmiş değildi. “Kim olduğumu nereden biliyorsun? Hiç tanışmadık.”

“Bratva daima potansiyel ortaklarımızla ilgili kapsamlı araştırmalar yapar. Aile üyeleri de buna dahildir. Artık yalan söylemenin bir anlamı yok.”

Gözlerimi açtığımda onun beni izlediğini gördüm. “Peki, şimdi ne olacak?”

“Şimdi bana o tırda ne yaptığını anlatıyorsun.”

Gözlerimi kaçırdım. Ona gerçeği söyleme gibi bir şansım yoktu. Bratva, Diego ile iş yapıyordu, o yüzden beni aradığını duyduklarında beni ona geri göndereceklerdi. Riske girmeyecektim.

“Şahsi bir şeydi. Seni ya da Bratva’yı ilgilendirmemeli.”

“Bu şehirde olan her şey Bratva’yı ilgilendirir. Özellikle de bir kartel prensesi durduk yere ayaklarımın dibine düşüyorsa.”

“Beni bulan sen miydin?” diye sordum.

“Evet.” Arkasına yaslanıp başını yukarı kaldırdı, gözlerini tavana dikti. “Mikhail ve ben sevkiyatı durdurmaya gittik. Tırda bir kız olacağına dair istihbarat almıştık, o yüzden tırı havaya uçurmadan önce seni dışarı çıkardık.”

“Uyuşturucu yüklü tırı mı patlattınız? Almak dururken?”

“Pakhan bir mesaj vermek istedi.”

Sanki sırf bir şeyi ifade etmek için birkaç milyon dolar değerindeki ürünü mahvetmek tamamen normalmiş gibi omzunu silkti.

“Epey pahalı bir mesaj olmuş.”

“Evet. Roman teatral yaklaşımların hayranıdır.” Bana doğru baktı. “Nina’dan yarın sana daha fazla kıyafet göndermesini isteyeceğim.”

“Nina mı?” Sergei’nin kız arkadaşı mıydı? Giydiğim tişörtlere baktım. Kız arkadaşının kıyafetlerini giymiş olmam içime pek sinmedi.

“Roman’ın karısı,” diye açıkladı.

“Ah. Ona teşekkürlerimi ilet.” Kız arkadaşının eşyaları olmamasına memnun oldum. “Beni bırakmanı istiyorum, Sergei. Lütfen.”

“Elbette. Sen bana bilmem gereken şeyi söyler söylemez.”

Dudaklarımı birbirine bastırıp geri uzandım, battaniyeyi çekip kendimi çeneme kadar kapladım.

“Paylaşacağın bir şey yok mu?”

“Yok,” diye mırıldandım.

“Bu durum değiştiğinde bana haber ver, özgürlüğün hakkında konuşuruz.”

O orada oturup sessizlik içinde tavana bakarken uzun bir süre onu inceledim, vücudu tamamen hareketsizdi. Onun hakkında hikâyeler duymuştum. Babamın adamları dedikodu yapmayı severdi, özellikle de sarhoş olduklarında. Söylediklerinden anladığım kadarıyla Sergei Belov’un bir çeşit çılgın katil olduğu, etrafta dolaşıp sebepsiz yere insanları öldürdüğü izlenimi edinmiştim. Şimdi onunla tanışınca bu imaj hiç doğru gelmiyordu. Bana deli gibi görünmüyordu. Aslında oldukça normal bir adam gibi davranıyordu.

Belki onu baştan çıkarabilirdim ve sonra da gardım indirdiğinde kaçırdım. Ya, tabii. Yirmi iki yıllık hayatında tam olarak bir adamla yatmış olan kitap kurdu ve yerel ucube Angelina Sandoval'ın bir baştan çıkarma kraliçesi olduğunu düşününce neredeyse yüksek sesle gülecektim. Eğer deneseydim bana gülerdi.

Gözlerimin vücudunda gezinmesine izin verirken giydiği siyah tişörtün kumaşını esneten geniş göğsünü ve omuzlarını fark edip kollarını inceleyerek bitirdim. Kalın, güçlü ve mükemmel şekilli kaslarla bezeliydi. Bazı kadınlar bir adamın saçından ya da ağzından etkilenirdi. Ben her zaman ön kol kızı olmuştum.

Esnedim. O orada pusuda beklerken uyumamı mı bekliyordu? Normalde en tuhaf yerlerde bile uyuyakalırdım. Aslında bir keresinde bir barda, bir adam Regina'yı kendisiyle çıkmaya ikna etmeye çalışırken arkadaşımın omzunda uyuyakalmıştım. Fakat tehdit olarak gördüğüm bir yabancıyla aynı odada otururken uyuyabileceğimi sanmıyordum. Ya bir şey denerse ne olurdu? Gerçi ilk gece sızdığım da bunu yapması için yeterince fırsatı vardı ve yapmamıştı.

Gözkapaklarım ağırlaşmaya başladı, o yüzden onları kapattım ama sadece bir anlığına. Çünkü bir anlığına da olsa kendime gerçekten uyuma izni vermeme imkân...

Bir telefonun çınlayan sesi beni uyandırdı. Bratva'nın askeriyle aynı odadayken uykuya dalmayı başarmıştım. İnsanlar uyku sorunu yaşadığında terapiye giderdi ama görünüşe göre benim ne zaman uykuya dalmayacağımı öğrenmek için yardıma ihtiyacım vardı. Dışarısı hâlâ kısmen karanlıktı, şafak hızla

yaklaşıyordu. Dönüp koltuğa baktığımda Sergei'yi hâlâ orada otururken buldum, telefonu kulağına dayalıydı. Hattın diğer ucundaki kişiyi dinledi ve vücudu aniden kaskatı kesildi, yüz ifadesi gerginlikten istikrarsız bir ifadeye dönüştü. Hiçbir şey söylemeden telefonu indirdi ve telefona onu parçalamak istiyormuş gibi baktı.

“Kötü haber mi?” diye mırıldandım.

Cevap vermedi, telefona öyle kötü niyetle bakıyordu ki alet bakışlarının yoğunluğundan tutuşacak mı diye merak etmeden edemedim.

Neler olduğundan emin değildim ama bir şey olduğu açıktı ve iyi bir şey değildi. Benim için önemli olmamalıydı. Sonuçta, sırlarımı açmadığım müddetçe beni evinde süresiz olarak esir tutuyordu. Fakat hayatımı kurtarmıştı. Muhtemelen beni bulmamış olsaydı ölmüş olurdum ya da başka birisi bulmuş olsa daha kötüsü olacaktı.

Uykuya geri dalmalıydım ama yapamadım. Bu yüzden, kararına rağmen yataktan kalktım ve önünde durana kadar tekli koltuğa doğru yavaşça yürüdüm.

“İyi misin?” diye sordum.

Cevap gelmedi.

“Sergei?”

Hâlâ bir şey yoktu. Telefona bakmaya devam ediyordu. Uzanıp parmağımın ucuyla omzunu dürttüm.

Başını hızla kaldırdı ve ben de uzaktan fark etmediğim birkaç şeyi görmeye başladım. Çenesini sıkma şekli, sol elindeki hafif titreme ve nefes alıp verişinin sesi normalden biraz daha hızlıydı. Fakat en önemlisi, sanki benim ötemde bir şeye bakıyormuş gibi odaklanmamış gözleri beni afallattı.

“Efendim?” diye sordu, sesi... bir şekilde kopuk geliyordu.

“Bir şey mi oldu?”

Bir an için gözlerini kapatıp derin bir nefes aldı. “Yatağa dön. Ben gideceğim.”

Bir sorun vardı. Sadece ne olduğunu tam olarak kestiremiyordum. Kızgın ve tedirgin görünüyor ancak bunu bastırmaya çalışıyordu. Diğer küçük şeylerin dışında, mükemmel bir şekilde sakın görünüyordu.

Haklıydı. Yatağa dönmeliydim. Ona olanlar umurumda olmamalıydı. O zaman niye umursuyordum? Tekrar gözlerine odaklandım. Evet, bakışları gerçekten tuhaftı.

“Meditasyon falan mı yapıyorsun?” diye sordum.

Gözlerini kırptırdı, yanılıyor olabilirdim çünkü oda hâlâ kısmen karanlıktı ama gözleri şimdi daha odaklanmış gibiydi.

“Siktiğimin meditasyonunu falan yapmıyorum.” Başını iki yana salladı. “Sadece dün vurulan arkadaşım ile ilgili bir gelişme var. Seni bulduğumuzda yanımda olan kişi. Mikhail.”

“Ah.” Muhtemelen dün sabah bir hışımla evden çıkmasının sebebi oydu. “Durumu nasıl?”

“Kötü.”

“Kurtulacak mı?”

“Az önce onu tekrar ameliyata aldılar. İç kanaması var.”

“İkiniz yakın mısınız?” Elimi sol elinin üzerine koyup hafifçe dokundum. Artık gözleri bana daha çok odaklanmıştı, elimin altındaki elinin titremesi durur gibi oldu.

“Pek sayılmaz,” dedi. “Ama ölürse onu öldürürüm.”

Dudaklarımın kenarlarının hafifçe kıvrıldığını hissettim. Az önce nereye gittiyse oradan geri geliyordu. “Bu durumda, muhtemelen hayatta kaldığından emin olacaktır.”

Göz temasımızı bozmadan Sergei elini benimkinin altından çekti ve parmaklarını bileğime doladı.

“Seni kim aç bıraktı?” diye sorarak bana doğru eğildi.

“Ben yaptım,” dedim. “Açlık grevindeydim.”

“Niye?”

Başımı hafifçe eğdim, böylece burunlarımız neredeyse birbirine değecek hale geldi ve o parlak gözlere baktım. “Sana söyleyemem.”

Dudakları genişledi. “Öğreneceğim, *lisichka*.”

“*Lisichka*?” Tek kaşımı kaldırdım. Bu kelimeyi bilmiyordum.

“Küçük tilki.” Çenemi parmaklarının arasına aldı. “Uygun, sence de öyle değil mi?”

“Pek sayılmaz.”

Gülümseyip başını iki yana salladı ve koltuğundan kalktı. Ne kadar uzun olduğunu unutmuştum.

“Evet, bence mükemmel.” Başparmağıyla çenemi okşadı, sonra döndü ve kapıya doğru yöneldi. “Uykuya geri dön, küçük yalancım.”

Roman öğlene doğru beni arayıp Mikhail'in ameliyattan çıktığını ve iyi olacağını söyledi. Kısa süre sonrasında oturma odasında kanepede sızmıştım. Gün içinde nadiren uyuyabiliyordum ama beynim en sonunda vücudumdan gelen, son üç günde sadece birkaç saatlik uykuyla çalıştığına dair notu almıştı. Uyandığımda saat dörde yaklaşıyordu.

“O kızı odandan çıkarmalısın. Orada küflenecek,” dedi Felix ve yanımdan geçerken mutfak beziyle omzuma vurdu. “Ve eğer onu burada tutmayı planlıyorsan ona kıyafet alman gerekecek. Nina'nın kıyafetlerinden başka. Ve ayakkabı da.”

“Kahretsin.” Doğrudum ve elimi saçlarımın arasından geçirdim. “Nereden kadın kıyafetleri alabilirim?”

“Mağaza dedikleri şeylerden birinde. Alışveriş merkezleri olarak bilinen büyük binaların içinde bir sürü mağaza bulabilirsin.”

“Tam bir komedyensin.” Ayağa kalktım. “Gidip onun için bir şeyler almaya ne dersin?”

“Yoo. O senin tutsağın. Onu giydirmesi ve doyurması gereken kişi sensin. Onu doyurma kısmını zaten ben yapıyorum.”

“Pekâlâ, tamam. Hemen gidiyorum. Daha sonra Shevchenko ile toplantım var.”

“Shevchenko’nun artık seninle iş konuşmak istemediğini sanıyordum. Hani elini kesmeye çalıştığından beri falan.”

Omzumun üstünden, “Aşırı tepki veriyor,” dedikten sonra kaskımı aramaya koyuldum.

“Yani elini kesmeye çalışmadın mı?”

“Tabii ki denedim.” Gelişigüzel kanepenin üstüne atılan örtünün üstünden geçtim. “Angelina’ya öğle yemeği götürdün mü?”

“Hayır. Gidip kızı alacağım ve öğle yemeğini mutfakta vereceğim. Bacaklarını esnetmesi lazım. Ama odadan çıkabilmesi için Mimi’yi çağırman lazım.”

“Kaçmadığından emin ol.” Bekçi köpeğime ısıklık çaldım ve Mimi merdivenden pıtır pıtır indi. “Ayrıca kızdan istediğim bilgiyi almayı unutma. Onun hakkında öğrenebildiğin her şeye ihtiyacım var.” Odaya bakındım. “Nerede bu lanet kask?”

“Yemek odasında,” dedi Felix ve televizyonun tozunu almaya devam etti.

“Bunu neden yapıyorsun? Bu Marlene’in işi. O nerede?”

“Gardiyanı oynamak için randevumuzu iptal ettiğimden bana kızgın. Haftanın kalanında izinli olduğunu söyledi.”

“Marlene benim çalışanım. Sana haftanın geri kalanında izinli olduğunu söyleyemez.”

Ellerini kalçalarına koyarak bana döndü ve sert bir bakış attı. “İşi hallediyorum, o yüzden bir önemi yok, değil mi?”

“Benim için fark etmez.” Kendimi savunarak ellerimi kaldırdım. “Çıktım.”

Mağazanın ortasında durup etrafıma bakındım, kilometrelerce uzanan kadın kıyafeti askılarında gözlerimi gezdirdim. Lanet olsun. Nereden başlayacaktım?

Bir mağaza görevlisi gelip yanımda durarak, “Yardıma ihtiyacınız var mı?” diye sordu.

“Evet. Lütfen.”

“Tamam.” Kadın güldü. “Neye ihtiyacınız var? Bir hediye mi?”

“Her şeye ihtiyacım var,” dedim.

“Her şeye mi?”

“Evet. Bir arkadaşım benimle kalıyor ve bavulunu kaybetti. Her şeye ihtiyacı var.”

“Sorun değil. Bedeni ne?”

Muhtemelen aptal olduğumu düşünen kadına baktım. “Bir buçuk metreden biraz fazla. Yaklaşık kırk kilo kadar. Bunun yardımı olur mu?”

“Ayakkabı da ister misiniz?”

“Evet. Bunun için numarasını sormam gerekecek.”

“Tabii. Siz mi seçmek istersiniz, yoksa sizin için ben mi seçeyim?”

Tüm raflara bakıp ürperdim. “Siz seçin. Kot pantolon, tişörtler, bir ceket. Gündelik şeyler.”

“Tamam. Her birinden kaç tane?”

“Bir ay yetecek kadar diyelim.”

“Çoraplar, iç çamaşırları? Sutyen ölçüsüne ihtiyacım olacak.”

“Hımm. Orta boy?”

Kahkaha atıp başını iki yana salladı. “Spor sutyenlerden ek-
leyelim. Onlar esnek olur.”

“Aynen, o iş görecektir.”

“Mükemmel. Eşyalarınızı toplamaya başlayacağım. Orada bekleyebilirsiniz ya da yan taraftaki dükkâna geçip ihtiyacı varsa kozmetik ürünler alabilirsiniz.”

“Öyle yapacağım. Lütfen iyi şeyler seçtiğinizden emin olun. Bütçe sınırı yok.”

Felix’e mesaj atıp Angelina’nın ayakkabı numarasını sordum ve yandaki dükkâna girdim. Çalışana ne istediğimi söylediğimde bana cilt ve saç tipiyle ilgili sorular sormaya başladı, sanki o saçmalıkları bilmem gerekiyormuş gibi. O yüzden her şeyden bir tane vermesini söyledim.

Yarım saat sonra ellerimde düzinelerce paketle motorumun yanında durdum. Arabamı almalıydım ama bunu hiç düşünmemiştim. Sonunda paketleri eve götürmesi için bir taksi çağırdım ve eve yöneldim.

BÖLÜM

beş

“BU HARİKA.” TABAĞIMDAKİ KÖFTELERİ GÖSTERDİM ve ağzıma bir tane daha tıktırdım. “Sonunda burada yaptığım şeyi takdir eden birisi,” diye homurdandı Felix ve bulaşıkları makineye yerleştirmeyi sürdürdü.

Etrafa bakma fırsatını değerlendirdim. Mutfak epey büyüktü, sol taraftaki pencerenin yanında bir yemek masası vardı. Gerçi evin kendisi o kadar geniş değildi. Üst katta iki yatak odası, alt katta da geniş bir oturma odası ile mutfak vardı. Yeni, modern mobilyaları olan ve yaşanmış görünen güzel bir evdi. Garip bulduğum tek şey, hiç fotoğrafın olmamasıydı. Hiçbir yerde.

“Burada mı yaşıyorsun?” diye sordum.

“Garajın üstündeki dairede.”

“Güzelmış.” Omzumun üzerinden ön kapıya bakıp mesafeyi hesapladım. Felix ne kadar zinde görünse de yaşlıydı. Eğer onu gafil avlayabilirsem beni durdurabileceğinden şüpheliydim. Kapı kilitli değilse dışarı sıvışabilirdim.

“Yapma,” dedi Felix ve başımı tekrar ona çevirdim.

“Ne?”

“Sen daha kapıya varmadan Mimi seni yakalar.” Başını oturma odasında, kanepenin yanındaki yerde uyuyan köpeğe doğru salladı.

Masum numarası yaptım. “Herhangi bir şey yapmayı planlamıyordum.”

“Yaa tabii.” Tabağı kaldırdıktan sonra bana doğru döndü ve tezgâha yaslandı. “Neden gitmene izin vermesi için sadece Sergei’ye bilmek istediği şeyi söylemiyorsun?”

“Kendimce sebeplerim var.” Yemeğe devam ettim. “Arkadaşının durumu nasıl? Hani şu vurulan.”

“O iyi olacak,” dedi Felix ve kollarını önünde kavuşturdu. “Sen Mikhail’i nereden biliyorsun?”

“Sergei dün gece söyledi. Biri onu arayıp arkadaşının iyi olmadığını söyledi. Sergei üzüldü.”

“Üzüldü mü?”

“Evet. Kendinden geçmiş gibiydi. Garipti.” Omzumu silkip salataya uzandım. Felix yaklaşıp sandalyemi kavradı ve kendine doğru çevirdi.

“Kendinden geçti derken... nasıl?” Üzerime eğildi ve ben de ona baktım. Birkaç saniye önceki huysuz ama komik, yaşlı adam gitmişti. Onun yerine çok ciddi ve gözle görülür şekilde telaşlı bir adam gelmişti.

“Bilmiyorum. Orada öylece hareketsiz oturuyordu. Gözleri garip görünüyordu. Sanki bana gerçekten görmeden bana bakıyordu,” dedim. “Eli titremeye başlamıştı.”

Felix gözlerini kapatıp küfretti. “Peki sonra?”

“Ona yaklaştım ama sanki beni fark etmemiş gibiydi. O yüzden ben de onu dürttüm ve bu dikkatini çekti.”

Felix’in gözleri fal taşı gibi açıldı. “Sen... onu dürttün mü?”

“Evet. Parmağımla. Böyle.” Omzuna hafifçe dokundum. “Yardıma oldu gibi. Birkaç dakika sonra kendine gelip bana küçük tilki dedi ve gitti.”

“O kadar mı?”

“Evet, aşağı yukarı. Niye ki?”

Felix hiçbir şey söylemeden, bir süre sadece beni izledi. Sonra yanındaki sandalyeyi çekip oturdu ve bana doğru eğildi. Hâlâ konuşmuyordu. Yapmamam gereken bir şey mi yapmıştım?

“Sergei’de... bir sorun mu var?” diye sordum.

“Evet,” dedi sonunda. “Bazen bazı şeyleri farklı algılıyor. Belirli bir durum karşısında mantıklı yanıtı dair görüşleri seninkinden ya da benimkinden farklı.”

Kaşlarımı çattım. “Nasıl yani?”

“Diyelim ki kahve almak için sırada bekliyorsun ve arkandaki adam cüzdanını almaya çalışıyor. Ne yapardın?”

“Bilmiyorum. Çantamla kafasına mı vururdum? Polisi mi arardım?”

“Sergei adamın boynunu kırar, sırasına geri döner ve sırası geldiğinde bir kapuçino sipariş eder.”

Gözlerimi kırıştırdım. “O... o şiddet yanlısı birine benze-miyor.”

“Sergei doğuştan şiddet yanlısı değil. Normal şartlar altında kimseye asla saldırmaz. O asla bir çocuğa dokunamaz. Ya da bir tehdit olmadığı sürece bir kadına dokunmaz. Eğer yaşlı bir kadın karşıdan karşıya geçiyorsa ona yardım etmek için yaklaşıacaktır. Eğer bir kedi ağaçta mahsur kalırsa ağaca tırmanır ve kediyi kurtarır.”

“Anlamıyorum.”

“Kışkırtılmadığı sürece davranışları tamamen toplum tarafından kabul edilebilir haldedir.”

“Peki ya kışkırtıldığında?”

“Sergei kışkırtıldığında insanlar ölür Angelina. İşte o yüzden eğer bir daha onu, senin deyiminle kendinden geçmiş halde bulursan ondan uzak durmalısın.”

Ona baktım, beni kimin incittiğini öğrenmek için şefkatle yanağımı okşayan adamdan bahsettiğine inanmakta zorlanıyordum. “Fakat bana hiçbir şey yapmadı. Sadece... konuştuk ve sonra normale döndü.”

“Bu hiç beklenmedik bir şey.” Felix başını salladı. “Yine de bunu bir daha yapmamalısın.”

“Tamam.”

“Bir şey daha var. Eğer onu uyurken bulursan, hiçbir koşul altında ona yaklaşmayacaksın. Arkanı dönecek ve anında odadan çıkacaksın.”

Ne tuhaf bir istekti. “Neden?”

“Önemli değil. Sadece dediğimi yap.”

“Pekâlâ,” deyip başımı salladım ve tabağıma daha fazla patates püresi doldurdum.

Bu saçmalığa inanmama imkân yoktu. Muhtemelen ağızdan laf almak için abartarak beni korkutmaya çalışıyordu. Evet, Sergei dün gece tuhaf davranmıştı ve biraz dengesiz bir adam olmasıyla meşhurdur ama bizim dünyamızda kimse normal değildi.

Ön kapının açıldığını duydum ve arkamı döndüğümde düşüncelerimin öznesinin, kolunun altında bir kaskla içeri geldiğini gördüm.

Felix lavabonun yanından, “Alışverişe gittiğini sanıyordum,” diye bağırdı. “Aldığın kıyafetler nerede?”

“Taksiyle geliyor. Adama paketleri kapıya getirmesini söyledim.”

Sergei kaskını kanepeye attı, ceketini çıkardı ve mutfığa girdi. Sandalyemin yanından geçerken elini uzattı ve avcunu hafif-

e koluma srtp tenlerimizin değdiği yerde tylerimin havaya kalkmasına neden oldu. Kötü türden bir ürperti de değildi.

“ğle yemeğinde ne var? Açlıktan lyorum.” Yanımdaki sandalyeye oturdu ve masanın ortasındaki tencereye baktı. “Yine mi köfte? Tanrım. Önümüzdeki hafta seni yemek pişirme kursuna kaydettireceğim.”

“Eğer yemek pişirmemle ilgili şikâyetlerin varsa kendi yemeğini hazırlamaya başlama konusunda zgrsn.”

Sergei i çekip tabağına yemek yığmaya başladı. Bitirince tabağına bakıp küfretti ve yumuldu. Felix’in pişirdiği şeyden memnun olmadığı barizdi ama öldürücü bir öfkeye ya da öyle bir şeye kapıldığını görmedim. Tam da şüphelendiğim gibi, Felix abartıyordu.

Sergei’nin köpeği oturma odasından gelip yanında durdu ve burnuyla adamın kaburgasını dürtmeye başladı.

“Kahretsin, Mimi! Yemek yemeye çalışıyorum.” Eliyle köpeğin başını itti ama bunu gözle görülür bir şefkatle yaptı.

“Cinsi ne?” diye sordum. O kadar büyük bir köpek gördüğümü hiç sanmıyordum.

“Cane corso,” dedi lokmalarının arasında. “ğle yemeğinden sonra onu yürüyüşe çıkaracağım. Bizimle gelmek ister misin?”

Fena bir fikir değildi. Eğer bir noktada kaçmayı başarabilirsem bölgeyi kontrol etmem gerekirdi. “Tabii.”

ğle yemeğimizi bitirdiğimiz sırada kapı zili çaldı.

“Eşyaların geldi,” dedi bana ve Felix’e döndü. “Sen alabilir misin?”

“Yoo.”

Sergei Rusça bir şeyler homurdandı ve ayağa kalktı. “Albert dn sevgilisiyle kavga etti, o yüzden huysuz.”

“Albert mı?”

“O ben oluyorum,” diye seslendi Felix omzunun üzerinden. “Sergei’nin Batman şakasını yorumlama şekli. Kendini komik sanıyor.”

Kaşlarımı havaya kaldırdım. “O Alfred değil miydi? Filmdeki?”

“Evet ama Alfred’in kulağa aristokrat gibi geldiğini ve benim bunun için yeterince sofistike olmadığımı söylüyor. O da Albert olarak değiştirdi.”

“Ah, şey... sanırım bu mantıklı.” Kafa karışıklığıyla başımı iki yana salladım. Bu ikisinin gerçekten garip bir ilişkisi vardı. Arkama baktığımda Sergei’nin verandadan bir sürü paketle döndüğünü ve onları merdivenden yukarı taşıdığını gördüm. En az yirmi torba vardı.

“Onlar ne?” diye sordum.

“Muhtemelen senin için aldığı şeyler. Hafiften kendini kap-tırmışa benziyor.”

Yavaşça başımı çevirdim ve Albert olan Felix’e baktım. “Beni burada ne kadar daha tutmaya niyetli?”

“Korkarım bunu Sergei ile konuşman gerekecek.”

Masadan kalkıp tabağı lavaboya taşıdım ve sonra da tam olarak dediği şeyi yapmak için üst kata fırladım. Sadece yatağın her yerine saçılmış bir sürü paket olduğunu gördüm ve Sergei ortada yoktu. Bu katta fark ettiğim diğer odayı kontrol etmeli miyim diye düşünürken sağımdaki banyodan gelen su sesini duydum.

Kapıya yöneldim ve iki kez çaldım. “Sergei?”

Cevap vermedi, ben de kolu denedim ve kilitli olmadığını fark ettim. Gerçekten ne yaptığımı düşünmeden kapıyı açtım. Ve ağzım açık kaldı.

Sergei duşta ayakta dururken, su damlaları çıplak vücudundan aşağı akıyordu. Sırtı bana dönüktü, başını suya doğru kaldırmıştı. Gözlerimle suyu takip ederek geniş omuzlarından

dövmeyle kaplı sırtına indim ve sonra durdum. Vay anasını! Bir erkekte gördüğüm en muhteşem kıça sahipti. Uzaklaşıp kapıyı kapatmalı ve onu görmemişim gibi davranmalıydım. Bunun yerine bakmayı sürdürdüm.

“Kızarıyorsunuz, Bayan Sandoval.”

Yutkundum ve Sergei’nin omzunun üzerinden bana bakan mavi gözleriyle karşılaşmak için başımı kaldırdım. Ben bakarken duşun kapısını yana kaydırды, dışarı çıktı ve uzun adımlarla yanıma geldi. Bakışlarımın aşağı doğru kaymasına izin vermek yerine yüzünde tutmakta zorlanıyordum ama nasıl olduysa kendime hâkim oldum.

“Beni daha ne kadar esir tutmayı planlıyorsun?” diye sordum. Karşımda tamamen çıplak duruyor olmasından rahatsız olmuyormuşum gibi davranmaya çalışıyordum. Bu büyük bir başarıydı. Özgeçmişimdeki “Diğer Başarılar” kısmına ekleyecektim.

“Sen konuşmaya başlayana kadar,” dedi ve ellerini kapıya yaslayıp beni aralarına hapsetti. “Bunu zaten biliyorsun.”

“Beni burada öylece tutamazsın. Benim bir hayatım var.”

“Bana bilmem gerekeni söyle, sonra gitmekte özgürsün.”

Dikkatim dağıldı ve gözlerim aşağı kaydı, kasığına ulaştığımda kaşlarım saç çizgime çarptı. Aleti vücuduyla son derece orantılıydı. Kocamandı. Başımı hızla yukarı kaldırdım.

“Sana anlatabileceğim her şeyi anlattım,” dedim ama sesim daha çok ciyıklama gibi çıktı.

“O zaman buradan hoşlanacağını umalım, *lisichka*.” Sergei pis pis güldü ve sonra lavabonun yanındaki kıyafet yığınınından bir şey alırken bana taş gibi sert, çıplak kıcının bir manzarasını daha sundu.

En sonunda sağduyum devreye girince arkamı dönüp yatağa yöneldim ve paketlerin içindekilere dalmışım gibi davrandım.

Sergei birkaç dakika sonra banyodan çıkıp, “Mimi’yi yürüyüşe çıkaracağım,” dedi. Bu defa giyinikti. Tanrı’ya şükür. Ya da... yazık olmuştu. “Geliyor musun?”

“Tabii.”

Yanımda yürüyen Angelina’ya baktım ve kahkahamı bastırmayı zar zor başardım. İlgisizmiş gibi davranıyordu ama biz gezinirken o mahalleyi inceliyordu. Küçük tilki kaçış rotasını planlıyordu. Bu çok komikti.

Önümüzdeki Mimi havlıyor ve yaşlı Maggie’nin bahçesine doğru koşuyordu. Muhtemelen kadının daha fazla çiçeğini sökmeyi planlıyordu. Geçen yıldan beri o çiçeklere tutkundu.

“Mimi, *idi syuda!*”

Mimi çiçeklere pişmanlıkla baktıktan sonra bize doğru atılarak koştu. Tam bize ulaşmak üzereydi ki caddede rottweiler köpeklerini gezdiren bir çifti fark etti ve anında alarma geçti. Tehdit olarak görebileceği şeye saldırmayacağından emin olmak için ona doğru aceleyle ilerledim ve aynı anda Angelina dönüp koşmaya başladı. Kahkaha attım. Uzun sürmemişti.

Mimi’nin yanında durup tasmaından tuttum ve birkaç saniyeliğine Angelina’yı izledim. Elinden geleni yapıyordu ama yavaştı. Muhtemelen yetersiz beslenmeden dolayı hâlâ zayıftı. Elimi Angelina’ya doğru uzatarak Mimi’ye “koru” komutunu verdim ve kollarımı göğsümde kavuşturdum.

Mimi delicesine bir hızla Angelina’ya doğru koştu ve yarı yolda onu durdurmak için geniş bir daire çizmeye başladı. Angelina rotasını değiştirip sağa yöneldi ama Mimi onun bir-

kaç metre önünden koşuyor, harika vakit geçiriyordu. Küçük tilkim hiçbir yere gidemeyeceğini fark etti ve aniden durdu. Ellerini küçük yumruklar halinde sıkarak bana döndü ve ters ters baktı.

“Beni sığır güder gibi güdüyor,” diye homurdandı yanına yaklaştığımda.

“Seni koruyor.”

“Sanki bir inekmişim gibi.”

“Aynen öyle.” Eğilip onu belinden kavradım, sonra da omzuma attım. “Bugünkü hapishaneden kaçış bölümü burada bitiyor.”

“Beni yere indir.”

“Hayır.” Avcumla hafifçe kıcına vurdum, sonra da bu kadarla bırakmaya karar verdim. Sıska olabilirdi ama kıcı güzel ve diriymi.

“Buna cinsel taciz denir,” diye terslendi Angelina. “Pençeni kıcımdan çek.”

“Peki ben duş alırken banyoya gizlice girmeye ne diyorsun?”

“Gizlice girmedim. Sadece konuşmak istedim.”

“Beni süzüyordun. Ben de aynı şekilde karşılık veriyorum.” Tatlı kıcına tekrar vurdum ve evime gitmek için parkın içinden geçerken çocuklarını olay yerinden uzaklaştıran bir anneye el salladım.

“Senin pençelerinden kurtulduğum an, seni polise ihbar edeceğim.”

“Ne için?”

“Adam kaçırma. Beni evinde rehin tuttuğun için. Ve cinsel taciz.”

“Eminim polis, Manuel Sandoval’ın kızı ile sohbet etmekten heyecan duyacaktır.” Poposunun yanağını hafifçe sıkarak çok sevimli, şok olmuş bir nefes sesi kazandım.

Angelina avcunu sırtıma indirip vurunca kahkaha attım. İlk gün biraz ürkmüştü ama artık benden korkuyor gibi görünmüyordu. İnsanlar bana karşı hep temkinliydi, o yüzden bu beklenmedik bir durumdu. İyi hissettiriyordu.

“Bu akşam bir toplantıya gitmem gerekiyor,” dedim karşı koyuşlarını görmezden gelerek. “Lütfen ben geri dönene kadar başka kaçış girişiminde bulunma. Albert senin peşinden koşmak için çok yaşlı. Kalp krizi geçirebilir. O zaman yemeklerimi kim yapacak?”

“İsteğini dikkate alacağım.”

“Teşekkür ederim.”

“Bir dizüstü bilgisayar falan alabilir miyim?”

“İyi deneme.” Kahkaha attım. “Bilgisayar yok. Ama Albert’tan bir el poker oynamayı isteyebilirsin. Gerçi tavsiyede bulunayım, hile yapar.”

“Hile mi yapıyor? Adam yetmiş yaşında.”

“Aynen öyle. Çok iyi hile yapar.”

Boynunu eğip bana baktı. “Ona ne kadar ödeme yapıyorsun?”

“Yapmıyorum. Yıllardır ondan kurtulmaya çalışıyorum.”

“Anladığımdan emin değilim.”

İç çekip onu verandada indirdim. “Albert ve ben çok eskilere dayanıyoruz. Uzun süre birlikte çalıştık.”

“Bratva’ya katılmandan önce mi?”

“Evet.”

“Peki ikiniz birlikte ne yapıyordunuz?”

“Üzgünüm. Bunu sana söyleyemem.”

“Neden? Gizli bir şey miydi?”

Başımı eğip ona baktım, o kara gözlerinin içlerinde sorularla beni izliyordu. O bu hayatın içine doğmuştu, yani muhtemelen kendi payına düşen pisliği görmüştü ama gözleri çok masum görünüyordu.

“Evet,” dedim ve tek parmağımla kusursuz kara kaşlarından birinin izini sürdüm. “Ve bilmek de istemezsin. Bu konuda bana güven.”

“Nasıl Bratva için çalışmaktan daha kötü olabilir?”

“Olabilir.” Boştaki elimi tırabzanda onunkinin yanına koydum ve yüzlerimiz aynı seviyeye gelene kadar eğildim. Angelina’nın gözleri genişledi ama o uzaklaşmadı. O kadar yakındık ki nefes alıp veriş hızlandıkça nefesinin yüzüme vurduğunu hissedebiliyordum. Yavaşça, parmağımı yanağından geçirdim ve boynunda gezdirdim. Sonra nabzının attığı noktaya ulaştığımda durakladım. Nabızı çok güçlüydü. Normalden daha hızlıydı. “Bugün daha fazla kaçmak yok,” diye fısıldadım.

“Tamam.” Gözlerini benimkilerden ayırmadan başını salladı.

Avcumu ince kolundan aşağıya doğru indirdim, kalçasına doğru kaydurdum ve elimi uyluğunun yan tarafına, onu taşıırken fark ettiğim uzun, kalın bir yara izinin üzerine koydum. “Bunu kim yaptı?”

Angelina’nın nefes alıp veriş hızlandı. “Ağaçtan düştüm.”

Dişlerimi gıcırdattım. Yalan söylemeyi gerçekten bırakmalıydı, bu kesinlikle onun uzmanlık alanı değildi. Elim bacağından çektim ve Mimi için ıslık çaldım. “Gel hadi. Şu toplantıya gitmeden önce üstümü değiştirmem lazım.”

Shevchenko her zamanki gibi gecikmişti. Garsonun getirdiği madden suyunu aldım ve boş kulübü gözlemledim. Henüz erkendi, insanlar en az birkaç saat daha Ural’a gelmezlerdi. Depolardan birinde iş yürütmeyi tercih ediyordum ama Shevchenko bu kez daha halka açık bir yerde olmakta ısrar etmişti. Muhtemelen

son görüştüğümüz zaman korkmuştu. Ödlek. Kabinde arkama yaslanıp Felix'i aradım.

"Sorun ne?" diye sordu telefonu açar açmaz.

"Hiçbir şey."

"Sen nadiren *hiçbir şey* için ararsın, Sergei."

"Angelina'nın ne yaptığını merak ediyordum."

"Akşam yemeğimizi yedik ve onu odana geri götürdüm."

"Mimi kapının önünde mi?"

"Hayır, oturma odasında, onu bıraktığın yerde."

"Oturma odasına git ve beni hoparlöre ver."

"Neyim ben? Sekreterin mi?" diye terslendi.

"Homurdanmayı bırak da yap şunu."

"Peki." Birkaç saniyelik sessizlik oldu. "Tamamdır."

"Mimi," dedim telefona ve bir kez havladığını duydum.

"Angelina. *Okhraniay*!"

"Yukarı çıktı," dedi Felix. "Bu yüzden mi aradın?"

Hayır. Aramıştım çünkü evimden ayrılalı daha bir saat olmasına rağmen orada bıraktığım küçük tilkiyi düşünmeden edemiyordum. "Aldığım şeyleri beğendi mi?"

"Bunun ne önemi var ki?"

"Sadece soruyorum." Omzumu silktim.

"Bu kızla ne halt ettiğini sanıyorsun sen Sergei? Planı ne bilmiyoruz. Bir Meksikalı uyuşturucu patronunun kızı, durup dururken uyuşturucu sevkiyatının bir parçası olmaz."

"Neyi ima ettiğinden emin değilim."

"Öyle mi? İzin ver de seni aydınlatayım. Dasha'yı hatırlıyor musun?"

Vücudum taş kesildi. "Angelina bir ajan değil."

"Bundan emin misin?"

“O gizli bir ajan değil, Felix. O bunun için... fazla masum.”

“Hepsi masum görünür. Ta ki sen uyurken gırtlağını kesmeye çalışana kadar. Bu kızla sıkı fıkı olmayı düşünmeden önce ölen karını düşün.”

“Angelina, Dasha değil!” diye bğrdm.

“Rusça biliyor, Sergei.”

Daha dik oturdum. “Ne?”

“Geçmişini kontrol ettim. Dil ve edebiyat eğitimi almış. Ana dalı İngilizce ve İtalyanca ama ayrıca Fransızca ve Rusça dersleri de almış. Ne kadar uygun, değil mi?”

“Bu bir tesadüf.” Telefonu kapattım.

Garson başka bir şey isteyip istemediğimi sormaya geldi ama başımı iki yana salladım ve kulübün diğer taraftaki girişine odaklandım. Bu sadece bir tesadüf olabilir miydi?

Bir grup adam içeri girdi. Koyu renk takım elbiseli iki adam, üçüncüsünün önünden ilerliyor ve onu kısmen gizliyorlardı ve her ikisi de etrafı tarıyordu. Shevchenko ve korumaları. Görünüşe göre yanında sadece iki adam getirerek bir beyanda bulunuyordu. Genelde sümüklü piin peşinde gezen en az beş adam olurdu. İşler sarpa sararsa devasa gövdesini kapatmak için birkaç insana ihtiyaç duyacağı düşünülürse bu o kadar da garip değildi. Herif neredeyse Roman’ın aşısı Igor kadar iriydi ve bu kolaylıkla kazanılacak bir başarı değildi.

Beni gördüler ve kabine doğru yöneldiler. Ancak o zaman Shevchenko’nun yanında bir kız olduğunu fark ettim. O piç kesinlikle gençlerden hoşlanıyordu. Kız on sekiz yaşından büyük olamazdı. Korumalar kabine çıkan iki basamağı ondan önce çıkıp kenara çekildiler. Shevchenko peşlerinden geldi, zavallı kızını arkasından sürüklüyordu.

“Belov.” Başını salladı ve oturdu, kızını da çekip kuşağına oturttu.

Dikkatimi kızdan ayırmadan, “Geç kaldın,” dedim. Yanılmıştım, kız on altı yaşından büyük olamazdı ve gözlerindeki dehşet dolu bakışa bakılırsa, kendi isteğiyle orada bulunmuyordu.

“O’Neil’la bir toplantım vardı. Ortaklık hakkında konuşmak istedi.”

“Ya?” Arkama yaslanıp dikkatimi Shevchenko’ya çevirdim ama göz ucuyla kızı izlemeye devam ettim. “Peki Liam ne teklif etti?”

“Aynı mal. Diego Rivera ile pazarlığın ortasında olduğunu ve önümüzdeki aydan itibaren ihtiyacımız kadarını getirebileceğini söyledi.”

“Rivera’nın mallarının yüzde yetmişini biz alıyoruz. Liam’ın miktarı da fiyatı da tutturabilmesine imkân yok.”

“Şey, bunun yakında değişeceğini söyledi.” Shevchenko garsonun getirdiği viski şişesini alıp bardağını ağzına kadar doldurdu ve tek dikişte bitirdi. Bir kez daha doldurdu, sonra etli elini kızın çıplak baldırına yerleştirip sıktı. Kız irkildi ve hızla bacaklarını birbirine yapıştırdı ama Shevchenko onları zorla açtı ve elini yukarı doğru hareket ettirmeye başlayıp kızın kısa elbisesinin altına kaydırды. Kız gözlerini sımsıkı yumdu.

Shevchenko’nun korumalarına baktım, sonra bakışlarımı masadaki içki şişesine çevirdim. İş görürdü.

“İrlandalıların bunu başarmak adına nasıl bir plan yaptıklarını görmek için çok heyecanlıyım.” Öne eğildim, şişeyi aldım ve masanın kenarına vurup kırdım.

Kız çığlık atarken korumalar ellerini silahlarına attılar ve kabine doğru döndüler ama çok geç kalmışlardı. Ben çoktan kırık şişeyi Shevchenko’nun boynunun yan tarafına, şah damarının tam üstüne bastırmıştım.

“Silahları masanın üzerine koyun,” dedim gözlerimi Shevchenko’nun paniklemiş yüzünden ayırmadan. Hiçbir şey olmadı.

Diğer tarafta duran iki adamına baktım, kabinin iki tarafında durup silahlarını bana doğrultmuşlardı. Bana en yakın olanın elini tutup masaya doğru çektikten sonra, diğeri ateş ettiğinde adamı kendime siper yaptım. Tuttuğum adam göğsüne isabet eden kurşunla çığlık attı. Hâlâ silahı tutmakta olan elini ateş eden herife doğru çevirdim ve parmaklarını sıktım. Silah iki kez ateş aldı ve iki seferde de karnına isabet etti. O inleyerek yere yığılırken ben de tuttuğum şeyeyi adamın boğazını kesmek için kullandım, sonra dikkatimi Shevchenko’ya çevirdim. Hâlâ yerinde oturuyor, kızı kurbanlık bir kuzu gibi göğsüne bastırıyordu. Gözleri bana, masanın üzerine serilmiş kanlı cesede, yerde bilinçsizce yatan adamına kaydı.

“İnsanların bana silah doğrultması beni üzüyor,” dedim ve elimle kızı çağırdım. “Buraya gel tatlım.”

Gözleri büyüdü. Başta isteksizdi, muhtemelen elimden kan damladığı içindi ama sonra Shevchenko’nun kucağından inip koşarak yanıma geldi.

“Kaç yaşındasın sen?” diye sordum. Gözlerimi hâlâ dehşet içinde kabinde oturan piç kurusundan ayırmadım.

Zor duyulabilen bir fısıltıyla, “On beş,” dedi.

On beş. Tanrı aşkına. Torunu olacak yaştaydı. “Üst kata çık,” dedim dişlerimi sıkarak. “Pasha’yı sor. O seni eve götürecek birini bulacaktır.”

Kızın gitmesini bekledim. Sonra hasta orospu çocuğuna yaklaştım, sanki ona yardım edecekmiş gibi arkasına yaslanıyordu. Başımı yana eğip onu süzdüm, sonra masaya bırakılan silaha uzandım. “Çocuk istismarcılarını sevmem.” Tabancayı kaldırdım ve onu çirkin suratının tam ortasından vurdum.

Silahı masaya attıktan sonra elimdeki kanı Shevchenko'nun ceketinin kenarına sildim ve arkamı dönünce bir garson ile temizlikçi kadının kulübün karşı köşesinde durup bana baktığını gördüm.

“Pasha burada mı?” diye sordum.

Temizlikçi kadın geriye doğru bir adım atmaya çalıştı, sırtını duvara yapıştırdı. Garson gözlerini kırıştırdı ve parmağıyla yukarıyı gösterdi. Dans pistinin üstündeki balkona baktım. Cam duvarın diğer tarafında Pavel duruyordu, telefonu kulağındaydı ve bana doğru bakıyordu. Muhtemelen beni ispiyonlamak için Roman'ı aramıştı. Başparmağımla omzumun üzerinden kabini gösterdim, sonra da elimle pisliği temizlemesi gerektiğini işaret ettim. Pavel boştaki eliyle şakaklarını sıkıp başını iki yana salladı. Artık Ural'da toplantı yapmama izin vereceğini sanmıyordum.

Arabama giden yolu yarılamışken telefonum çaldı. Çıkardım ve ekrana bakmadan aramayı cevapladım. Bakmama gerek yoktu... kardeşim için programlanmış özel bir ses tonum var.

“Evet?”

“Seni öldüreceğim!” Roman kükredi ve hızla telefonu kulağımdan uzaklaştırdım. Bağırışmalar bir süre daha devam etti, her zamanki sıcak aile şakalaşmalarıydı işte. Tüm şu kalpler ve gökkuşakları. “... seni küçük parçalara ayıracağım ve sonra da onlarla senin o canavarını besleyeceğim.”

“Mimi çiğ et yemez.” Telefonu tekrar kulağıma koydum ve bir sigara yaktım. “Sindirim sistemi için kötü.”

“Bana yeni bir alıcı bulmak için bir hafta var. Bir hafta. Anladın mı?”

“Camorra ile geçen hafta konuştum bile. Ukraynalılara sattığımız miktarın iki katını alacaklar. Ve bu hafta sonu banliyödeki bazı çetelerle toplantım var. İyiyiz.”

“Kahretsin, Sergei.” İç çekti.

“Shevchenko ben onu göndermeden önce ilginç bir şey söyledi. İrlandalılarla ilgiliydi.”

“Neymiş?”

“Diego Rivera ile pazarlık halindelermiş. Görünüşe göre bizim bölgemize izinsiz girmeyi planlıyorlar.”

“Ah, denediklerini görmeyi çok isterim,” diye hırladı. “Artık alıcılarımızı öldürmek yok, Sergei. Beni duyuyor musun?”

“Elimden geleni yaparım.”

“Elinden geleni yapacakmış. Harika,” diye homurdanıp telefonunu suratına kapattı.

Arabamı garaja park ettiğim anda duş alıp üstümü değiştirmek için Felix'in evine geçtim. Gömleğime kan bulaştırmamaya çalışmışım ama yine de koluma biraz bulaşmıştı. Angelina'nın onu görmesini ya da benden korkmasını istemiyordum. Ayrıca beni kan içinde görmesine izin vermek, açıklama yapmamı gerektirirdi.

İşim bitince eve yöneldim. Aşağıda kimse yoktu, o yüzden üst kata koşup yatak odama girdim. Angelina ellerinde bir kitapla koltuğuma kıvrılmıştı. Bir an için dedektif romanlarımdan birini okuduğunu sandım -bende tonlarca vardı- fakat kapağı fark ettiğimde yerimde kaldım. Elinde *Anna Karenina*'yı tutuyordu, Rusça baskısını. Felix onun hakkında haklı mıydı?

Başını kitabından kaldırdı ve benimle göz göze geldi. “Toplantın nasıl gitti?”

“İyi.” Kapının pervazına yaslanıp başımla kitabı gösterdim. “Rusça biliyor musun?”

“Pek sayılmaz. Sadece temel şeyleri biliyorum.” Omzunu silkti. “Üniversite birinci sınıftayken Rusça kursuna gitmeye karar verdim ama en sonunda İngilizce ve İtalyancaya odaklanmayı tercih ettim.”

“Ne kadarını anlıyorsun?”

“Şey, muhtemelen Rusça yol tarifi isteyebilirim ve bazı meyve ve sebzelerin isimlerini hatırlıyorum. Gerçi bir sürü küfür biliyorum.” Alayla gülüp sandalyeden kalktı ve kitabı yerine koymak için kitaplığa doğru yürüdü. “Filmi sevmiştim ve okumayı denemek istedim. İkinci cümlede takılıp kaldım çünkü *birileri* çeviriyi kontrol etmem için dizüstü bilgisayarını kullanmama izin vermedi.”

Kapıdaki yerimden ayrılıp tam arkasında durana kadar odanın diğer ucuna yürüdüm ve ellerimi iki yanından rafa dayadım. Angelina hızla nefes aldı ve dönüp bana baktı.

“Bana yine yalan mı söylüyorsun, Angelina?” Doğrudan gözlerinin içine bakmak için başımı eğdim.

“Ne hakkında?”

“Sen bir casus musun, *lisichka*?”

Bana baktı, sonra başıyla onaylarken, yüzünde ciddiyetin resmi vardı.

“Evet. Beni tamamen yakaladın.”

Gözlerimi kısıtım.

“Sıkı bir dövüş sanatları eğitiminden de geçtim, yani ben etraftayken arkamı kollamalısın.”

Ona baktım ve bir kahkaha patlattım. Açlıktan öldükten sonra şu anda aşırı zayıftı ve bir sincapla bile başa çıkamazdı. Ayrıca kas kütlesinin bir kısmını kaybetmiş olsa bile, duruşu bir dövüş sanatçısı gibi değildi.

Kahkaham dinince onu inceledim. Gülümsüyordu. En son ne zaman birinin benimle dalga geçtiğini hatırlayamadım. “Bana Rusça bir şeyler söyle.”

“Şimdi mi?” Tek kaşı yukarı doğru kalktı. “Ne söylememi istiyorsun?”

“Aklına gelen ilk şeyi.”

“*Sabaka Bobik*,” diye ağzından kaçırdı.

İrkildim. Telaffuzu berbattı. “*Sabaka Bobik* mi? Onu hangi cehennemde keşfettin?”

“Bir çizgi film karakteri.”

O kıkırdarken başımı yana eğip onu inceledim. Onunla ilgili bir şey vardı... iblislerimin uykuya dalmasını sağlayan bir şey.

En son ne zaman birinin yanındayken bu kadar sakin hissettiğimi hatırlamıyordum. Sağ elimi ensesine götürdüm, parmaklarımı saçlarına gömdüm. Gözleri büyüdü ama beklediğim gibi irkilmedi, sadece beni izliyordu. Onun bir casus olmasına imkân yoktu. Yüzü açık bir kitap gibiydi ve daha önce de söylediğim gibi zerre kadar yalan söyleyemiyordu.

Geriye hâlâ o gece tırda ne yaptığı sorusu kalıyordu. Bunu muhtemelen bininci kez merak ederken ağzım kulağının yanına gelene kadar başımı eğdim. “Sakladığın şeyi eninde sonunda bulacağım.”

Hiç kıpırdamadan durdum, öne doğru eğilip Sergei'nin kokusunu içime çekme dürtüsünü görmezden gelmeye çalıştım. Yine o parfümü sıkılmıştı, sert göğsüne dayanmanın, o güçlü kollarla sarmalanmanın nasıl hissettirdiğini hatırlatan kokuydu. Aşırı duygusal bir insan değildim ama elini sırtımda gezdirirken yüzümü boynunun kıvrımına soktuğumu hayal ediyordum. İlk gece yaptığı gibi.

Sergei doğruldu, bunu yaparken burnunun ucunu yanağıma sürttü ve nefesim kesildi. Gözlerim odadan çıkışını takip etti, az önce elinin bulunduğu ensemdeki hassas deride tüylerimin hâlâ diken diken olduğunu hissediyordum. Bu adam son derece tehlikeliydi. Bütün enerjimi buradan mümkün olduğunca çabuk çıkmaya vermem gerekiyordu. Ancak bu çıkarımımın onun şöhretiyle hiçbir ilgisi yoktu. Vücudumun ve beynimin ona verdiği tepkiden hoşlanmıyor oluşumla ilgiliydi. Beni esir tutan bir kişiden etkilenmek normal değildi.

Dışarıdan gürültülü bir havlama sesi gelince pencereye doğru yürüdüm ve evin önündeki avluya baktım. Sergei araç yolunun kenarında durmuştu ve elinde bir sopa tutuyordu, Mimi de heyecanla onun etrafında koşturuyordu. Sopayı avlunun diğer tarafına fırlattığında Mimi sopanın peşinden atıldı. O boyutta bir köpeğe göre oldukça hızlı bir kızdı. Bakışlarımı tekrar Sergei'ye çevirirken beni burada tutmakta niçin ısrar ettiğini merak ettim.

Gerçekten casus olduğuma mı inanıyordu? Eğer öyleyse, gitmem daha mantıklı olmaz mıydı? Hiç mantıklı değildi.

Babamın adamlarının anlattığı acımasız, çılgın kişiliği, şu anda çimlerde köpeğiyle yuvarlanıp kahkahalar atan adamlarla bağdaştırmak çok zordu. Bir ölüm makinesi; onu bu şekilde anlatmışlardı. Felix de benzer bir şey söylemişti, yani bütün bunlarda bir gerçeklik payı olmalıydı ama yine de...

Avcumu önümdeki pencereye koyarak onu gördüğüm ilk andan beri düşüncelerimin merkezine yerleşen adamı izledim.

BÖLÜM

II

Sergei

KAHVALTIMA DALMIŞIM GİBİ DAVRANIRKEN GİZLİCE MAsanın karşı tarafındaki Angelina'yı izliyordum. Ağzına götürürken yarı yolda kalan bir kaşık tutuyor ve burnuyla yan tarafını dürten Mimi'den gözlerini ayırmıyordu.

“Sakin ol. Seni ısırılmaz,” dedim.

“Emin misin?”

“Sadece ben söylediğimde insanları ısırır. Ve sen de onun zevkine göre fazla kemiklisin zaten.”

“Şey, bu içimi rahatlattı, yani sanırım.”

“Onu sevmeni istiyor.” Köpeğe doğru başımı salladım. “Eğer yapmazsan bütün gün seni rahatsız edecek.”

“Pek sokulgan bir tipe benzemiyor.”

Çünkü öyle değildi. Mimi yeni insanları sevmezdi. Ya da daha net olmak gerekirse genel olarak insanları sevmezdi.

Angelina uzanıp Mimi'nin başının üstünü kaşdı ve Mimi onun avcunu yaladı. Köpeğimin onun etrafındaki davranışları beklenmedikti. Angelina'yı evin içinde takip etmeye başlamıştı

ve ben komut vermesem bile onu her zaman görüş alanında tutuyordu. Angelina uyuduğunda, Mimi başının tam olarak tek gözüyle Angelina'yı izleyebileceği, diğerini de kapıda tutacağı bir pozisyonda olduğundan emin oluyordu. Koruyucu köpekler için kendilerini korudukları kişi ile olası bir tehdit kaynağının arasına yerleştirmek standart sayılırdı.

Belki de benden korumacı titreşimler alıyordu. Angelina'nın o tırın zeminindeki görüntüsü aklımda belirdi ve gözlerimi yumup çatalımı sıktım. Gözlerindeki bakışı asla unutmayacaktım. Bana sanki hayattaki gayesi can almak olan bir adam değil de bir çeşit kurtarıcıymışım gibi bakmıştı. Kendim dışında birisini koruma dürtüsü hissetmeyeli yıllar olmuştu ve kendimi koruma isteğim bile nadirdi. Çoğu zaman yaşayıp yaşamadığım umurumda bile değildi. Ancak konu Angelina olunca, onu kapıp her zaman yanımda tutmak için açıklanamayan bir ihtiyaç hissediyordum. Böylece bir daha kimse ona zarar veremezdi.

“Geçen gece Felix ile bir tur poker oynadım,” dedi. “Haklıymışsın. Hile yapıyor.”

“Sana söylemiştim.” Homurdandım. “Ne kaybettin?”

“Akşam yemeği hazırlamam gerekiyor.”

“Şanslıymışsın. Onunla son oynadığımda arabamı kaybetmiştim.”

“Ciddi misin?”

“Evet. Sonra arabayı ondan geri satın almak zorunda kaldım. Bana gerçek fiyatın iki katını çekti. Pislik herif.”

“Neden yeni bir tane almadın?” Bana gözlerini kocaman açıp baktı.

“O arabayı seviyorum. Ve galeriye gitmekle uğraşmak istemedim.”

“İkinizin arasındaki dinamikler gerçekten çok tuhaf,” dedi.

“Evet, öyle de diyebilirsin. Çoğu zaman nasıl olup da onu hâlâ boğmadığımı merak ediyorum. Durmadan dırdır yapıyor, yemek yapmayı beceremiyor ve eşyalarını evimin her tarafına bırakıyor.” Omzumu silktim. “Birlikte çalışırken birkaç kez hayatımı kurtardı ama bu puanları hızla kaybediyor.”

“Birkaç defa mı? Hayatını birden fazla kez kurtardığında ne üstünde çalışıyordunuz?”

Ah, o konuya hiç girmeyecektik. Masadan kalktım ve Mimi’ye ıslık çaldım. “Bacaklarını esnetmek ister misin? İşe gitmeden önce Mimi’yi yürüyüşe çıkarmam lazım.”

Birkaç saniye beni izledikten sonra başını salladı. “Olur.”

“Ama bu defa kaçmak yok Angelina.”

Sadece gülümsedi.

Mimi’nin kovalaması için sopayı fırlattım ve arkamı döndüğümde Angelina’yı arkamdaki çimlere yayılmış halde buldum. Gözlerini kapatmış, yüzünü gökyüzüne çevirmişti.

“Bir kilometre koşmuşum gibi hissediyorum,” dedi.

“Yoruldu mu?”

“Biraz. Bacaklarım titriyor.”

“Kendini aç bırakmak insana bunu yapabilir.” Çimenlerde yanına oturup dirseklerime dayandım ve ufukta batmakta olan güneşe baktım. “Bunu niçin yaptığını hâlâ bana söylemek istemiyor musun?”

“Hayır.”

“O zaman sanırım bizimle kalacaksın.”

“Pek sayılmaz. Daha fazla güç toplamak için birkaç güne ihtiyacım var, sonra tekrar kaçmayı deneyeceğim.”

“Uyarı için teşekkürler.” Güldüm.

Başını yana eğip yarı kapalı gözlerle, “Ya da sadece gitmeme izin verebilirsin?” dedi.

“Olmaz. Üzgünüm.”

“Neden?”

“Burada olman beni oldukça eğlendiriyor. Özellikle de senin sonuçsuz kaçma girişimlerin.” Gözlerine bakıp ensesini kavramak için uzandım ve eğilip kulağına fısıldadım, “Ve çok uzun zamandır bu kadar eğlenmiyordum.”

Angelina’nın zaten büyük olan koyu renk gözleri inanılmaz derecede yuvarlaklaştı ve şu anda aklımdan geçen düşünceleri bilseydi ne yapardı diye merak ettim. Onu. Çıplak bir şekilde. Altıma almışken tüm gücümle içine girip çıktığımı.

Bakışlarımı gözlerinden çenesinin yanına kaydırdım. Orada artık sarımsı bir renk yoktu. Çürük kaybolmuş, geriye yumuşak ve iyileşmiş bir cilt bırakmıştı. Önemli değildi çünkü nasıl görüldüğünü hâlâ hatırlıyordum. Bana gelmeden önce birisi ona vurmuştu ve o büyüklükte bir çürük bırakması için çok güçlü bir yumruk indirilmiş olmalıydı. Kuşkusuz ki ona vuran bir erkekti. Karnımın ortasında tanıdık bir yanma hissi oluşmaya başladı, sonra göğsüme yayıldı. Görüşüm karardı. Mimi arkamda bir yerde havlamaya başladı ama sesi gelmedi.

“Sergei.”

Sanki bir tüneldeydim, dünyanın geri kalanından izole edilmiş gibiydim. Görüşüm daha da karardı. Angelina’nın önümdeki yüzünü görebiliyordum, bir şey söylüyordu ve gözlerindeki bakış endişeli görünüyordu. Aklımı temizlemeyi umarak gözlerimi kırptırdım. Bazen işe yarardı. Ama şimdi değil.

“Sergei!”

Ufak ellerin yüzümü kavradığını, hafifçe sıktığını hissettim. Elim hâlâ Angelina’nın ensesindeydi. Parmaklarımın altındaki

nabzını hissedene kadar elimi hareket ettirdim, sonra o noktaya bastırıp kalp atışının ritmine odaklandım.

“İyi misin? Sergei!”

Görüşüm biraz netleşti ve Angelina’nın yüzü tekrar odak noktama geldi. Yalnızlık hissi dağıldı.

“Evet,” dedim. “Neden olmayayım ki?”

Angelina başını eğdi ve bana endişeyle baktı.

“Gözlerinde o boş bakış vardı. Ve adını söylediğimde cevap vermedin.”

“Sadece derin düşüncelere dalmıştım,” dedim ve boynunu bıraktım. “Geri dönmeliyiz.”

“Emin misin?”

“Evet.” Ayağa kalktım ve evin olduğu yöne doğru ilerledim.

Bir düzine adım kadar, Angelina hızlı adımlarıma ayak uydurdu ama sonra daha yavaş yürümeye başladı. Onu beklemek için durdum. Yetiştğinde zorlukla nefes alıyordu, o yüzden ben de kolumu beline sardım ve onu kaldırıp kollarıma aldım.

“Buna gerek yok,” dedi ama özgür kalmak için hareket etmedi. Yorumunu görmezden geldim, Mimi’ye ıslık çaldım ve yola yöneldim.

“Söylesene, tüm rehinelerin aynı muameleyi mi görüyor?” diye sordu bir süre sonra.

“Yorulduklarında onları taşıyıp taşımadığımı mı soruyorsun?”

“Evet.” Onaylayarak başını salladı.

“Sen ilkinsin. Hâlâ öğrenme aşamasındayım.” Ona baktım. “Ama sen rehinelik işinde profesyonel gibi görünüyorsun.”

Kaşları havaya kalktı. “Nasıl yani?”

“Dün öğle yemeğinden sonra seni biftek bıçağını yatak odasına kaçırırken gördüm,” dedim ve kollarımda gerildiğini hissettim. “Ayrıca yatağın altında sakladığın satırı da buldum. Albert en sevdiği mutfak aletleri konusunda hassastır. Satırın

gittiğini görürse kafayı sıyrır. Onu santoku bıçağıyla değiştirebilir misin? Onu hiç kullanmaz.”

“Nasıl...” Bana baktı. “Neden...”

“Neden mi onları almadım?” Gülümsedim. “Neden alayım ki? Henüz onlarla hiçbir şey yapmayı denemedin. Ve bence bu çok şirin.”

“Yatağın altında et satırı saklamam... şirin mi?”

“Hem de çok.”

“Tuhafsın.”

“Yatağında mutfak aleti bulunduran ben değilim.”

“O bir silah!”

Angelina’nın o şeyle birine saldırmaya çalıştığını hayal ettim ve kahkahamı bastırmaya çalıştım ama başaramadım. Muhtemelen kaldırmak için iki elini de kullanması gerekirdi. Görünüşe bakılırsa onu gücendirmiştim çünkü çenesini çıkarıp bana homurdandı.

Angelina’nın kollarımdaki hissinden hoşlandım. Bu kadar yakınımda olması, ona zarar verebilecek herkese karşı güvende olacağı anlamına geliyordu. Bana onu inciten kişinin kim olduğunu söylediğinde -ki söyleyecekti- onları öldürürken çok iyi vakit geçirecektim. Tabanca kullanmayacaktım. O fazla hızlı olurdu. Bıçak da iş görmezdi. Hımm. Su işkencesi? Belki, eğer yapabilecek iyi bir yer bulabilirsem olurdu. Boğmak? Evet, bu kulağa hoş geliyordu. Uzuvarını kesmek için de. Elektrikli testereye ihtiyacım olacaktı ve lanet olsun, o şey çok gürültülüydü. Biraz daha düşünecektim.

“Ne düşünüyorsun?” diye sordu Angelina.

“Özel bir şey değil. Neden?”

“Çünkü yüzünü kaplayan kendinden memnun bir sırıtış var.”

“Ah, sadece iş dışı bazı aktiviteler planlıyorum, hepsi bu.”

BÖLÜM

yedi

MOTOSİKLETİMİ UZUN BİR HARLEY DAVIDSON KUYRUĞUNUN sonuna park ettim, kaskımı çıkardım ve gidona yaslanıp etrafı inceledim. Önümdeki bardan yayılan kahkaha ve bağırış seslerine bakılırsa, Kara Kanatlar Motosiklet Kulübü'nün üyeleri harika vakit geçiriyordu. Roman'a MK ile iş yapmanın pis olduğunu söylemiştim ama kardeşim mankafanın teki olduğu için onlarla buluşmam için ısrar etmişti.

Yaklaşan bir motor sesi duyuldu, motosikletten daha yumuşaktı ve birkaç saniye sonra şık, siyah bir sedan sağıma park etti. Görünüşe göre bebek bakıcım gelmişti. Shevchenko'yla işi batırdıktan sonra, Roman uslu durmamı sağlamak için adamlardan birinin benimle gelmesini emretmişti. Pavel'in sırasıydı.

Şoför kapısı açıldı ve dışarı çıktı. Ona baktım, sonra bir kahkaha patlattım. "Benimle taşak mı geçiyorsun?"

"Ne var?" diye sordu ve tiksintiyle etrafına bakındı.

“Ne mi var?” Elimle genel olanı işaret ettim. “Bir motosiklet çetesi kulübüne üç parça takım elbiseyle gelmezsin. Bizi lanet olası yetkililer falan sanacaklar.”

“Ah, peki bu toplantıya ne giyerek gelmeliydim?”

“Kot pantolon, Pasha. Onun ne olduğunu biliyorsun, değil mi?” Pavel’i takım elbise dışında bir şeyle gördüğümü sanmıyordum.

“Kot pantolonum yok.” Altın Rolex’ine baktı ve bara doğru başını salladı. “Hadi şu işi bitirelim.”

Kot pantolonu yokmuş. Başımı iki yana salladım ve motosikletimden indim. Pavel’le aynı yaştaydık ama o elli yaşında gibi geliyordu.

“Bankacı olmalıymışsın.” Alayla güldüm.

İçeri adımımızı attığımız anda bütün başlar bize doğru döndü. Birkaç saniye tam bir sessizlik oldu, sonra kükreme gibi kahkahalar mekânı doldurdu.

“Yanlış yer, dostum!” diye bağırdı biri. “Briç kulübü sokağın aşağısında.”

Biz çete liderinin oturduğu masaya doğru yürürken kahkahalar peşimizden geldi. Bir kadın herifin bacaklarının arasına diz çökmüştü, ağzı adamın aletine sarılmıştı.

“Drake.” Karşısına otururken başımla selam verdim. “Roman bir tür işbirliği görüşmesi yapmak istediğini söyledi.”

Kızı kovalayıp aletini içeri soktu ve yanıma oturan Pavel’i süzdü. Barın etrafında oturan yedi üye ve bizden tarafa bakıp kıs kıs gülen, açık giyimli kadınlar vardı. Pavel onları görmezden gelip rahatça arkasına yaslandı ve kollarını göğsünde bağladı.

“Buradaki küçükhanımla hiçbir bok konuşmuyorum.” Drake başıyla Pavel’i gösterdi. “Senin ciddi bir herif olduğunu sanıyordum Belov.”

“Ah, takım elbisenin seni kandırmasına izin verme, Drake. Bahse varım bu küçükhanım,” -kahkaha attım- “adamlarından herhangi birini pataklayabilir.”

“Sergei,” dedi Pavel ciddi bir sesle.

“Ne? Bu gerçek.”

“Konuşmaya geldik. Oynamaya değil,” diye homurdandı.

“Vay, şeker kışlı oynamak istemiyor,” diye kahkahalarla kükredi Drake, sonra mekâna döndü. “Bu beyefendi herhangi birinizi yere serebileceğini açıkladı,” diye bağırırken başparmağıyla Pavel’i gösterdi ve herkes kahkahalara boğuldu.

Pavel başını iki yana salladı, elini kaldırdı ve şakaklarını sıktı. “Dokuz yaşında bir çocuk gibi davranıyorsun, Sergei.”

“Beni yine Roman babacığına ispiyonlayacak mısın?”

“Açılıştan iki saat önce kulübümde alıcımızı katlettin. Her halükârda öğrenecekti.”

“Görünüşe göre bu defa Pakhan’ı arayan ben olacağım.” Gülümsedim ve ellerini kalçalarına dayayarak mekânın ortasında duran bir motorcuyu gösterdim.

“Hey, güzel çocuk!” diye bağırdı motorcu.

Pavel onu görmezden geldi ve başkana döndü. “Buraya tartışmak için geldiğimiz şeyi tartışabilir miyiz? Yapacak işlerim var.”

“Bratva’ya korkakların girmesine izin mi veriyorsunuz, Belov?” diye terslendi Drake. Sonra masanın üzerinden Pavel’in suratına doğru eğildi. “Biz lanet kancıklarla iş yapmıyoruz. Burada bir halt iddia ettiğinde, onu kanıtlarsın!”

Pavel başını bana çevirip bıkkın bir ifadeyle baktı, sonra ayağa kalkıp odanın ortasında duran kel motorcuya doğru gitti. Adam yirmili yaşlarının ortasıdaydı, Pavel’in bir doksana yakın boyundan biraz daha uzun ve otuz kilo kadar daha ağırdı. Sırıtip masadaki fıstık kâsesini aldım ve sandalyemde arkama yaslandım. Bu eğlenceli olacaktı.

Pavel saatini çıkarıp ceketinin düğmelerini açmaya başladığında bir posta daha kahkaha tufanı koptu. Ancak ceketi sandalyesinin arkasına takıp da omuzlarındaki kırıksıklıkları düzelttiğinde kalabalık deliye döndü. Hatta tezahürat etmeye bile başladılar.

Pavel motorcuya doğru yürüdü ve iki adım önünde durdu. Tam bir görsel şölen sunuyorlardı: kot pantolonlu, dövme, kel kafalı ve dövme göğsünün üstüne giydiği çete yeleğiyle bir motorcu. Ve geriye yapıştırılmış saç, kusursuzca ütülenmiş beyaz gömleği ve siyah yeleği içindeki Pavel.

Drake güldü. “Umarım senin Pakhan onun ölmesine aldırmaz.”

“Hiç de değil.” Ağzıma bir fıstık attım. “Ama bu türden şeylerin iş için kötü olduğunu söylüyor.” Bir avuç daha fıstık aldıktan sonra bağırdım. “Pasha! Onu öldürmemeye çalış. Babacık kızar.”

Motorcu yumruğunu savurmak için o anı seçti. Yüzü tamamen kendine güvenini gösteriyordu. Belli ki Pavel’i tek yumrukla haklayacağını düşünüyordu. Pavel eğildi. Motorcunun şaşkın bakışı paha biçilmezdi. Pavel herifin karnına yumruk attı ve koca adam geriye doğru tökezledi. Yüksek sesle güldüm. Motorcu hâlâ dengesini bulmaya çalışırken Pavel mükemmel bir döner tekme attı. Pavel’in bin iki yüz dolarlık ayakkabısının topuğu serserinin kafasına indi. Adam baygın halde yere serildi.

Kahkahalar kesildi, yerini birkaç mırıltı aldı.

“Dostum, bu hareketi seviyorum,” diye mırıldandım ağzım dolu halde ve Drake’e döndüm. “Artık uyuşturucu işini konuşabilir miyiz?”

Başkan, dudakları ince bir çizgi halini alırken bana baktı. “Seni bok parçası.”

“Ne?” Bir sigara yaktım ve büyük bir nefes çektim. “Pasha gençken yeraltı dövüşlerindeymiş. Sana adamlarından herhangi birini alt edebilir demiştim.”

Alçak sesli gürültüler kesildi ve mutlak bir sessizlik kaldı.

“Mekânıma beni aptal yerine koymak için mi geldin Belov?” dedi sinirle. “Planın bu muydu?”

“Hayır, Drake. Planım senin iş yapma konusunda ne kadar ciddi olduğunu görmektir. Ve az önce olanlara bakılırsa işbirliği yapmaktan çok kavgayla ilgileniyorsun.” Sigaramı söndürdüm ve masadaki yarısı dolu viski bardağına elimi attım. “İnsanlar vaktimi boşa harcayınca cidden tepem atıyor.”

İçkiyi göğsüne fırlattım. Elimdeki Zippo’yu ateşledim ve ona fırlattım.

Drake kükreyip sandalyeden fırladı. Alevler elbiselerini ve derisini yakarken kendini parladı. Kendimi yere atıp barın sağındaki kenarına doğru yuvarlandım ve çömeldim. Bağırış sesleri ve kadın çığlıkları mekânı doldurdu. Motorculardan ikisi ellerinde ceketleriyle, alevleri söndürmeye hazır bir halde başkanlarına doğru koşuyorlardı. Geri kalanlar çoktan silahlarına sarılmıştı. Ayak bileğimdeki kılıfından silahımı çektim, doğruldum ve motorculardan üçünü vurduktan sonra tekrar eğildim. Yeniden ayağa kalkınca ikisini daha indirdim.

Bir grup kadın köşedeki masanın altında saklanıyor, çığlık atıyorlardı. Pavel’den iz yoktu. Saati ve ceketini artık masada değil. Gizlendiğim yerden çıktım, alevleri söndürmeye çalışan son iki adamı da hakladım. Sonra karşıya geçip mekânın ortasındaki yere serilmiş motorcuların her birini alınlarının ortasından vurdum. Kafasında bir delik taşımadığı sürece birinin öldüğünü asla düşünme. Bu benim sloganımdı. Kafiye de sayılırdı.

Bardan ayrıldığımda Pavel’i elleri ceplerinde, siyah sedanının kaputuna yaslanırken buldum.

“Bu kabalıktı,” deyip kaskımı aldım.

“Olanlar senin hatandı. Halledecek kişi de sen olmalıydın.”

“Hayır. İleriyi düşünüyordum. Bir noktada bize karşı döneceklerdi. Ben onu kızdırdığımda Drake çoktan silahına davranıyordu.”

“Eminim Roman senin ileri görüşlülüğüne değer verecektir,” dedi Pavel arabasına binerken.

“Tabii ki verecek.”

Bir saat sonra Roman’ı aradığımda bana salladığı ölüm tehditlerine bakılırsa, vermiyordu. Kardeşim inanılmaz derecede nankördü.

BÖLÜM

sekiz

ODAMDAN YA DA DAHA DOĞRUSU HÜCREMDEN ÇIKTIM. Mutfakta yiyecek bir şey var mı diye bakmaya giderken Mimi peşimden geldi.

Sergei'nin evinde altı gün kaldıktan ve iki başarısız kaçma girişiminden sonra tekrar denemek için dışarı çıkana kadar beklemem gerektiğine karar verdim. Her pencere ve kapıda alarmlar ve uzaktan kumandalı kilitler vardı ve Mimi durmadan beni takip ediyordu. Burasının kaçmaya dayanıklı bir yer olduğunu düşünmeye başladım. Felix düşüncelerimin gidişatını tahmin etmiş olmalıydı çünkü dün sabah evde kendi başıma dolaşmaya iznim olduğunu söylemişti. Muhtemelen Kerberos durmadan peşimde dolandığı içindi.

Sergei pek ortalıkta görünmüyordu. Telefonda konuşurken öğrendiğim kadarıyla Bratva'nın İtalyanlarla bazı sorunları vardı ve bir depo yangınında zarar verdiği insanların yerine yenilerini almak zorundaydı.

Ne olursa olsun, onu görmeyi özlüyordum. Acaba Stockholm sendromu geliştirmeye başlıyor olabilir miydim?

Aşağı kata inince peşimde Mimi'yle mutfığa girdim ama oturma odasından gelen bir ses durmama sebep oldu ve başımı çevirdim. Dış kapının yanındaki bir lamba dışında bütün ışıklar kapalıydı, o yüzden Sergei'yi fark etmem birkaç saniyemi aldı. Sırtı bana dönük bir halde kanepenin yanında duruyor, karşısındaki duvarda bulunan bir şeye bakıyordu.

“Selam gardiyan,” deyip ona doğru gittim.

Cevap vermedi, sadece karşısına bakmayı sürdürdü ve sağ kolunu kaldırdı. Bir saniye sonra tak sesi geldi. Bakışlarını takip ettim ve üzerinde yatay bir beyaz şerit olan ince bir tahtaya odaklanmam birkaç saniyemi aldı. Uyuduğum odanın duvarına monte edilmiş olana benziyordu. Işık loştu ama tahtaya mükemmel bir düzlükte saplanmış birkaç bıçak gördüm. Sergei yine kolunu kaldırdı, ufak bir bıçak daha tutuyordu. Fırlattığı bıçak öncekilerin hemen yanındaki yere saplanıp saplananların sırasını daha da uzattı.

Gözlerim büyüdü. “Vay canına. Bu çok etkileyici.”

“Teşekkür ederim,” dedi Sergei. Boş ses tonu ona bakmama sebep oldu.

Tamamen hareketsiz duruyordu. Fazla hareketsiz. Tıpkı vurulan arkadaşı için endişelendiği gece olduğu gibiydi. Loş ışıkta gözlerini göremiyordum ama görebilseydim, o zamanki gibi odaklanmamış olacaklarından emindim.

“Sergei? İyi misin?”

“Evet.”

Sesi iyi gelmiyordu.

Bu fırsatı kaçmak için kullanmalıydım. Mimi beni takip etmişti ama Sergei'yi görünce ortadan kaybolmuştu. Felix burada değildi. Ve Sergei şu anki gibiyken, eğer gitmeye çalışırsam beni takip etmeme ihtimali vardı. Şimdi ya da asla.

Geriye doğru bir adım attım, döndüm ve kapıya yöneldim.

Takip etmedi. Olası özgürlüğümle aramda on adım duruyordu. Üzerimde pijamam vardı ve ayaklarım çıplaktı ama ayakkabı almak için yukarı çıkma riskine giremezdim. Altı adım. Beş. O iyi olacaktı, kendi başına toparlanacaktı. Üç adım. Kendimi düşünmem gerekiyordu. Bir daha böyle bir fırsatım olmayacaktı. Bir adım. Kapının önünde durup omzumun üzerinden bir bakış attım. Sergei hâlâ aynı yerde duruyordu. Kapı kolunu tuttum.

“Siktir,” diye mırıldanıp topuklarımın üzerinde döndüm ve yanına geri gittim.

Dikkatli bir şekilde uzanıp elimi Sergei’nin elinin üstüne koydum.

“Hey,” deyip hafifçe sıktım. “Bana bakabilir misin?”

Nefes vererek başını eğdi ve aşağı baktı ama ben hâlâ gözlerini o kadar iyi göremiyordum.

“Şunları bırakabilir misin?” Sol eline doğru başımı salladım, elinde hâlâ iki bıçak tutuyordu.

Parmaklarını açtı ve bıçaklar yere düştü. Güzel. Şimdi ne yapacaktım? Hâlâ kendinden geçmiş görünüyordu.

“Pijamalarım hakkında ne düşünüyorsun? Seni panda yavrusu hayranı birisi gibi düşünmemiştim.”

Sonunda dikkatini çeken şey benim aptalca sorum oldu. Vücudumu incelemek için bakışlarını indirdi, sonra gözlerini tekrar yukarı kaldırdı. “Berbat.”

“Pijamayı sen aldın.” Sırıttım.

“Mağaza görevlisi seçti. Kötü bir zevki var.”

“Bence güzeller.”

“İnan bana, değiller.”

Bu açıklamadan sonra gülümsemesini bekliyordum ama o sadece öylece durmaya devam etti. Bu kadar hareketsiz olması hoşuma gitmedi. Elimi kaldırıp parmak ucumu burnunun ke-

merine koydum ve yavaşça kaydırarak derinin altındaki birkaç çıkıntıyı hissettim. Bu inanılmaz derecede yakışıklı yüzündeki tek kusurdu. “Burnunu kaç defa kırdın?”

“Dört.”

“Bar kavgalarını sever misin?”

“Hayır. Eğitimim sırasında oldu.”

“Ne tür bir eğitim.”

“Hakkında konuşamam.”

Bir yandan sohbeti sürdürürken bir yandan da tam olarak o anda bulunmaması tuhaftı. En azından olanın bu olduğundan emindim. Burada gibi görünüyordu ama aynı zamanda değildi de.

Uzanıp elimi göğsüne koydum. “Bana kıyafet aldığın için teşekkür ederim. Beni doyurduğun için. Saçımlı yıkadığın için.” Avcumun yüzüne ulaşana kadar yukarı doğru kaymasına izin verdim, yüzünde hâlâ sert çizgiler belirgindi. “Hayatımı kurtardığın için teşekkür ederim, Sergei.”

Başını iki yana salladı ve gözlerimin içine baktı. “Seni Varya yıkadı. Roman’ın hizmetçisi. Seni çıplak görmemin uygun olmayacağını düşündüm,” derken sesi adeta normaldi. “Seni banyoya kadar taşıdım ve sonra onun işi bitince geri getirdim.”

“Çok düşüncelisin.” Sağ elini tuttum. “Ben acıktım. Gidip bir sandviç yapmaya ne dersin?”

“Olur.” Sergei gözlerini bir kez kırptı ama sanki gözkapakları ağır çekimde hareket ediyordu. Sonra omuzları hafifçe indi.

Geri dönmüştü. Nefesimi bırakıp mutfağa doğru döndüm ama sonra durdum. Felix ön kapıda durmuş bizi izliyordu. Solundaki lambanın ışığı onu aydınlatıyor ve yüzündeki ifadeyi, şaşkınlıkla karışık bir kafa karışıklığını ortaya çıkarıyordu. Sergei’nin vücudunun arkamda kaskatı kesildiğini hissettim. Sadece bir saniye sürdü. Sonra Felix’e doğru hamle yapıp sağ

elini yaşı adamın boynuna sardı ve onu kapıya doğru bastırdı. Nefesim kesildi ve şok içinde Sergei'ye baktım. Felix kılını bile kıpırdatmadı, kendini kurtarmaya çalışmadı. Sırtını kapıya dayayarak kıpırdamadan duruyordu ve Sergei'nin koca eli, sanki bu daha önce de olmuş gibi boynunu tutuyordu.

Bir adım öne çıktım ama Felix hafifçe elini kaldırıp geri çekilmemi işaret etti.

“Sergei?” dedim sessizce.

Hiçbir şey söylemedi. Başını yana eğdi ve sanki Felix'in işini nasıl bitireceğine karar veriyormuş gibi adama baktı. Sağımdan kısık bir inilti sesi geldi. Gözlerimi Sergei'den ayırmadan yana doğru iki adım attım ve araya girmesin diye Mimi'yi tasmaşından tuttum.

“Sergei?” Tekrar seslendim, bu sefer daha yüksek sesle ve kafasını çevirdiğinde rahatlayarak iç çektim.

Şimdi daha fazla ışık olduğu için gözlerinin hâlâ biraz odağını yitirmiş halde olduğunu görebiliyordum. Yanılmışımdı. Tam olarak burada değildi. Felix'e hızlıca bir bakış attım. Gözlerimiz buluşunca bana zar zor fark edilen bir şekilde başını sallayıp onay verdi.

“Hadi, koca adam. Bana sandviç sözü vermiştin. Tekrar insan gibi görünmek için almam gereken beş kilo var.” Hafifçe gülümsedim ve Sergei'ye doğru elimi uzattım. “Ekmeği nereye koyduğunuzu bilmiyorum. Lütfen?”

Sergei parmaklarını yavaşça Felix'in boğazından indirdi ve arkasını döndü.

“Beş kilodan çok daha fazlasını kaybetmişsin,” dedi. Bana yaklaşıp elimi tuttu ve peşimizde Mimi'yle mutfağa doğru sürükledi.

“Jambon mu, peynir mi?” Buzdolabını açtı, yiyecekler hakkında konuşmaya başladığında sesi ve davranışı tamamen normaldi.

“İkisi de. Ve bolca ketçap.”

“Bu iğrenç,” dedi ve artık yemek masasının yanında duran Felix’e baktı. “Ketçabımız var mı?”

“Hiçbir fikrim yok.” Felix omzunu silkti, mutfak dolabına gitti ve sanki bir dakika önce garip bir şey olmamış gibi tabakları çıkarmaya koyuldu. “Kilerde olabilir mi?”

“Bir bakayım.”

Sergei mutfaktan çıktı ve o gider gitmez Felix’e döndüm. “Sen iyi misin?” diye sordum.

“Evet. Niye ki?”

Niye ki mi? Ciddi miydi bu? “Çünkü Sergei seni neredeyse boğuyordu.”

“Beni boğmuyordu. Eğer beni öldürmek isteseydi boynumu kırardı.” Bana bakmak için döndü. “Sanırım o beni senden uzak tutuyordu.”

“Bu hiç mantıklı değil.”

“Onu bulduğunda nöbet mi geçiriyordu?”

“Nöbet mi? Yani kendinden geçmiş gibi miydi diyorsun?”

“Evet.”

“Sanırım öyle, evet. Başta tepki vermiyordu ama sonra kendine geldi.”

“Ne kadar zaman geçti?”

“Bilmiyorum. Birkaç dakika. Ondan bıçakları bırakmasını istedim. Odaya girdiğimde bıçakları duvara fırlatıyordu. Sonra da pijamalarım ile ilgili saçma sapan bir şey sordum. Biraz daha konuştum ve ondan sonra çok geçmeden geri geldi.”

Felix gözlerini kırpmadan bana baktı. “Bıçaklarını almana izin mi verdi?”

“Şey, onları yere attı.”

Adımlar yaklaşıyordu ve başımı kaldırıp baktığımda Sergei’nin bir kavanoz domates sosuyla geldiğini gördüm.

“Sadece bunu buldum,” dedi ve sonra Felix’e döndü. “Patateslerimiz azalıyor.”

Felix, “Yarın marketten sipariş veririm,” dedi tabakları masaya yerleştirirken. “Başka bir şeye ihtiyacınız olursa bana mesaj atın. Ben yatmaya gidiyorum.”

Bakışlarımla ön kapıya doğru giden Felix’i takip ettim ama çıkmadan önce omzunun üzerinden bana doğru hızlıca bir bakış attı. O bakış oldukça tuhaftı. Ciddi ve ihtiyatlı, her zamanki rahatlığından çok farklıydı. Bu çatı altında bir şeyler saklayan tek kişi olmadığımı fark ettim.

Evden çıktığım anda telefonumu çıkarıp Roman Petrov’u aradım. İlk çalışta açtı.

“Ne oldu?”

“Sandoval’ın kızıyla konuşman gerekiyor,” dedim.

“Ne hakkında?”

“Neden burada olduğunu itiraf etmesi lazım. Eğer o bir şekilde bize gelen bir casussa bilmemiz gerekiyor. Ve Sergei’den mümkün olduğunca uzağa gönderilmesi gerekiyor.”

“Ya casus değilse?”

Arkamdaki eve baktım. “Eğer değilse, senin onu kalmaya ikna etmen lazım.”

“Nerede kalmaya?”

“Burada. Sergei ile. En azından bir süreliğine.”

“Ben onu kalmaya nasıl ikna edeyim? Niçin Sergei ile kalmak istesin ki? Yatıyorlar mı?”

“Hayır, sanmıyorum.”

“Neler oluyor, Felix?”

Garajın önünde durdum ve karanlık gökyüzüne baktım. “Kardeşinin durumu iyi değil.” Derin bir nefes aldım. “O son birkaç aydır kendini daha sık kaybediyor ve doğru düzgün uyumuyor. Birkaç hafta önce daha da kötüleşmeye başladı.”

“Ve bunu bana şimdi mi anlatıyorsun?”

“Zaten yeterince şeyle uğraşıyordun.”

“Bir anlaşmamız vardı, Felix. Bana kötüleşmeye başladığı an söylemeliydin. Onu saha görevine gönderdim. Tanrı aşkına!”

“Yardımcı olabileceğini düşünmüştüm!” diye terslendim.

“Belli ki olmamış! Sana pazartesi günü Shevchenko’yu öldürdüğünü söyledi mi?”

“Ne? Hayır.”

“Şimdi ne kadar kötü?”

“Geçen haftaya kadar gerçekten kötüydü. Ama sanki Sandoval kızı geldiğinden beri daha iyiye gidiyor.”

“Açıkla.”

“Kız, onu nöbet geçirirken buldu. İki kez.”

“Lanet olsun. Ona zarar verdi mi?”

“Hayır. Kız iki sefer de bir şekilde onu geri getirmeyi başardı.”

“Nasıl?”

“Hiçbir fikrim yok. Pijamaları hakkında konuştuğunu söyledi.”

“Pijamaları hakkında mı konuştu?”

“Evet.”

Roman kahkaha attı. “Şey, felaket bir pijama takımı olmalı.”

“Pandalarla kaplı bir takım, Roman. Ne olursa olsun, kızla konuşman gerek. Eğer Sergei’ye yardım edebilecekse kızı burada tutmamız lazım.”

“Son zamanlarda Maxim’le mi vakit geçiriyorsun?”

“Hayır. Niye ki?”

“Çünkü genellikle çılgınca fikirleri olan odur.” Birkaç saniyelik sessizliğin ardından devam etti, “Tamam. Yarın Sergei’yi arayıp kartel prensesini malikâneye getirmesini söyleyeceğim. Kız casus olmasa iyi olur.”

“Eğer öyleyse ne yapmayı planlıyorsun?”

“Onu oracıkta öldürmeyi, Felix.”

BÖLÜM

dokuz

OTURMA ODASINA GİRİP KANEPEYE DOĞRU YÖNELDİM, biraz televizyon izlemeyi planlıyordum ki masanın üzerinde duran fırlatma bıçaklarını fark ettim. Eğer birini alsam Sergei fark eder miydi? Muhtemelen ederdi, hem zaten satırım ve et bıçağım vardı. Onlara el koymamıştı. Bu sabah cebime attığım makası fark ettiğinden epey emindim ama hiçbir şey dememişti. Görünüşe göre Sergei benim herhangi bir tehdit oluşturduğumu düşünmüyordu.

Kendimi savunmak için şiddet kullanmakla ilgili bir sorunun yoktu ama burada kendimi savunacağım hiçbir şey yoktu. Gitmeme izin verilmemesi dışında, sürekli misafirleri gibi muamele görüyordum. Niçin durmadan silah yığıp durduğumu bilmiyordum.

Eğer sevkiyat rakip Meksikalı kartellerden biri tarafından durdurulmuş olsaydı ve beni o tırda bulsalardı tecavüze uğramış -muhtemelen birkaç defa- ve sonrasında satılmış olur- dum. Sadece düşününce bile omurgamdan aşağı bir ürperti indi.

Bıçaklardan birini alıp yüzüme yaklaştırdım, pürüzsüz şeklini inceledim. Sıradan bir bıçağa benzemiyordu. Standart bir kabzası yoktu ve tek bir metal parçasından yapılmışa benziyordu. Görüntüsüne bakınca daha hafif bir şey olmasını bekliyordum. Duvara monte edilmiş ahşap hedefe doğru döndüm. Hâlâ üstünde birkaç bıçak saplı duruyordu ve daha yakından incelemek için yanına gittim.

Beyaz şerit boyunca saplanmış altı bıçak vardı. Hepsi öyle eşit aralıklarla yerleştirilmişti ki sanki Sergei onların o şekilde yerleştiğinden emin olmak için lanet bir cetvel kullanmıştı. Omzumun üzerinden bakıp tahta ile dün gece onu bulduğum kanepenin arasındaki mesafeyi hesaplamaya çalıştım. Altı metreden fazlaydı. Bakışlarım tekrar mükemmel hizalanmış bıçaklara döndü. Bu nasıl mümkün olabilirdi? Odada doğru düzgün ışık yoktu. Geriye doğru birkaç adım attım ve beyaz şeride gözlerimi kısarak baktım.

“Fazla yakınsın,” dedi derin bir ses arkamdan. Sonraki nefeste Sergei’nin kolu belime dolandı ve beni geriye doğru çekti.

“Daha yakın olsam daha kolay olmaz mı?” diye sordum. Vücudu arkamdan bana dayanırken kalp atışlarım hızlandı.

“Hayır. Düzgün atabilmen için daha fazla mesafeye ihtiyacın var.” Belime doladığı kolunu hafifçe sıktı ve gözlerimi kapatıp parmaklarının kolumdan aşağı doğru inmesinin tadını çıkardım. Ta ki elime uzanıp bıçağı alana kadar. “Buradan başla.” Bıçağı tutan elini kaldırdı ve yavaşça atma hareketini gösterdi. “Tek bir akıcı hareket. Sonra serbest bırak. Bileğini oynatma.”

Sergei bıçağı serbest bıraktı ve bıçak tahtada bir öncekinin hemen yanına saplandı.

“Zaten bunlar ne için kullanılıyor ki? Bununla bir adamı öldürebilir misin?”

“Teoride evet,” dedi arkamda durmaya devam ederek ve sonra bir bıçak daha aldı. “Gerçekte çok daha zahmetli. Mesafeyi hesaplaman lazım, böylece bıçak rotasyonunu tamamlamadan hemen önce hedefine saplanmalı.”

Elini kaldırıp salladı ve tekrar fırlattı. Bir kusursuz atış daha.

“Eğer dışarıdaysan rüzgârı da hesaba katman gerekir. Eğer hedef hareket ederse onları muhtemelen ucu yerine kenarıyla haklarsın. Onları tuttursan bile çoğu durumda ölümcül olmayacaktır. Yaklaşıp bıçaklamak çok daha kolay.”

“O zaman neden yapıyorsun? Eğer anlamsızsa neden pratik yapıyorsun?”

“Beni rahatlatıyor.” Başını eğdi, kendi yanağıyla yanağını okşadı. “Denemek ister misin?”

“Evet,” diye fısıldadım ama gerçek şu ki bıçak atma alıştırmasıyla ilgilenmiyordum.

Kolu belimin etrafından kayboldu. “Eğer istersen bunu yarın yapabiliriz.”

“Elbette,” dedim onun yakınlığını kaybetmenin yasını tutarak.

“Artık gitmeliyiz. Pakhan seninle konuşmak istiyor.”

Topuğumun üzerinde dönüp Sergei’ye baktım, midemde yükselen paniği kontrol etmeye çalışıyordum.

“Patronun neden benimle konuşmak istesin ki?”

“Hiçbir fikrim yok.” Omzunu silkti.

“Gerçekten gitmek zorunda mıyım?”

“Bratva’nın Pakhan’ı seni bir toplantı için çağırdığında onu görmezden gelemezsin.” Ağzının köşesi hafifçe yukarı doğru kıvrıldı. “Tabii gerçekten kötü bir şey saklamıyorsan.”

“Tabii ki saklamıyorum.” Kayıtsızmışım gibi davranmaya çalıştım. “Ne giymeliyim?”

“Üstündeki yeterli.” Başıyla kot pantolonumu ve tişörtümü işaret etti. “Ama yanına kapüşonlu al ve parmak arası terlik yok.”

“Dışarısı otuz derece.”

“Motosiklete binince üşüyeceksin.”

Kaşlarımı havaya kaldırıp güldüm. “O şeye binmiyorum.”

“Niyeymiş?”

“Çok sağ ol ama vücudumu tek parça halinde seviyorum. Arabayla gidemez miyiz?”

Gözlerini bana dikip tek parmağını çenemin altına koydu ve başımı yukarı kaldırdı. “Seni asla tehlikeye atmam.” Başparmağıyla çenemi okşadı ve elinden uzaklaşmak yerine ona sokulma ihtiyacıyla mücadele etmek zorunda kaldım. “Eğer benimle motosiklete binmekten korkuyorsan arabayı alırsın. Ama gerçekten de seni motorumla gezdirmek isterim.”

Gözlerinin içine baktım, aydınlık ve berraktı, dün geceki hallerinden çok farklılardı. Bedenini terk ettiğinde aklı nereye gidiyordu? İyi bir yer olamazdı.

“O şeyden düşmeme izin vermeyeceğine söz veriyor musun?”

“Söz veriyorum.” Başparmağıyla alt dudağıma okşadı. “Seni dışarıda bekleyeceğim.”

Az önce çıktığı kapıya baktım, yakınlığının beni neden bu kadar etkilediğini merak ediyordum. Sergei’nin yakışıklı olduğunu söylemek hafif kalırdı. Ama yine de beni evinde esir tutuyordu. Ona karşı çekim hissetmemeliydim. Tam tersi olmalıydı. Başımı iki yana sallayarak üst kattaki yatak odasına koşup bir çift çorap ve spor ayakkabı aldım, koltuğun üstündeki kapüşonlumu alıp aşağı indim.

Garaj yoluna park edilmiş kocaman kırmızı motosiklete baktım ve kollarımı kendime doladım. Hayır. Oluru yoktu. Ben bisikletleri bile sevmezdim. Sadece iki tekerlek üstünde giden bir araç fikri aklıma hiç yatmıyordu.

Sergei motoruna yaklaşıp tek bacağını üstüne attı, ayaklığını kaldırdı ve oturdu. “Atla.”

Ona uyuyordu. Motosiklet. Bir toplantıya gittiğinde nasıl görüldüğünü merak ettim. Takım elbise giyiyor muydu? Onu kumaş pantolon ve ceketle hayal etmek zordu. Ya da kravat taktığını.

“Korktun mu?” Bana gülümsedi ve hoş bir sıcaklık vücudumu yıkadı. Ona yakın olma ihtiyacım, kaçma dürtüme baskın geldi.

“Hayır,” dedim. Derin bir nefes alıp o şeyle aramdaki mesafeyi kapattım ve arkasına çıktım.

“Al,” deyip bana kırmızı bir kask uzattı.

Şöyle bir bakıp başıma geçirdim. Bana kendimi dev bir karınca gibi hissettirdi.

“Kollarını belime dola ve sıkı tutun. Yavaş gideceğiz. Eğer durmamı istersen sadece iki kez sık, hemen kenara çekerim. Tamam mı?”

Öne doğru eğilerek kendimi sırtına yapıştırdım ve kollarımı ona doladım. Avuçlarımın altında taş gibi sert karın kaslarını hissettim. Sergei kaskını taktı ve motoru çalıştırdı, motor kükrer kükremez, kendimi onun arkasına daha fazla yapıştırdım.

İlk başta, kollarımı Sergei’nin etrafında sımsıkı tutmak dışında hiçbir şey düşünemedim ama bir müddet sonra gözlerimi açıp bakacak cesareti buldum ve omzunun üzerinden baktım. O kadar kötü değildi. O sürmeye devam ederken heyecanım korkuma baskın geldi. Asla ekstrem sporlarla ilgilenmemiştim çünkü tüm o baskın teşebbüsleri ve araziye açılan gelişigüzel ateşler yüzünden evimde yeterince heyecan vardı ama bu... buna alışabilirdim. Ancak yolculuğun heyecanından çok Sergei’nin yakınlığından etkilendim. Onun kocaman vücuduna bu şekilde dayanmak iyi hissettirdi ve aslında niyetlenmesem de kendimi ona doğru daha çok eğilirken buldum. Keşke kask takmamış olsaydım da yanağımı geniş sırtına dayayabilseydim.

Ne kadar zaman geçtiğinden emin değildim, kesinlikle yarım saatten daha fazla değildi. Sergei yan yola girip demir çitlerin arasından görünen bir yapıya doğru hafifçe yokuş yukarı çıktı. Büyük demir kapıda durup kaskını çıkardı ve korumaya selam verdi. Kapıdan geçtikten sonra bir dakika kadar daha sürdü ve ince kesilmiş çimlerin çevrelediği kocaman, beyaz bir malikânenin önünde durdu.

Sergei motosikletten inmeme yardım etti. Ayaklarımın altındaki sert zemine alışmak için birkaç saniye gerekti.

Kaskımı çıkardıktan sonra, “Her şey yolunda mı?” diye sordu.

“Beklediğimden daha iyi,” dedim ve sıırıttım.

“Bu hoşuna gittiği anlamına mı geliyor?”

“Belki.”

Sergei uzanıp kısa atkuyruğumdan düşen bir tutam saç alıp kulağımın arkasına sıkıştırdı. Avcuyla yanağımı okşadı ve gözlerimin içine bakabilmek için başımı yukarı kaldırdı. İçimden heyecanlı bir ürperti geçti. Kendimi öne doğru eğilmiş, bakışlarım dudaklarına sabitlenmiş halde buldum. O sert dudakların benimkilere yapışmasının nasıl bir his olacağını merak ettim. Bir güvenlik görevlisi ön kapıyı açarak beni gerçekliğe geri döndürdü.

“Hadi şu işi bitirelim,” diye mırıldandım ve isteksiz bir şekilde geri adım attım. Sergei’nin eli yüzümden düştü.

“Elbette.” Başım salladı ve malikânenin kapısına giden merdivenlerden yukarı çıktı.

Malikâneye girip büyük fuayeyi geçtikten sonra sola döndük. Uzun koridorun en sonunda Sergei kapıyı çaldı ve içeri girdik. İfademi tarafsız, bedenimi rahat tutmak için elimden geleni yaptım. Gerçekte ise patlamaya hazır bir sinir yumağıydım.

Roman Petrov, Bratva'nın Pakhan'ı, odanın diğer tarafındaki masasının arkasında rahatça oturuyor ve gözleriyle beni takip ediyordu. Üzerinde özel dikim bir gömlek vardı, gömleği mürekkep karası saçlarıyla aynı tondaydı, kolları dirseklerine kadar kıvrılmıştı.

Yüzünde zar zor görülebilen gülümsemenin iyiye işaret olmadığını bilmek için *Aptallar İçin Pakhan* isimli bir kitapçıya ihtiyacım yoktu.

“Sergei,” dedi gözlerini benden ayırmadan. “Misafirimizle yalnız konuşmak istiyorum, lütfen.”

Sergei elini kolumun üst kısmına koydu. “Bu senin için sorun olur mu?”

Hah, sanki başka seçeneğim varmış gibi. “Elbette hayır.” Gülümsedim.

Sergei başını salladı, sonra Roman'a döndü ve parmağını ona doğrulttu. “Onu korkutma,” dedi ve kapıyı arkasından kapatarak çıktı.

Petrov beni izledi ve yüzündeki hınzır gülümseme biraz daha genişledi.

“Sonunda sizinle tanışmak güzel, Bayan Sandoval,” dedi. “Lütfen oturun.”

Karşısındaki sandalyeye doğru birkaç adım atarken bacaklarım çimentoyla sabitlenmiş gibi hissettim ve kendimi sandalyeye bırakıverdim.

“Benimle konuşmak mı istediniz, Bay Petrov?” diye sordum.

“Konuşmaya başlamanızı istiyorum.”

İçimi çektim ve bir an için gözlerimi kapattım. Akli başında olan hiç kimse Rus mafyasının liderine yalan söylemezdi. “Ne bilmek istiyorsunuz?”

“İtalyanların uyuşturucu sevkiyatında ne halt ettiğinizle başlayalım.”

“Diego Rivera’dan kaçmanın tek yolu buydu,” dedim.

“Diego’nun tüm bunlarla ne alakası var?”

“İki hafta önce, babamla iş konuşuyormuş gibi yaparak bizim evimize geldi. Yıllardır ortaklardı, bu yüzden de bu durum olağandışı değildi ve normalden daha fazla adamla gelmesine rağmen kimse bir şeyden şüphelenmedi. Babam onu ofisine götürdü. Kısa süre sonrasında silah sesleri duyduk.”

Petrov öne doğru eğildi, şaşkınlığı yüzünden okunuyordu. “Manny’yi Diego mu öldürdü? Ben onu polisin öldürdüğünü sanıyordum.”

“Diego’nun herkese anlattığı hikâye buydu.”

“Babanız için üzgünüm. Aramız pek iyi değildi ama ona saygı duyuyordum.”

“Teşekkür ederim.”

“Yani Diego babanızın işini devralmaya karar verdi.”

“Evet. Ve eğer onunla evlenirsem babamın adamları ve ortakları tarafından bunun daha kolay kabul edileceği sonucuna vardı.”

“Tabii öyle yapmıştır. Peki, o tıra nasıl bindiniz?”

“Diego hediye olarak kızlardan birini sevkiyatla birlikte gönderiyordu,” dedim. “Kızın yerini ben aldım.”

Petrov başını yana eğdi, sonra arkasına yaslandı. “Pekâlâ, diyelim ki bu hikâyeye inandım. Sergei kim olduğunuz ve neler olduğuyla ilgili soru sorduğunda neden yalan söylediniz?”

“Diego ile ortaksınız. Eğer kim olduğumu bilseydiniz ve muhtemelen o beni aradığı için, beni ona geri gönderirdiniz.” Bakışlarımı ona diktim. “Geri dönüp babamı öldüren domuzla evlendirilmektense ölmeyi tercih ederim.”

“Peki planınız neydi?”

“Bir planım yoktu. Asıl amacım Meksika’dan ayrılmak ve ABD’ye gelmekti. Burada bana yardım edecek arkadaşlarım var.

Banka hesaplarıma erişebilmem adına gerekli belgeleri almama yardımcı olması için babamın ortaklarından biriyle temasa geçmeyi planlıyordum ve sonra da olabildiğince uzağa gidecektim.”

“Hangi ortak?”

“Liam O’Neil.”

“Liam O’Neil’dan yardım istemenin iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum, Bayan Sandoval.”

“Neden olmasın?”

“Çünkü elimdeki bilgilere göre Liam ve Diego birlikte çalışmaya başladı.”

İçimden küfrettim. İşte belgelerimi alma planlarım uçup gitmişti. Şimdi ne yapacaktım ben?

Petrov kısık gözlerle beni izliyordu, muhtemelen benimle ne halt edeceğini merak ediyordu.

“Size bir teklifim var,” dedi sonunda.

“Ne tür bir teklif?”

“Bir konuda yardıma ihtiyacım var. Siz bana yardım edin, ben de size belgeleri ve ihtiyacınız olan diğer her şeyi sağlayayım ve Diego’nun sizi asla bulamayacağından emin olayım.”

“Ya reddedersem?”

“Sizi bir kurdeleyle bağlayıp Meksika’ya geri gönderirim.”

“Yani bana şantaj mı yapıyorsunuz?”

“Evet. Geçmişte benim için çok işe yaradı.” Gülümsedi. “Karıma benimle evlenmesi için şantaj yaptım. İki kez.”

Zavallı kadın. Muhtemelen onu evin bir odasında bağlı tutuyordu. Piç kurusu.

“Ne yapmamı istiyorsunuz?”

“Özel bir şey değil.” Omuz silkti. “Sadece önümüzdeki birkaç ay için olduğunuz yerde kalın. Şunu altı ay yapalım, bu benim en sevdiğim şantaj süresidir.”

Ona baktım. “Üzgünüm, anlamıyorum.”

“Sergei’yle kalmanızı ve ne yapıyorsanız onu yapmaya devam etmenizi istiyorum.”

“Uyumaktan, yemek yemekten ve evin içinde dolaşmaktan başka bir şey yapmıyordum.”

“İşte.” Petrov gülümsedi. “Kulağa zor gelmiyor, değil mi? Bunu doğaçlama bir tatil olarak düşünün.”

“Bu çok saçma. Neden hiçbir şey yapmadan orada kalmamı istiyorsunuz ki?”

“Çünkü kardeşim sizin orada olmanıza beklenmedik şekilde olumlu bir tepki verdi.”

“Kardeşiniz mi?”

“Sergei benim aynı babadan kardeşim.”

Ona baktım. İlk bakışta birbirlerine hiç benzemiyorlardı ama şimdi söyleyince yüz hatlarındaki benzerliği görebiliyordum. Keskin elmacık kemikler, çene çizgisi, cüssesi.

“Sergei için terapi köpeği olmamı mı istiyorsunuz?” diye sordum inanamayarak.

“Evet!” Avcuyla önündeki masaya vurarak güldü. “Bir terapi köpeği. Ben bile daha iyi ifade edemezdim.”

“Bu... çılgınlık.”

“Felix öyle düşünmüyor. Sergei’yi nöbetlerinden çekip almayı başardığınızı söylüyor. İki kez.”

“Ben hiçbir şey yapmadım. Sadece saçma sapan şeyler söyledim. Herhangi biri onu yapabilir.”

“Sergei o haldeyken ona yaklaşan son kişiye ne oldu biliyor musunuz, Bayan Sandoval? Adam bir ay boyunca yoğun bakımda kaldı.” Kalkıp masaya dayanan bastonunu aldı ve dolanıp önümde durdu. “Kardeşime yardım edin, ben de size yardım edeyim.”

“Yoksa Diego’ya geri mi gönderileceğim?”

“Üzerinizde fiyonkla.” Dudakları ahlaksız bir gülümsemeyle genişledi.

“Başka seçeneğim yok gibi, değil mi?” İç çektim. Gerçek şu ki kalma fikrini itici bulmuyor oluşum ciddi endişe verici olmalıydı. Bahsimi Stockholm sendromuna koyuyordum. “Sergei’ye bir şey mi oldu? Neden bu nöbetleri yaşıyor?”

Petrov dişlerini gıcırdattı, sağındaki çekmecelere doğru dönüp kalın, sarı bir dosya çıkardı ve masada önüme doğru attı.

Dosyayı kendime doğru çektim, açtım ve kâğıt yığınlarının sayfalarını karıştırmaya başladım. Her köşede tarihler vardı. On bir yıl öncesinden başlıyordu. Sonuncusu dört yıl öncesine aitti. Başta neye baktığımı anlamadım. Bunlar bir çeşit rapora benziyordu ama metnin çoğu karartılmıştı ve sadece belli başlı cümleler okunabiliyordu. Bütün belgelerdeki tek ortak nokta, altındaki imzaydı. Felix Allen.

“Tüm bunlar da ne?” diye sordum anlamını kavramaya çalışarak. Bazı yerlerin listelendiğini gördüm, çoğunlukla Avrupa’ydı ama aralarda ABD ve Asya da vardı. “Neredeyse her şey sansürlenmiş.”

“Hükümetin gizli operasyon görevleriyle ilgili raporlar genellikle öyledir.”

Başımı kaldırdım. “Sergei gizli operasyon biriminde miydi?”

“Bir yan birimdi. Kimsenin özlemeyeceği gençleri, genellikle evsizleri aldıkları ve onları eğitip hükümetin istihbarat teşkilatı için ajan haline getirdikleri deneysel bir proje.”

Belge yığınınına döndüm, tekrar ilk sayfayı çevirdim ve tarihe baktım. “Sergei kaç yaşında?”

“Yirmi dokuz.”

Hızlı bir hesaplama yaptım. “Bu demek oluyor ki on sekiz yaşındayken onlar için çalışmaya başladı.”

Roman elini kâğıtlara doğru salladı. “Bunlar onu görevlere göndermeye başladıkları zamanlardan. Sergei’yi on dört yaşındayken aldılar.”

Petrov'a baktım. Bu mümkün değildi.

"Hükümet için tam olarak ne yaptı?"

"İhtiyaç duyup da normal kanalları kullanarak elde edemedikleri her şeyi. Fakat çoğunlukla üst düzey hedeflerin ortadan kaldırılması," dedi.

Tüylerim diken diken oldu. "Demek istediğiniz..."

"Sergei profesyonel bir tetikçi, Bayan Sandoval."

Bir müddet ona bakakaldım, sonra gözlerimi önümdeki dosyaya geri indirdim. Orada düzinelerce rapor vardı. Benimle şakalaşan, yorulduğum için beni taşıyan, hangi kokuyu seveceğimi bilmediği için dokuz farklı duş jeli alan... hayatımı kurtaran adam... profesyonel bir katil miydi?

Petrov eğilip dosyayı ellerimden aldı ve çekmeceye geri koydu. "Niyetim sizi korkutmak değil ama neyle uğraştığınızı anlamanızı istiyorum. Sergei'nin size zarar vereceğine inanmıyorum, özellikle de Felix'in bana anlattığı şeyden sonra ama kendini tamamen kaybettiğini düşündüğünüz bir an gelirse anında geri çekilmelisiniz. Anlıyor musunuz?"

"Evet."

"Anlıyor musunuz? Gerçekten mi?" Bana gözlerini kıstı. "Bunu yanlış anlamayın ama Sergei'nin saçmalıklarıyla başa çıkabilecek birisine benzemiyorsunuz."

"Ya?" Tek kaşımı kaldırdım. "Tam olarak neye benziyorum?"

"Bir kütüphaneciye. Sadece gözlüğünüz eksik."

"Ne tesadüf." Kollarımı göğsümde kavuşturdum. "İki ay önce Atlanta Üniversitesi'nde kütüphanecilik pozisyonuna başvurdum. Gerçi hâlâ cevaplarını bekliyorum."

"Benimle dalga mı geçiyorsunuz?"

"Hayır."

İç çekip şakaklarını sıktı. "Harika. Eğitimli bir katile göz kulak olsun diye az önce lanet olası bir kütüphaneciyi işe aldım."

“Öyle görünüyor.”

“Pekâlâ, neyse o.” Başını iki yana salladı. “Önümüzdeki hafta bir bağış partisi var ve Sergei’nin benim yerime gitmesi gerekecek. Siz de onunla gideceksiniz.”

“Ben partilere gitmem.”

“Artık gidiyorsunuz. Bir sürü önemli insan olacak ve Sergei’nin uslu durmasını istiyorum. İş başındayken asla kendini kaybetmez ama riske atmak istemiyorum.”

“Topuklu ayakkabıyla nasıl yürüneceğini bile bilmiyorum.”

“O zaman topuksuz ayakkabı giyin.” Bakışlarıyla beni iğneledi, açıkça tartışmanın bittiğini söylüyordu. “Eğer sorularınız varsa Felix’le konuşun.”

“Anlaşmamızı Sergei ile paylaşmayı düşünüyor musunuz?”

“Hayır. Bana anlattığınız şeyi ona anlatacağım ve Diego ile olan durum çözülene kadar kalacağınız konusunda anlaştığımızı söyleyeceğim.”

“Tamam. Ama sizden bir iyilik isteyeceğim.”

“Dinliyorum.”

“Dadım Meksika’daki yerleşkede kaldı. Onun hakkında bilgi almaya çalışabilir misiniz? Acaba o...” Derin bir nefes aldım. “Hayatta mı diye? Kaçmama yardım ettiği için Diego’nun onu öldürmüş olabileceğinden korkuyorum.”

“Adı?”

“Guadalupe Perez.”

“Eğer yaşıyorsa, onu buraya getirmemizi ister misiniz?”

“Evet.”

Başını salladı ve elini uzattı. “Siz kardeşime yardım edin. Ben de belgelerinizi ve dadınızı getireceğim.”

Bir süre eline baktım, sanki şeytanla anlaşma yapıyormuşum gibi hissettim ama sonra elini tuttum. El sıkıştık ve geri çekmeye davrandığım sırada elimi mengene gibi sıkarak tuttu.

“Eğer sözünüzden dönerseniz,” yüzü yüzüme yaklaşıp kadar öne doğru eğildi, “Diego Rivera’nın sizi benden önce bulması için dua etseniz iyi olur, Bayan Sandoval.”

Elimi bırakıp başıyla kapıyı gösterdi. “Hadi gidip Sergei’yi bulalım. Sizi geçireyim.”

Ofisinden çıkıp koridorda ilerlerken uzak taraftaki büyük çift kapılar açıldı ve minyon, siyah saçlı bir kadın elinde bir tencereyle dışarı fırladı. Geldiğimizi görünce çıplak ayaklarıyla bize doğru koştu.

“Roman! Yardım et!” diye bağırdı ve arkasındaki kapı tekrar açılınca aşçı önlüğü giymiş, tombul, sakallı bir adam dışarı fırladı. Rusça bir şeyler bağırdıktan sonra yüzünde belirgin bir bezginlikle bir mutfak bezini yere fırlattı. Sonra da dönüp mutfak olduğunu varsaydığım yere ayaklarını vura vura geri döndü.

Kadın yol boyu gülerek yanımıza geldi ve Petrov’un önünde durdu. “Biraz bolonez sos ister misin *kotik*?” diye cıvıladı.

Kotik mi? Gözlerimi kırıştırdım. Rusçada kedi yavrusu demekti. Az önce Pakhan’a kedi yavrusu mu demişti?

“Ver şunu bana!” diye bağırdı Petrov ve tencereyi ellerinden aldı. “Sana ağır şeyler taşımak ve etrafta koşturmak hakkında ne demiştin?”

“En fazla iki kilodur!” Kadın tencereyi almak için uzandı ama Petrov kolunu kaldırıp onun ulaşamayacağı yerde tuttu.

“Angelina, bu benim karım,” dedi. O sırada adamın önünde zıplayıp tencereye ulaşmaya çalışan kadına baktım.

Petrov, “Zıplamayı kes, lanet olsun,” diye tersledi. “Çocuğuma beyin sarsıntısı geçirteceksin.”

“Hırsız!” Kadın burnunu kırıştırıp adamın kaburgalarını dürttü, sonra bana dönüp gülümseyerek elini uzattı. “Ben Nina.”

Evlilik için şantajı uğramış birine benzemiyordu.

“Kıyafetler için teşekkürler.” Aklıma söylemek için gelen tek şey buydu.

“Ne zaman istersen.” Göz kırptı ve bir şeyler daha söylemeye koyuldu ama tam o anda ön kapı açıldı. Takım elbiseli, yaşlı bir adam içeri girdi.

“Maxim? Ne oldu?” diye sordu Petrov.

“Giuseppe Agostini kalp krizi geçirdi. Yarım saat önce öldü.”

“Kahretsin,” diye küfretti Petrov ve tencereyi yaşlı adamın eline tutuşturdu. “Sergei’yi getir. İkinizi de beş dakika içinde ofisimde istiyorum.”

Karşı duvardaki fotoğrafa odaklandım ve odadan dışarı fırlayıp Angelina’yı arama ihtiyacımı dizginlemeye çalıştım. Roman, Cosa Nostra’nın patronunun öldüğünü duyar duymaz İtalyanlarla ilgili sonraki adımlarımızı tartışmak için Maxim ile beni ofisine çağırmıştı. Fakat Angelina hâlâ yanımda değilken konuşmayı takip etmek zordu.

Yanımdaki sandalyeye oturan Maxim, “Agostini’nin oğlu yok. Bence halefi için Luca Rossi en olası isim. Eğer böyle bir şey olursa, sizce Don ile yaptığımız ateşkese sadık kalır mı?” dedi.

“Onunla sadece iki kez görüştüm. Önceden kestirilemeyen biri.” Roman elini masaya koydu ve can sıkıcı alışkanlığıyla parmaklarıyla davul çalmaya başladı. “Rossi uyuşturucudan ziyade silah ticaretiyle ilgili ama Don olursa bu durum değişebilir. Chicago Cosa Nostra Ailesi’nin çoğu ne isterse ona ayak uydurmak zorunda kalacak.”

“Onunla görüşmeyi planlıyor musun?”

“Önce bu bok fırtınasından ne çıkacağını görmek için bekleyelim. Biz işimize her zamanki gibi devam edeceğiz ama Maxim, İtalyanlara göz kulak olması için birini gönder,” dedi Roman ve bana döndü. “Önümüzdeki hafta sonu evsiz çocuklar için bir bağış kampanyası var. Gidip büyük bir çek bırakmayı istiyorum. Şehir yetkililerinin önümüzdeki birkaç ay daha bizi görmezden gelmesi gerek. Bunu halledebilir misin, yoksa Kostya’yı mı yollamalıyım? Mikhail dönene kadar Maxim ve ben sevkıyla uğraşmak zorundayız.”

“Kostya tuvalette bir yetkilinin karısını becerdiğiyle kalır. Ben giderim.” Başımı salladım.

“Güzel. Etkinlik için artı bir kişi gerekiyor. Angelina seninle gidecek.”

“Roman, bunun akıllıca olduğundan emin değilim,” diye araya girdi Maxim. “Ya birisi kızı tanır mı?”

“Son baktığımda, kartel üyeleri sık sık hükümetimizin bağış partilerine katılmıyordu,” dedi ve bana döndü. “Kartel prensesini yanında götürüyorsun. Ve uslu davrandığından emin ol.” Parmağını bana dikti. “Silaha izin yok.”

“Tabii. Hepsi bu mu?” Buna daha fazla dayanamayacaktım. Gidip Angelina’yı bulmam gerekiyordu, yoksa kardeşimin önünde kendimi kaybedecektim. Roman’ın evindeyken başına bir şey gelmeyeceğini biliyordum çünkü bu ev Fort Knox’tan¹ daha iyi korunuyordu. Korkumun mantıksız olduğu gerçeği, baskıyı azaltmak için hiçbir işe yaramıyordu.

“Evet.”

“Ben gidiyorum o zaman.”

Lanet ofisten çıkıp koridordan koşmamak için muazzam bir kontrol gerekti.

1 Amerika’nın külçe altın rezervlerinin bulunduğu yüksek güvenli bina –çn.

Angelina'yı salonda buldum, büyük koltuklardan birinde rahatça arkasına yaslanmış oturuyordu. Nina ise onun önünde yerde oturuyor ve bir kâğıda bir şeyler çiziyordu. Nina ben etraftayken tedirgin oluyordu, o yüzden içeri girmek yerine kapıda durdum ve Angelina'nın bir tutam saçını parmağına dolaşmasını izledim. Saçlarının bir zamanlar uzun olduğunu hatırladım. Başını kaldırdı ve beni fark ettiğinde yüzünden tuhaf bir bakış geçti ama sonraki saniyede kayboldu.

"Geri dönmeye hazır mısın?" diye sordum.

"Olur." Ayağa kalkıp Nina'ya döndü. "Bakabilir miyim?"

"Tabii ki hayır. Bu sadece eskiz. Tamamladığımda bitmiş halini alacaksın." Nina kâğıdı arkasına sakladı ve bana doğru baktı. "Roman ofisinde mi?"

"Evet. Ve acayip huysuz." Uzanıp Angelina'nın elini tuttum ve göğsümdeki baskı dindi.

"Roman ne hakkında konuşmak istiyordu?" diye sordum motosikleti evimin önüne park ettiğim anda.

"Burada ne yaptığım konusunda açık olmamı istedi." İç geçirdi. "Yalan söylemeye devam etmek akıllıca görünmüyordu, o yüzden ben de ağzımdan baklayı çıkardım. Ona Diego Rivera'dan kaçtığımı anlattım. Ve Petrov beni ona geri göndermeyeceğine söz verdi."

"Diego'nun herhangi bir şeyle ne ilgisi var?"

"Babamı öldürmekten başka mı? Beni odama hapsetti ve düğünümüz için hazırlık yapmaya başladı."

Vücudumun hareketsiz kaldığını hissettim. "Diego babamı mı öldürdü?"

“Onu öldürdü, işlerine el koydu ve benimle zorla evlenmeye karar verdi. Evet.”

Diego Rivera’nın etli elleriyle Angelina’ya dokunduğuna dair görüntüsü zihnimi bulandırdı ve tanıdık uğultu sesi kulaklarımı çınlatmaya başladı. “Bir şey yaptı mı?”

“Hayır, hiçbir şey yapmadı... Sergei?”

Eli kolumu kavradı ve bu beni biraz sakinleştirdi. İblislerim nedense onun korkmasından ürküyorlardı. O yüzden ne zaman o yakında olsa geri çekiliyorlardı.

“Sergei, bana bak.”

Sıcak avcunun dokunuşu önce boynumu, sonra yüzümü okşadı.

“Lütfen benden uzaklaşma. Sergei?”

Gözlerimi kırıştırdım ve Angelina’nın yüzü benimkinin önündeydi. Avuçları yüzümün iki yanına bastırılmıştı ve iri, koyu renkli gözleri benimkilere bakıyordu.

“Döndün mü?” diye fısıldadı.

“Döndüm.” Siktir. Gözlerimi kapattım. “Peki, şimdi ne olacak? Gitmeyi planlıyor musun?”

Evet dese bile gitmesine izin vermeyecektim.

“Pakhan, Diego ile olan durumun nasıl sonuçlanacağını görene beklememin akıllıca olacağını söyledi.”

“Güzel. Burada kalıyorsun.”

“Odanı gasp etmemden hâlâ bıkmadın mı?” diyerek sıırıttı.

“Hayır.” Elini tutup onu eve götürdüm. “Bakalım Albert öğle yemeği için ne saçmalıklar hazırlamış.”

BÖLÜM

on

OKUMAKTA OLDUĞUM KİTAPTAN BAŞIMI KALDIRIP gardıroptan kıyafetlerini alan ve banyoya yönelen Sergei'yi gözlerimle takip ettim. Bir dakika sonra akan suyun sesi kulaklarıma ulaştı. Diğer yatak odasında banyo yoktu demek ki. Onu hiç oraya girerken gördüm mü diye hatırlamaya çalıştım ve hatırlayamadım.

Kitabı komodinin üzerine koyup yataktan kalktım ve halının ortasında uyuyan Mimi'nin etrafından dolaşarak odadan çıktım. Koridorun diğer ucundaki odanın kapısı kilitli değildi, ben de açtım ve neredeyse boş olan alana baktım. Bir tarafta bir şifonyer, diğer köşede iki uyumsuz tekli koltuk ve pencerenin yanında bir yığın kutu vardı. Yatak yoktu. Yere serilmiş asker yeşili bir uyku tulumu ile üzerine yerleştirilen katlanmış bir battaniye ve bir yastık bulunuyordu.

Sergei'nin yatak odasına geri döndüm ve kitaplığa yaslanıp banyo kapısına bakarak onun çıkmasını bekledim. Su sesi kesildi ve kapı açıldı. Eşofman ve bir tişört giyen Sergei, saçlarını havluyla kurulayarak dışarı çıktı.

“Ben geldiğimden beri nerede uyuyorsun?”

Adımının ortasında durup bana baktı. “Diğer yatak odasında. Niye ki?”

“Orada yatak yok. Bunca zamandır yerde mi uyuyordun?”

“Güzel bir zemin. Daha kötü yerlerde de uyudum.” Sanki bunda bir şey yokmuş gibi omzunu silkti.

“Kendi evinde yerde uyuyamazsın.” İçimi çektim. “Bir otel aramamı ister misin?”

“Otele falan gitmiyorsun. Tam olarak olduğun yerde kalıyorsun.”

“Ama...”

“Aması yok. Burada kalacaksın.”

“O zaman alt kattaki kanepede uyuyacağım.”

Tam önümde durana kadar birkaç adım attı, parmağını çeneme koyup başımı yukarı kaldırdı. “Kanepede uyumayacaksın, Angelina. Endişe etme, ben fazla uyumuyorum.”

“Ne kadar?”

“Üç saat. Belki dört.”

“Kimse bu kadar az uykuyla işlevli olamaz.”

“Ben zaten o kadar işlevli değilim. Muhtemelen senin de çoktan fark ettiğin gibi.” Kahkaha attı ama ben bunu komik bulmadım. Yardıma ihtiyacı vardı. Parmağı çenem boyunca hareket etmeye başladı, sonra boynumdan ilerleyip ensemdede durdu.

“Roman bana yarın lanet olası bir bağış toplantısına gitmemi emretti,” dedi. “Benimle geliyorsun.”

“Bana söyledi. Motosikletle mi gidiyoruz?”

Konuşmaya konsantre olmak gerçekten zordu çünkü her kelimedede Sergei’nin başı hafifçe eğiliyor, ağzı gittikçe bana yaklaşıyordu.

“Gece elbisesiyle motosiklete binmenin akıllıca olacağını sanmıyorum.”

“Burada hiç elbisem yok.”

Başını daha da aşağı eğerken parmaklarını ensemdeki saçların arasından geçirdi. Başımı yukarı kaldırmam için sıkıyor ve beni ikna ediyordu.

“Yarın bir tane alırsız.” Sesi derin, normalden boğuktu. Konuşurken dudakları benimkilere değdi ama sadece bir salise için.

“Sana nasıl geri ödeyeceğim? Şu an hiç param yok.”

Beni izledi, sonra aramızdaki mesafeyi kapatarak dudaklarını benimkilere yapıştırdı. Gök gürültüsü ve şimşek gibiydi. Sert, beklenmedik, sağır ve kör edici. Ne yaptığımı düşünmek için vaktim ve karşı koyacak gücüm yoktu, o yüzden yapmadım. Tişörtünün kumaşını tuttum ve daha da yaklaştırmaya çalışarak parmak uçlarımda yükseldim. Sergei’nin eli enseme sıkarken, diğer eliyle belimi okşuyor ve ağzıma saldırıda bulunurken beni vücuduna daha çok bastırıyordu.

Yeterli değildi. Bir yerlerde bir yığın kitap vardı. Ne okuyacağıma karar verememiştim. Sola doğru bir adım attım. İhtiyacım olduğunda okumak istediğim kitap yığını neredeydi ki kahretsin. Neden daha uzun olamıyordum? Sergei’nin ağzı benimkinden ayrıldı ve çenemle boynuma öpücükler kondurmayı sürdürdü. Hızla bir nefes aldım ve bacaklarımda arasında bir karıncalanma hissi baş gösterince tişörtünü daha çok çektim. Ayak başparmaklarım sert bir şeye çarptı. Evet! Yere yığıldığım ciltli kitapların üstüne çıktım ve kollarımı Sergei’nin boynuna doladım. Ağzım yine onunkini buldu. Sırtımdaki eli kıcımlı sıkamak için aşağı doğru kaydım, sonra kalçamın etrafından dolanıp kot pantolonumun önüne gelene kadar durmadım. Avcunu aşağı indirip kumaşın üstünden vajinamı kavradı, sert kot dikişini tam yerine bastırdı.

“Sergei!” Felix evin bir yerlerinden bağırdı.

Siktir, şimdi olmazdı! Sergei'nin saçını kavrayıp dudaklarını benimkilerden ayrılmaktan alıkoymaya çalışırken gittikçe daha çok ıslandığımı hissettim. Avcunu bacaklarımın arasına sürtmeye başladı, ileri ve geri. Sanırım dokunuşuyla alev alacaktım.

“Sergei!” Alt kattan başka bir bağırış geldi. “Kardeşin, eğer telefonuna cevap vermezsen kafanı kesip kışına sokmakla ilgili son derece canlı bir anlatımla selamlarını yolluyor.”

Gözlerim açılıverdi ve Sergei'ye baktım. Eli hâlâ bacaklarımın arasındaydı. Ben gözlerine bakarken o hayal kırıklığına uğramış vajinamı tekrar okşadı ve dudaklarımdan küçük bir inilti çıktı.

“İşte.” Gülümseyerek alt dudağımı hafifçe ısırdı. “Elbisenin parasını tam olarak ödediğini düşün.”

Eli vücudumdan ayrıldı ve bir saniye sonra beni odanın ortasında, hakiki deri ciltleriyle Dostoyevski kitaplarının üstünde, külotum tamamen sırlıklam bir halde bırakıp gitti.

Ertesi sabah Felix'i ocağın üstündeki bir elektrik prizini kurcarken buldum. Bana baktı, yaptığı işe devam etti.

“Sergei dışarıda mı?” diye sorup yemek masasına oturdum.

Dün akşamdan beri odadan çıkmamıştım, o öpücüğün... ya da olan her şeyin ne anlama geldiğini süzgeçten geçirmeyi başarana kadar Sergei'den kaçmaya çalışıyordum. Düşünmenin de çok yardımı olmamıştı. Tamamen görmezden mi gelmeliydim, yoksa hiç olmamış gibi mi davranmalıydım ya da onu bir sonraki görüşümde üstüne mi atlamalıydım hâlâ karar verememişim. Beynim ilkini yapmamı söylüyordu. Bedenimse sonuncusunu.

“Mimi’yi yürüyüşe çıkardı,” diye seslendi omzunun üzerinden. “Burada kalacağını duydum. Dün Roman seninle konuştu mu?”

“Evet.” Başımı salladım ve masadaki meyve suyu sürahisine uzandım. “Bence konuşmalıyız.”

“Ne hakkında?”

“Sergei’nin geçirdiği şu nöbetler hakkında. Neyle karşı karşıya olduğumu öğrenmem gerek.”

Felix tornavidayı tezgâhın üzerine bıraktı, döndü ve bakışlarını bana sabitledi. “Sen şu anda, şiddete başvurmayan bir çocuğu alıp onu zorla soğukkanlı bir katile dönüştürmenin sonucuyla uğraşıyorsun.” Ellerini tezgâhın üzerine koyup kenarlarını sıktı ve pencereden dışarı baktı.

“Sergei normal bir çocuktur. Sevilirdi. Ama sonra annesi o henüz on iki yaşındayken öldü ve Sergei önce koruyucu aileye, daha sonra bir grup evine verildi. Bazı kavgalar, küçük hırsızlıklar oldu, onun durumundaki bir çocuktan beklenmeyecek bir şey değildi. Arkadaşlarıyla birlikte bir araba çalma girişiminde bulunduktan sonra ıslahevine düştü. Kruger onu orada buldu.”

“Kruger mı?”

“Z.E.R.O. Projesi biriminin başındaki adam. Onu aldı ve eğitime soktu. Orada öğretmenlik yapıyordum. Sergei’yi gördüğüm andan itibaren onun iyi bir aday olmadığını anlamıştım. Saldırgan ya da şiddet yanlısı değildi ve aldıkları diğer çocuklar gibi birilerine zarar verme ya da bir şeyleri yok etme dürtüsü yoktu.” Bana bakmak için döndü. “Onu geri göndermeye çalıştım ve başarısız oldum. Kruger onu çok sevmişti. Sergei inanılmaz derecede çevikti ve fiziksel aktiviteler sırasında her zaman en iyi sonuçları alırdı. Ayrıca İngilizceyi ve Rusçayı mükemmel konuşuyordu. İspanyolcayı da. Kruger bunu çok fazla sevdi. Birkaç dili akıcı konuşmak bizim işimizde çok faydalı.”

“Çocukların katil olmasına yardım mı ettin?” Ona tiksintiyle baktım. “Ne tür bir insan bunu yapar?”

“Hükümet için çalışan biri.” İç çekti ve başını iki yana salladı. “Bazı seçimlerimden gurur duymuyorum, Angelina ama hatalarımı mümkün olduğunca düzeltmek için elimden geleni yaptım.”

Masanın üzerindeki meyve kâsesine doğru yürüdü. Bir elma aldı ve elmayı elinde çevirirken ufak bir ezik dışında kusursuz görünen sarı kabuklu meyveye odaklandı.

“Bir şeylerin yolunda gitmediğine dair işaretleri ilk kez Sergei Kolombiya’daki bir görevden dönünce fark ettim,” diye devam etti. “Saha görevleri sırasında performansı kusursuzdu. Fakat geri döndüğünde öylece oturur ve saatlerce gözlerini önüne dikerdi. Fiziksel olarak oradaydı. Ama zihinsel olarak uzaktaydı. Bir keresinde, birliğindeki adamlardan biri Sergei kendinden geçmişken ona denk geldi. Tam olarak ne olduğundan emin değilim ama adamın Sergei’yi, daha sonra cesedinin yanında bulduğumuz bıçakla dürtmeye çalıştığını varsaydım.”

“Ne oldu?”

“Sergei boynunu kırdı,” dedi Felix. “Bu olaydan sonra daha da kötüleşti. Ne zaman biri nöbetleri sırasında ona yaklaşırsa şiddete başvurmaya başladı. Saha görevlerini günlük yaşam durumlarından ayırt etmekte sorun yaşamaya başladı.”

“Nasıl yani?”

“Z.E.R.O. biriminin eğitiminin çoğu, ajanlarda empati ve bilinç izine dair her şeyi ortadan kaldırmayı, ne olursa olsun göreve odaklanmalarını sağlamayı içeriyordu. Bazı görevler, yüksek profilli hedeflerin olduğu görevler, önemli ölçüde ikincil hasara sebep oldu.”

“Ne türden ikincil hasarlar?” diye sordum ama midemin dibine korku çöreklenmeye başladı.

“Eğer belli türden birinin ortadan kaldırılması gerekiyorsa ve bunu yapmanın tek yolu binanın yarısını havaya uçurmaksa bu kabul edilebilir görülürdü. Bu tür durumlar nadirdi ama oluyordu. Sergei görevleri aksatmadan yerine getirdi ama sonra saha görevlerinin dışındayken de davranışları aşırıya kaçmaya başladı. Bir defasında bir adamı evsiz bir kadına kötü davranırken gördü ve adamı oracıkta öldürdü. Yanlış bir şey yapmış gibi hissetmedi. Ona göre tehdidi etkisiz hale getirmişti ve bu kadardı.”

“Petrov onu dışarı çıkarmayı başardığını söyledi.”

“Evet ama artık çok geçti. Sergei kendini daha sık kaybetmeye başladığında, bizi serbest bıraktırmak için araya bazı kişileri soktum. Kısa süre sonra Roman’la iletişime geçtim. Roman’ın bir kardeşi olduğuna dair hiçbir fikri yoktu. Gerçi Sergei, Roman’ı biliyordu. Annesi ona babasının Lev Petrov’un olduğunu söylemiş, bir kardeşi olduğundan söz etmişti. Ama Sergei hiçbir zaman Lev ya da Roman’la bir araya gelmek istemedi. Arkasından iş çevirmek zorunda kaldım ve öğrendiğinde neredeyse beni boğuyordu.”

“Peki neden kimse ona yardım etmeye çalışmadı? Danışmanlık? Herhangi bir şey?”

“Sergei sadece eğitimli bir katil değil, Angelina. O birinci sınıf bir devlet silahı. En iyi senaryo, Sergei’nin uyuşturulup bir akıl hastanesine yatırılması olurdu.” Elindeki elmayı sıkarak bana baktı. “En kötüsü, hükümetin onu ele geçirdiği an etkisiz hale getirmesi olurdu. Sergei çok fazla şey biliyor ama Bratva’nın parçası olduğu sürece ona dokunmayacaklar. Roman kafalarını çevirip görmezden gelsinler diye el altından çok para ödüyor.”

“Birisi ona yardım etmeye çalıştı mı? Yoksa herkes sadece gözlerini kaçırıp bir mucize mi bekleyecek?” Ellerimi hayal kı-

rıklığıyla havaya kaldırdım. “Onunla konuştuğumda sakinleşti ve geri geldi. Belki de sadece birinin onun için orada olduğunu bilmeye ihtiyacı vardır, lanet olsun.”

“O durumdayken kendisine yaklaşan herkesi öldürür, Angelina.” Felix yere baktı “Senin yanında neden böyle davrandığını bilemiyorum. On beş yıldır onunla birlikteyim ve nöbet halindeyken ona yaklaşmaya ben bile cesaret edemiyorum. İçindeki koruyucu içgüdüyü uyandırmış olabilirsin. O gece seni buraya getirdiğinde kimsenin yaklaşmasına izin vermedi. Doktorun seni kontrol etmesine ve Varya’nın seni yıkamasına izin vermesi için zorlukla ikna etmeyi başardık.”

“Sence iyileşebilir mi?”

“Hiçbir fikrim yok.” Omzunu silkti. “Ama bir şeyi aklında tutmalısın. Eğer haklıysam ve Sergei bir sebepten dolayı seni koruması gerektiğini düşünüyorsa mantıklı davranmayacaktır.”

“Ne demek istiyorsun?”

“Demek istediğim, sana karşı tehdit olabileceğini düşündüğünü herkesi öldürecek. Gerçek ya da hayali.”

BÖLÜM

on bir

Sergei

SOYUNMA KABİNİNDEN ÇIKTIĞINDA ANGELINA'YI GÖZLERİM-
le takip ettim ve ipek yumağından bir karmaşayı getirip
önüme bıraktı.

“Altın rengi mi?” diye sordum.

“Evet. Daha göz alıcı görünüyor. Topuksuz ayakkabı giyece-
ğim gerçeğini telafi etmem lazım.”

“Topuklu tarzı değil misin?”

“Hayır. Üniversiteden arkadaşım Regina, bir keresinde dışa-
rı çıktığımızda on santim topuklu ayakkabılarını giymem için
beni ikna etti. Neredeyse boynumu kırıyordum.”

Ben gülümseyip kasiyere kartımı verirken Angelina yanımda
kıpırdandı. Bütün gün gergin olsa da hiçbir şey değişmemiş gibi
davranıyordu. Sürekli onun dün geceki öpücükten bahsetmesi-
ni bekliyordum fakat hiçbir şey yoktu. Kesinlikle çok istekliydi
ama öpücük çok masumdu, fazla tecrübesi olduğunu sanmıyor-
dum. Bu yüzden de bugün şu ana kadar ona daha fazla hamle
yapmamak için direnmişim. Ama bu akşamki şu lanet bağış
partisinden döner dönmez kaldığımız yerden devam edecektik.

“Marlene sana güzellik tımarlanması için bir randevu ayarladı,” dedim. “ imdi oraya gidiyoruz.”

“Tımar mı?”

“Sa  kesimi. Yüze yapışkan sürme olayı. Kaş yolma. Bu tür saçmalıklar.”

Angelina alayla gülüp ba ını iki yana salladı. Bana bakış şekli hoşuma gidiyordu. Felix dışında birinin en son ne zaman bana sıradan bir adamışım gibi baktığını hatırlamıyordum bile. Herkesin, etrafında dikkatli olması gerektiğini d   nd    ka-fadan çatlak birisi de ilmi im gibi baktığını.

“Tımar salonuna giden yolu göster o zaman.” Elbisenin olduğu po eti aldı. “Yolunmak ve yapışkana bulanmak için sabırsızlanıyorum.”

Ma azadan  ıktık. Kalabalıktan kaçmak için kestirme olsun diye otoparka girdim ve yan sokağa döndüm. Bir kurye motosikletini bizden biraz uzağa park etti, arkasındaki kutuyu aldı ve aceleyle bize doğru geldi. Yanımızdan geçerken ayağı bir kaldırım ta ına takıldı ve Angelina’ya doğru tökezledi.

Kazaydı, bunu biliyordum. Doğru düzgün de memi ti bile ama beynim bu ger  i görmezden geldi ve elim sanki kendi kafasına göre hareket ederek ileri atılıp adamı çenesinden kavradı.

Adamın tuttuğu kutu yere d   t . Adam nefes nefese kaldı, gözleri kocaman oldu. Parmaklarımı tırmalayıp kendini tutuşumdan kurtarmaya çalışıyordu.

“Sergei...”

Adımın söylendiğini duydum ama sanki ses uzaklardan bir yerden geliyordu. Görmezden geldim ve başımı e ip neredeyse kadınıma zarar verecek olan pi le yüz yüze geldim.   lmeliydi. Elimi biraz daha a a ı indirip parmaklarımı boynuna sardım ve sıkmaya ba ladım.

“Sergei...” Ufak bir el benimkinin üzerinde belirdi ve parmaklarımı hafifçe okşadı. “Bırak onu gitsin.”

Hayır. Ona zarar verdi. Burnumdan nefes verdim ve daha sertçe sıktım, adamın nefes almak için mücadele ederken gözlerinin pörtlemesinin tadını çıkardım. Boynunu kırabilirdim ama bu çok kolay olurdu. Biraz daha baskı uyguladım. Adam boğulmaya başladı.

Angelina’nın eli benimkinin üstünden kayboldu ve gözümün ucuyla onun adamın düşürdüğü kutuya doğru koştuğunu ve bana doğru ittiğini gördüm. Ona o şeyle ne halt ettiğini sormak istedim ama kendime adamın boğazını bıraktıramadım. Temsil ettiği tehdidi sona erdirmeye ihtiyacım çok güçlüydü. Bu yüzden biraz daha sıktım. Angelina kutuyu arkamda bir yere itti ve görüş alanımdan kayboldu. Diğer elimi de adamın boynuna koydum, kırmak niyetindeydim ki sırtıma büyük bir şey düştü. Nefes nefese kaldım. Kollar boynumu arkadan sardı, bacaklarını da belime doladı ve beni sıktı. “Sergei,” diye fısıldadı Angelina kulağıma, nefesi tenime dağıldı. “Bana bak. Lütfen.”

Derin bir nefes aldım. Sonra bir tane daha. Angelina kollarını ve bacaklarını etrafımda sıktı.

“Lütfen, bana bak, koca adam.”

Vücudunun sıcaklığı sırtıma sızıyor, nefesi kulağıma okşuyordu. Sonra boynumun kenarına bir öpücük kondurdu. Elimdeki adama odaklanmaya çalıştım ama onun yakınlığı dikkatimi dağıtıyordu.

“Kendimi daha fazla bu şekilde tutamam, Sergei,” dedi boynumdaki tutuşu biraz gevşerken.

Orospu çocuğunu bıraktım ve Angelina’yı baldırlarının altından yakalayıp düşmekten kurtardım.

“Oraya nasıl çıktın?” diye sordum. Önümde yere diz çökmüş, öksüren kuryeden gözlerimi ayırmadım.

“Kutuya çıktım,” dedi kulağımın dibinden. “Sonra sırtına atladım.”

“Neden?”

“Neden olmasın?” diye güldü.

Başımı yana çevirip burnumla yanağına dokundum.

“Neden olmasın?” diyerek tekrarlayıp güldüm. “Şey, sanırım bu diğer tüm nedenler kadar iyi.”

“Yolunma randevuma geç kalacağım,” deyip bacaklarını belimde sıktı. “Artık güzellik salonuna gidebilir miyiz?”

Başımı eğip hâlâ nefes nefese olan adama baktım. “Bir daha-ki sefere gittiğin yere bak.”

Hızlıca başını sallayıp bana baktı. Kuryenin etrafından dolanıp sokaktan aşağı yürüdüm. “Aşağı inecek misin?” diye sordum yürürken.

“Hayır. Burayı sevdim gibi.”

“Tamam.” Eğildim ve az önce düşürdüğüm elbise çantasını yerden aldım.

Telefonumu çıkarıp haberlere bakındım. Odaklanamadım, o yüzden telefonu ön konsola atıp salonun girişine dik dik baktım. Üç buçuk saat. Üç buçuk saattir orada ne sikimi yapıyorlardı ki?

Angelina'yı içeri götürmek için gelen kız bana biraz süreceğini, gidip yürüyüş falan yaptıktan sonra gelmemi söylemişti. Gitmek söz konusu bile olamazdı elbette, o yüzden bekleme odasında saçından alüminyum folyolar çıkan yaşlıca bir kadının yanında oturup telefonumla oynadım. Kısa süre sonra, ayak parmaklarının arasında pembe, köpükten bir saçmalık olan baş-

ka bir kadın pıtı pıtı içeri girdi. Acı verici görünüyordu. Gelip diğer tarafıma oturdu, bana baktı ve sağımdaki kadınla sohbete koyuldu. Konuşmaları saç bakım ürünlerinden ev yapımı kabızlık tariflerine geçtiğinde yeterince katlandığıma karar verdim ve arabada beklemeye koyuldum. Bu, üç saat önceydi.

Ya Angelina fikrini değiştirip tüymeye karar verdiyse? Onu suçladığımı söyleyemezdim. Akli başında olan herkes delinin tekinden kaçardı, yani belki uzakta daha güvende olacağına karar vermişti.

Bunca zamandır tek gözümü girişte tutmuştum ama belki de arka kapıları vardı. Siktir. Arabadan çıkıp salonun içine daldığımda Angelina sol taraftaki koridordan çıktı ve artan paniğim yok oldu.

“Ee? Ne düşünüyorsun?” Kalçasını çıkarıp kaşlarını kaldırdı.

Ona baktım. Biraz daha kısa ve düz olan saçlarının dışında, bana aynı göründü. Çamura bulanmışken bile çok güzeldi, o yüzden ne söylememi beklediğinden emin değildim. Sanırım üç buçuk saat boyunca işkenceye katlandıktan sonra iyi bir iş çıkarıldığı için onaylanmaya falan ihtiyacı vardı.

“Saçını sevdim?”

Angelina iç geçirip başını iki yana salladı. “Ümitsiz vakasın.”

“Ne demek istedin ki?” Kuaförün parasını öderken sordum.

“Ne kadar harika görüldüğümü?”

“Buraya gelmemizden önce de harika görünüyordun. Neredeyse dört saattir orada ne yapıyordun? Netflix mi izliyordun?”

Başını yana eğdi ve somurttu. “İlginç bir iltifat etme şeklin var.”

“Sadece gözlem yapıyordum.” Omzumu silktim, elini tuttum ve arabaya doğru yola çıktık. “Acele etmeliyiz. O süslü orospu çocukları, insanların etkinliklerine geç kalmalarından hoşlanmazlar.”

“Peki bu etkinliğin amacı ne?”

“Roman şehir yetkililerine rüşvet veriyor.”

“Alenen mi?” Bana bön bön baktı.

“El altından da para veriyor ama alenen bağış yapmaktan da hoşlanıyor. Bu konuda çok züppedir.”

“Neden kendisi gitmiyor?”

“Muhtemelen ödeşmek için. Vakti olmadığını söyledi ama sanırım bana hâlâ kızgın... Şöyle diyelim, Ukraynalılarla olan bağlantılarımızı bozduğum için.”

“Ne yaptın?”

Ona baktım, acaba gerçeği anlatsam mı diye düşündüm. O çikolata gözleriyle bana bakıyor, cevabımı bekliyordu ama kendimi ona söylemeye ikna edemedim. Angelina ürkek biri değildi. Bizim dünyamızda işlerin nasıl yürütüldüğünü biliyor olmalıydı ama benden korkmasını istemedim.

“Sadece sözleşmeyi feshettim,” dedim sonunda ve arabanın kapısını onun için açtım.

BÖLÜM

on iki

BÜYÜK SALONDA ETRAFIMA KOCAMAN GÖZLERLE BAKTIM, devasa, kristal avizelere ve duvarlardaki altın rengi dekorasyonlara hayranlıkla bakarken güvensizce elbisemi düzelttim. Burada kendimi tamamen yersiz hissediyordum. Yan tarafıma dönüp Sergei'ye göz attım, yanımda durmuş kalabalığı izliyordu.

Onu genelde kot pantolon ve tişörtle görüyordum ama şu an, gri bir gömlek ve ona eldiven gibi oturan özel dikim siyah bir takım elbise giyyordu. Yıkıcı derecede yakışıklı görünüyordu.

"Parayı bırakalım ve kaybolalım," diye mırıldandı.

Beyaz, ipek masa örtüsü ve çiçek aranjmanlarıyla kaplı masaya doğru yürüdük. Masanın yanında pahalı takım elbiseli iki adam duruyor, süslü elbiseleri içindeki gülen bir grup kadınla konuşuyorlardı. Onlara yaklaştığımızda birkaç adım geride kalmaya karar verdim ve Sergei'nin adamlarla tokalaşmasını izledim. Birkaç kelime konuştular, sonra Sergei içinde bir çek

olduğunu varsaydığım bir zarfı çıkardı ve masadaki bağışları toplayan kadının önüne bıraktı. Solundaki, takım elbisesi orta kısmından biraz sıkı, kısa, kel bir adam gülümsedi ve Sergei'nin omzuna vurdu. Sergei başını sallayıp eğildi ve adamın kulağına fısıldadığı şeyle birlikte adam ışık saçtı.

Sergei geri gelince, "Ona ne söyledin?" diye sordum.

"Çekin üzerinde yazan miktarı."

"Sırtışına bakılırsa çok iyi bir çek olduğunu tahmin ediyorum."

"Bir milyon."

Gözlerim büyüdü. "Vay canına."

"Evet. Yetkililerle iyi geçinmek pahalıya patlıyor." Çıkışa doğru başını salladı. "Hadi gidelim. Politikacılar her zaman tüylerimi ürpertiyor. Eve gittiğimizde motosikleti alıp bir gezintiye çıkalım."

Koridorda yürürken gözlerim köşede bir kadınla konuşan bir adama takıldı. Adam son derece tanıdık geldi ama çıkaramadım. Buradaki kimseyi tanımamalıydım. Çoğunlukla üst düzey yetkililerdi, benim temas halinde olabileceğim insanlar değillerdi. Başımı iki yana salladım. Belki de sadece bana birini hatırlatıyordu. Kapıya vardığımızda jetonum düştü ve olduğum yerde durdum.

"Kahretsin," diye mırıldandım.

"Ne oldu?"

"Salondaki Angelo Scardoni miydi?"

"Evet. Neden?"

"Diego gelmeden birkaç gün önce babamı ziyaret etmişti. İşle ilgili bir şeydi. Yerleşkedeydim ve geçerken beni görmüştü. Onun burada ne işi var?"

Sergei kolumu tuttu ve beni kendisine doğru çevirdi. "Seni tanıdı mı?"

“Sanmıyorum. Biriyle konuşuyordu.”

Birkaç saniye beni izledi, sonra cebinden arabanın anahtarlarını çıkarıp elime tutuşturdu. “Beni arabada bekle.”

“Niye?”

“Scardoni’yle ufak bir konuşma yapmam lazım.”

Gözlerindeki öldürücü bakışa bakılırsa, sadece konuşmayı planladığını sanmıyordum.

“Hiç gerek yok. Eğer beni görseydi muhtemelen bir şey söylerdi.”

“Risk almayacağım.”

“Onunla sadece konuşacak mısın?”

“Evet.”

“Tamam.” Başımı salladım ve o içeri girerken onu izledikten sonra dışarı çıktım.

Arabanın içinde yirmi dakika kadar oturup Sergei’nin bana partiye girmeden önce verdiği telefonu ayarladım. Telefonu elime tutuşturup kendi numarasıyla Felix’inkini kaydettiğini söylemişti. Şaşkınlıktan dilim tutulmuştu. Sanırım artık kaçma riskim olduğunu düşünmüyordu.

Regina’nın panik içindeki e-postasına -peş peşe attığı on bir tanesine- cevap yazıp ona iyi olduğumu garanti ederken arabanın kapısı açıldı ve Sergei içeri girdi.

“Scardoni seni görmedi,” dedi ve arabayı çalıştırdı.

“Emin misin?”

“Artık eminim.” Sergei gülümsedi.

Geri geri giderken, bir erkek figürünün servis çıkışından yalpalayarak geçtiğini fark ettim, kolunu göğsüne dayayarak tutuyor ve park halindeki arabalardan birine gidiyordu. Arabanın kapısını tuttu, sonra bize doğru baktı.

“Tanrım, Sergei,” diye çıkıştım. “Onunla sadece konuşacağını söyledin.”

“Konuştuk. Tanıdık geldiğini söyledi.” Omuz silktili. “Onu yanıldığına ikna ettim. Şimdi seni hiç görmediğine kesinlikle emin.”

“Her zamanki yöntemin bu mu?”

Bana bakmak için başını çevirdi, eliyle bana doğru uzanıp çenem boyunca bir çizgi çizdi. “Hayır. Eğer o başka birisi olsaydı, onu yok ederdim. Hâlâ nefes alıyor olmasının tek sebebi, Mikhail’in kayınbiraderi olması.”

“Sence de bu biraz aşırı değil mi?”

Sergei arabayı kapalı bir oto yıkamacının önüne çekti, sonra ensemini kavrayıp yüzüme doğru eğildi. “Sana karşı en ufak bir tehdit oluşturabilecek herkesi ortadan kaldıracağım, Angelina. Eğer bir saniyeliğine bile olsa seni tanıdığından şüphe duysaydım çoktan ölmüş olurdu.”

“Sergei...”

“Kimse. Senin. Güvenliğini. Tehlikeye. Atamaz,” dedi dişlerinin arasından. “Bunu anladın mı Angelina?”

Gözlerimi kırpıştırıp başımı salladım.

“Güzel,” deyip ensemini sıktı ve ağzını benimkine yapıştırdı.

Hızla nefes aldım. Yine o parfümü sürmüştü, aklımı karman çorman eden kokuyu. Omuzlarını kavrayıp kucağına tırmandım ve pantolonundaki şişkinliği kasiğıma bastırdı. Sert aletini zaten karıncalanan bölgemde hissettiğim anda vücudumdan bir ürperti geçti.

Sergei

Aletim öyle sertti ki patlayacakmış gibi geliyordu. Angelina’nın kendini ona sürtüyor olması da durumu yüz kat daha kötü hale

getiriyordu. Ellerimi vücudundan aşağı kaydırıp iki elimle birden elbisesinin kumaşını topladım ve beline doğru ittim. Tek elimle ensesini kavrarken diğer elimi aramızdan kaydırdım ve parmaklarımı külotuna bastırınca onu sırlıklam halde buldum.

“Şimdiden benim için çok ıslak.” Külotunu kenara sıyırdım ve parmağımı içine soktum.

“Tutuklanacağız.” Angelina nefes nefese kaldı, sonra bir parmak daha eklediğimde inledi. Ardından kalçalarını sallayıp elimin üstünde gidip gelmeye başladı.

“Benim ağgözlü küçük tilkim...” Kulağına fısıldadım ve kulağın memesini ısırđım. “Parmağım yeterli mi, yoksa daha fazlasını mı istiyorsun?”

“Daha fazlasını,” diye soludu ve klitorisini çimdiklediğimde inledi.

“Burada prezervatifim yok bebeğim. Ama düzenli olarak test yaptırıyorum. Temizim.”

“Doğum kontrolü kullanıyorum. Geçen ay aşı oldum.” Angelina beni temin ettikten sonra tekrar inledi.

Yüzümü boynuna gömüp kokusunu içime çektim. Pantolonumun düğmesini açmaya koyulduğumda panelin üstündeki telefonum titremeye, sonra da çalmaya başladı. Coolio’nun “Gangsta’s Paradise” melodisiydi, Roman’ın aramaları için özel sestti.

Siktir. Başımı Angelina’nın boynundan kaldırıp telefona uzandım, elimi vajinasıyla meşgul tutarak telefonu açtım.

“Şimdi olmaz Roman,” dedim ve telefonu kapattım. Tekrar çalmaya başladı.

Parmaklarımı Angelina’nın içinde daha derine ittim ve telefonu açtım.

“Bu, yüzüme kapattığın ilk ve son sefer,” diye kükredi Roman. “Anladın mı?”

“Ne var?” Telefonu omzumla çenemin arasına kısırdım ve başparmağımla Angelina’nın klitorisine masaj yaparken diğer elimin parmaklarını içine kaydırmaya devam ettim.

“O’Neil aradı,” dedi Roman.

“İlginç.” Angelina’nın klitorisini hafifçe çimdikledim ve inilediğinde gülümsedim. “İrlandalı ne istiyor?”

“Buluşmak istiyor. Bu gece. Romanyalılarla beklediklerinden daha büyük bir silah sevkiyatı anlaşması yapmışlar ve anlaşmaya katılmakla ilgilenip ilgilenmediğimizi öğrenmek istedi.”

Angelina’nın elleri pantolonumun fermuarını buldu. Bu gece baksır giymediğimi fark etti ve kolayca aletimi serbest bıraktı. Aletimi sıktağında boşalmamayı zorlukla başardım. Öne eğilip çıplak omzunun kıvrımını yaladım.

“Silahları Arnavutlardan aldığımızı biliyor,” dedim ve parmağımı Angelina’nın vajinasından çıkarıp aramayı hoparlöre aldıktan sonra telefonu yolcu koltuğuna fırlattım. İç çamaşırını tutup yırttım ve siyah danteli arka koltuğa fırlattım. Kıcının altından kavrayıp kaldırdım ve kendimi deliğine yerleştirdim. Angelina eğilip dudaklarını dudaklarıma bastırdı ve kendini yavaşça aletime bıraktı. Beni tamamen içine alırken inledi. Üzerimde gidip gelmeye başlayınca nefes sesleri yüksek çıkmaya başladı. O yüzden daha birkaç dakika öncesine kadar ikinci eklemime kadar içine soktuğum parmağımı ağzına dayadım. Mükemmel dudakları parmağımın etrafına kapandı ve emmeye başladı. İçindeki aletim seğirdi. Sıktağımın telefonunu kapatmam gerekiyordu. Hemen.

Roman’ın başka bir şey söylediğini duydum ama gevezeliğini duymazdan geldim. Elimi Angelina’nın ağzından çekip parmağımı kendi dudaklarıma koyup sessiz olmasını işaret ettim. Başını salladığında onu belinden kavrayıp kaldırdım. Sonra da aletimin üstüne sertçe indirdim. Hafifçe çığlık atıp kalçasını kıvırdı, ellerini saçlarımin arasına geçiriyordu.

“Sergei!” Telefonda Roman’ın bağıışı geldi. Angelina’yı hafifçe tekrar kıpırdattım ve sonra nefes nefese yeniden içine girdim.

“Ne?” diye bağırdım ve tekrar içine saplayıp küçük inlemlerinin keyfini çıkardım.

“Neredesin lan sen?”

“Arabamdayım. Angelina’yla birlikte.” Elimi aramızda kaydardım ve klitorisini çimdiklediğimde yüksek sesle inledi.

Birkaç saniye sessizlik oldu ve sonra Roman’ın gür sesi arabayı doldurdu. “Benimle telefonda konuşurken seks mi yapıyorsun?”

“Belki.” Gülümsedim, Angelina’nın ensesini tuttum ve bir yandan içine girip çıkarken ağzımı ağzına yapıştırdım.

“Tanrım, Sergei,” diye tersledi Roman ve telefonu kapattı.

Angelina’nın vücudu titremeye, duvarları aletimi sıkmaya başladı. Saçları birbirine karışmış ve yorgun yüzüne doğru dökülmüşken çok çekiciydi. Siyah tutamları avuçladım ve içine sertçe girdim. Yavru bir kedinin mırıltısı gibi bir ses dudaklarından kaçtı. Bunu duymak ve boşalırken o dar vajinasının penisimi kavrayışı beni de uçurumun kenarından fırlattı. Tohumlarım içinde patlayana kadar çıldırmış gibi içine sapladım.

Tutarsız bir şeyler mırıldandı, iç çekti, üstüme yığılıp yüzünü boynuma gömdü.

“İyi misin, bebeğim?” diye sordum.

“Evet,” diye fısıldadı ve boynuma sokuldu.

Gülümseyip başının üstüne bir öpücük kondurdum ve Roman’ı aradım.

“Bitti bile mi?”

“Siktir git Roman.” Arkama yaslandım ve avcumu Angelina’nın sırtında gezdirdim. “Neden İrlandalılar bize seviyattan pay vermek için teklifte bulunsunlar ki?”

“Yani sen de pis bir koku olduğunu düşünüyorsun?”

İrlandalılarla aramız iyi değildi. Onlar bizim bölgemize girmiyordu, biz de onlarınkine. Birbirimizin varlığına katlandığımız ama ikimizin de bir diğeri yok olursa çok mutlu olacağımız söylenebilirdi. Bizim işimize ellerini atmaya çalışacaklarını ilan etmelerinden sadece iki hafta sonra O’Neil’in Roman’ı aramasında tedirgin edici bir şey vardı.

“Evet. Hem de çok. Dushku’yu arayıp haber verdin mi?”

Roman, “Evet. Bu akşam onunla buluşacağım,” dedi. “O’Neil’a başka bir işim olduğunu ve benim yerime senin gideceğini söyledim.”

“Ne zaman?”

“Dört saat içinde. Sanayi bölgesinde bir yer seçti. Sana konumu göndereceğim.”

“Tamam.”

“Dikkatli ol ve işin biter bitmez beni ara. Bundan hoşlanmadım.”

“Pekâlâ.” Telefonu kapattım ve Angelina’ya baktım. Hâlâ göğsüme yapışmış durumdaydı, nefes alıp verışı kesik kesikti. Bacakları hâlâ titriyordu. Telefonum çınladı. Roman’dan gelen mesaj olmalıydı. Mesaja göz attım ve Felix’e gönderdim.

“Albert’ı aramam gerek. Hemen ardından eve gideceğiz.”

“Tamam,” diye fısıldadı göğsüme doğru.

Felix’in hızlı arama tuşuna basarken Angelina’nın sırtını okşamaya devam ettim. Bunu, kollarımda verdiği hissi sevdim.

Hat düştüğü anda Felix, “Ne?” bağırdı.

“Keyfin yerinde.”

“Marlene ile kavga ettim.”

Yine mi? Bu ikisinin bir ilişki danışmanına ihtiyacı vardı.

“Dört saat içinde Liam O’Neil ile buluşacağım,” derken Angelina’nın başını okşamak için elimi uzattım. “Buluşma

noktasının etrafındaki kameraları kontrol etmeni ve şüpheli bir şey var mı diye bakmanı istiyorum. Roman'ın yolladığı konum bilgisini sana aktarıyorum.”

“Ne arıyorum?”

“Emin değilim. İş konuşmak istediklerini söylediler ama hikâye tutmuyor. Bu civarda toplantı saatine doğru yakından geçebilecek birileri var mı?”

“Önce yeri göreyim.” Birkaç saniyelik sessizlik oldu. “Hımm. Sanırım Küçük Sam'in fırını bir sonraki sokakta. Bir göz atabilir.”

“Güzel. Yakında evde oluruz.”

Sergei'nin evine yolculuk yarım saat sürdü ama geri dönüş boyunca bacaklarımın titrediğini hissedebiliyordum. Arabada seks yaptığımıza inanamıyordum. *Benim* bir arabada seks yaptığımı. Daha önce tek bir sevgilim olmuştu ve yattığımız iki seferde de bir yatakta, ışıklar kapalıyken, misyoner pozisyonda olmuştu. Akıllara durgunluk veren bir deneyim olmamıştı ama iyi olduğunu düşünmüştüm. Dürtüsel, beni tanımlamak için kullanılabilecek en son kelimeydi ama Sergei'nin elini vajinamda hissedince tutuşmuştum. Onu bir an önce içime almak dışında hiçbir şey düşünememiştim.

Pakhan'ıyla telefonda konuştuğunu duyduğumda o çılgınlığım sadece daha da yoğunlaşmıştı. Herkesin bizi görebileceği yerde, arabasında, onun üstünde olmam bir bakıma yasak ama aynı zamanda çekici hissettirmişti. Fakat Petrov bizi duyamasın diye beni susturmak için parmağını ağzıma sokması beni tamamen raydan çıkarmıştı.

Sergei'ye bir bakış attım. Bu akşam bir toplantıya gitmesi gerektiğini söylemişti ama bacaklarımın arasında hâlâ bir arzu hissediyordum. İkinci tura itiraz eder miydi?

Sergei garaj yoluna arabasını park etti ama dışarı çıkmak için hamlede bulunmadı.

“Pişman mısınız?” diye sordu direksiyonu sıkarak. “Pişmansan sorun değil. Sadece söyle ve sana bir daha dokunmayayım.”

Ona öylece baktım. Neden bahsediyordu bu?

“Yol boyunca tek kelime etmedin, Angelina.”

“Ben... değerlendirme yapıyordum.” İlişkiler ya da genel olarak insanlar konusunda pek iyi değildim. Genellikle bir insana ısınmak biraz zamanımı alırdı. Çok az tanıdığım birine karşı böyle güçlü bir bağ hissetmem korkutucuydu.

“Değerlendirme mi?” İç geçirip ellerini saçlarının arasından geçirdi. “Eğer mental yönden dengesiz olan biriyle herhangi bir şey yaşamak istemiyorsan bana dürüstçe söyle ve...”

Ona doğru atıldım. Yerimden fırlayıp onu tarif etmek için daha iyi bir kelime yoktu. Kucağına çıkıp kollarımı boynuna doladım.

“Angelina?”

“Kapa şu çeneni,” dedim ve dudaklarımı onunkilere yapıştırdım.

Elbisem yine kalçalarımın etrafında toplandı, böylece çıplak kasığım doğruca onunkine dayandı. Sertleşen penisıyla aramızdaki tek engel pantolonunun kumaşıydı. Ağzımı onunkinden ayırmadan elimi vücudundan aşağı kaydırardım, pantolonunun kemerine ulaştım ve aceleyle aletini çıkardım. Sergei ağzıma doğru gülümsedi ve ellerini vücudlarımızın arasından kaydırıp parmağını içime soktu. Fakat geldiği kadar hızlı gitti.

“Hızlı olmamız gerekecek.” Belimden tutup beni kaldırdı ve sert aletin üstüne oturttu.

Onu içimde hissettiğim an duvarlarım kasılmaya başladı ve gömleğinin kumaşını parmaklarımın arasında kavrayarak üstünde çılgınca kalkıp indim. Sergei inledi, sonra biraz geriye yaslandığında aleti içimde daha derinlere girerek beni tamamen doldurdu.

“Toplantıya geç mi kalacaksın?”

“Sikmişim toplantısını.” Elleri vücudumdan yukarı doğru çıkıp zaten karmakarışık olan saçlarıma vardı, tutamları parmaklarının arasında kavradı. Başımı eğip boynunun yan tarafını ısır-dım -sertçe- ve penisinin içimde şiştiğini hissettim. Bacaklarımın arasındaki baskı yoğunlaştı. Yukarı doğru itme hareketini acımasız bir hızla artırdığında orgazmın beni hiç olmadığı kadar sert vurduğunu ve Sergei’nin de benimle birlikte bittiğini hissettim.

Kendimi daha uygun bir hale getirmek için arabada saçımı ve elbisemi düzeltmeye çalıştım ama yine de bana bakan herhangi birinin az önce ne yaptığımızı anlayacağını biliyordum. Ön kapıya çıkan merdivenden çıkarken Sergei’nin eline kenetlenmiş elime, birbirine geçmiş parmaklarımıza baktım.

“İrlandalılarla toplantımdan önce duş alıp üstümü değiştirmem lazım,” dedi içeri girerken.

“Tamam,” diyerek başımı salladım.

Sergei eğildi ve parmağını çenemin altına koyarak başımı kaldırdı. “Yine değerlendirme mi yapıyorsun?”

“Sayılır.”

“Yap bakalım.” Başını salladı. “Geri döndüğümde konuyu biraz daha tartışabiliriz. Sana değerlendireceğin daha fazla malzeme vermek için.”

Ona baktım. “Vajinamın bugün başka bir tartışmayı daha ele alabileceğinden şüpheliyim.”

“Göreceğiz.” Dudaklarıma hızlıca bir öpücük kondurup üst kata çıktı.

Mutfığa girdiğimde, Felix yemek masasında oturuyordu, önünde sağlam görünümlü bir dizüstü bilgisayar vardı. Çabucak elbisemin önünü düzelttim ve elimi bir kez daha saçlarımdan arasından geçirdim. Sanki alnıma “arabada iki defa seks yaptım” dövmesi yaptırmışım gibi hissediyordum. Külot giymiyor oluşumun da yardımı olmuyordu.

“Bütün gece orada durup suçlu gibi mi görüneceksin?” Felix başını dizüstü bilgisayarından kaldırmadan sordu.

Çenemi yukarı kaldırdım ve içecek bir şeyler almak için buzdolabına doğru yöneldim. “Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok.”

“İkiniz yarım saat önce burada olmalıydınız.”

“Trafik sıkışıklığı vardı.

“Öyle mi?” Gözlüğünün kenarından bana baktı. “Siz çocuklar bugünlerde buna öyle mi diyorsunuz?”

“Ne demek istiyorsun?”

Gözlerini devirdi. “Kör değilim ve henüz bunamadım.”

Yorumunu görmezden gelip arkasına geçtim. Dizüstü bilgisayarının ekranında bir caddenin farklı açılardan gösterildiği bir kamera görüntüsü vardı. “Bunlar... trafik kameraları mı?”

Başını salladı. “Dört trafik ve bir ATM kamerası.”

“Bunlara nasıl erişim sağladın?”

“Sergei’yle birlikte çalışırken yaptığım şey buydu. O sahaya çıkardı ve ben de ona üstten destek sağladım.”

“Peki ekipteki diğer kişiler? Onların görevleri neydi?”

Felix bana baktı. “Başka insanlar hiç olmadı. Sadece bir ajan ve bir idareci.”

“Görevlere yalnız mı gönderilirdi? Peki ya destek? Ya başına bir şey gelseydi ve yardıma ihtiyacı olsaydı?”

“Sergei nadiren yardıma ihtiyaç duyardı, Angelina.” Gülümsedi ve ekrana baktı. “Bunu özledim.”

Arkamda ayak sesleri duydum ve dönüp baktığımda Sergei içeri girdi. Başka bir takım elbise giyyordu, bu defa üzerinde siyah bir gömlek var.

“Bir şey var mı?” diye sorup tezgâhın üzerindeki silahlara uzandı ve onları ceketinin altına gizlenmiş bir omuz kılıfına yerleştirdi. Bunlar daha önce üstünde değildi.

“Şimdilik bir şey yok.” Felix dizüstü bilgisayarını işaret etti. “Küçük Sam yarım saat içinde bir geçiş yapacak.”

“Güzel.” Sergei başını salladı. Sandalyeden büyük, dikdörtgen bir kutu aldı ve masanın üstüne koydu.

İçindeki kontrol etmek için kapağı açtığında bir göz atmak için kenara çekildim ve afalladım. Bu bir keskin nişancı tüfeğiydi. “İş toplantısına gittiğini sanıyordum.”

“Bu toplantıda içime sinmeyen bir şeyler var.” Felix’in ona uzattığı kulaklığı alıp taktı. “Oraya gittiğimde bir tarama yapacağım. İrlandalıların geldiğini gördüğün an bana haber ver.”

Tüfeğin bulunduğu kutuyu kapattı, eline alıp bana baktı. “Birkaç saat içinde döneceğim.” Sırıttı ve bir sonraki an gitmişti.

Ön kapının kapandığını duyana kadar bekledim, sonra Felix’in yanındaki sandalyeye oturdum. “Petrov nasıl oluyor da Sergei’nin iş anlaşmaları yapmasına izin veriyor? Mental durumunu göz önünde bulundurursak.”

“Çünkü akli dengesi yerinde olmasa bile Sergei harika işler çıkarıyor. Ve her neyse, ortak oldukları insanların hiçbiri akli başında değil.”

“Toplantıdayken hiç kendini kaybetmez mi?”

“Hayır. Toplantıda değil. Sahada da asla,” dedi. “Yine de ara sıra aşırıya kaçtığı oluyor.”

“Evet, duydum. Geçen yıl ortaklık hakkında konuşmak için bir araya geldiklerinde neredeyse babamın dört adamını öldürüyordu.”

“Onu hatırlıyorum. Muhtemelen o gün keyfi yerindeydi.”

“Keyfi yerinde miydi?”

Felix gözlüklerini indirdi ve bakışlarıyla beni yerime sabitledi. “Beş kişilerdi, dört koruma ve baban. Hepsi silahlıydı. Sergei yalnızdı. Onu etkisiz hale getirmeye çalıştılar. Çok saygısızca davrandılar. Baban da dahil olmak üzere hepsini öldürmesine çok şaşırdım.”

“Hepsi silahlıysa nasıl oldu da dördünü birden alt etmeyi başardı?”

“Korkutucu bir kolaylıkla. Babanın adamları sadece gerçek eğitim almamış birer kiralık katildi.”

Gözlüğünü geri taktı ve bakışlarını tekrar ekrana çevirdi. “Bu biraz zaman alacak. Git uyu.”

Sergei geri gelene kadar uyumayı kesinlikle planlamıyordum. Duş alıp üstümü değiştirmek için yukarı çıktım. Sonra geri dönüp Felix’in yanına oturdum.

BÖLÜM

on üç

Sergei

TÜFEĞİ AYARLAMAYI BİTİRİP ÇATIYA YERLEŞTİRDİM VE sokağın aşağısındaki bir arabanın yanında duran ufak bir grup insana odaklandım. Buluşma noktasında dört kişi ve tek bir araba vardı.

Mikrofonu açtım. “Felix?”

“Ne, artık Albert olayı yok mu?”

“Albert bulaşıkları yıkayan adam,” dedim. “Gözetleme yaparken sen Felix’sin.”

“Çok komiksin. Durum nedir?”

“Erken geldiler. Dört kişi görüyorum. Bir araba.”

“Biraz ileride, çöp konteynerinin arkasında başka bir araba ve yan sokağın hemen köşesinde şüpheli görünümlü iki adam yakaladım. Konumlarını işaretledim ve haritayı telefonuna gönderdim. Küçük Sam başka bir arabanın blok etrafında tur attığını fark etti.”

“İçinde kaç kişi var?” diye sordum.

“Bir fikrim yok. Camları filmli.”

“Tamam. Çıktım.”

Felix'in telefonuma gönderdiği konum işaretlerini kontrol ettikten sonra Roman'ı aradım. "Neredesin?"

"Evdeyim. Nina kendini iyi hissetmiyor. Bir virüs kapmış. Doktoru bekliyoruz."

"Dushku ile toplantı ne olacak?"

"Kostya'yı gönderdim."

"Dushku çocuktan hoşlanmıyor, bunu biliyorsun."

"Evet, idare etmek zorunda kalacak. Lanet olası narkotik bir saat önce Ural'a baskın yaptı. Her yeri tarıyorlar. Maxim'i Pavel'e yardım etmesi için yolladım. Narkotik orayı da ziyaret etmeye karar verirse diye Dimitri ve Ivan, Baykal'a gittiler. Başka müsait kimse yoktu."

Ne sıra dışı bir tesadüftü. İrlandalıya baktım. "Kostya hangi arabayı aldı?"

"Benimkini. İki gün önce yine kaza yaptı."

"Kostya'yı aramanı istiyorum," dedim aşağıdaki adamları izleyerek. "Ona geri dönmesini ve malikâneye gelmesini söyle. Hemen şimdi. Ve güvenliği iki katına çıkarın."

"Neden?"

"O'Neil üç adamıyla burada, beni bekliyor. Ama Fitzgerald yanında değil. O'Neil, Fitzgerald olmadan asla iş anlaşması yapmaz. Ayrıca görüş alanının dışında iki araba daha ve arka sokakta saklanan adamlar var."

"Pusu mu?"

"Evet. Bu benim için. Muhtemelen içinde sen olduğunu düşünerek Kostya'nın arabasını da takip eden biri var. Onu hemen ara, yoksa onu öldürecekler."

"Siktir!"

Hat kesildi. Adamları izlemeye devam ettim. Bir ara O'Neil telefonuna uzanıp biriyle kısaca konuştu. Beş dakika sonra telefonum titredi.

“Altgeçitte iki araç Kostya’nın önünü kesmiş,” dedi Roman. “Araba lastikleri patlatılmış bir halde orada kalmış.”

Derin bir nefes alıp dişlerimi sıktım. “Felix’i ara. O zaten trafik kameralarına bağlı. Onu nereye götürdüklerini bilmem gerek. Ben burayı temizleyeceğim ve geri dönüp hazırlanacağım.”

“Yalnız gitmiyorsun. Beni duyuyor musun?”

“Felix’i ara!” diye bağırdım, aramayı kestim ve gözümü tekrar dürbüne yerleştirdim.

Önce O’Neil’ı vurdum. Tek atış, tam göğsüne. Sırada sağındaki adam vardı. Diğer ikisi ne olduğunu anlamadan yere yığıldılar. Kalan iki kişi arabaya doğru koştu. Birini öldürdüm ama son adam gözden kaybolmayı başardı.

Tüfeğimle ayağa kalkıp çatının diğer tarafına doğru yürüdüm ve tekrar pozisyon aldım. Son adamın arabaya binmeyi denemesini bekledim. Aynen öyle yaptı. İçeri girdiğinde son kurşunu açık pencereden içeri gönderdim. Dördü gitti. Altı tane daha kaldı.

Tüfeği çantasına geri koydum ve saatime baktım. Burada harcayabileceğim süre en fazla yirmi dakikaydı. Kronometremi ayarladım, tabancamı çıkardım ve binanın içine geri döndüm.

Yan sokaktaki iki adamdan kurtulmak kolaydı. Geldiğimi bile görmediler ama son dördüyle uğraşmak daha zorlu olacaktı çünkü çöp konteynerinin arkasında kilitli ve muhtemelen zırhlı aracın içinde oturuyorlardı. Tabancayla uğraşmak için yeterli zaman yoktu. Saatime bir bakış attım. Beş dakika kalmıştı. Hay sikeyim. Sokağın karşısındaki arabama doğru koştum, tüfeği bagajıma bırakıp gizli gözden ufak bir bomba atar aldım. Luca isabetinin kusursuz olduğunu söylemişti. İrlandalının toplantı için ıssız bir yer seçmesi iyi bir şeydi.

Köşeye doğru koştum, nişan aldım ve ateş ettim. Birkaç dakika sonra İrlandalıların olduğu araba havaya uçtu ve geceye muhteşem bir gök gürültüsü saldı.

Felix yanımdan, “Onları hakladı,” diye mırıldandı.

Son kırk dakikadır trafik kameralarının kayıtlarını değiştiriyor, Kostya’yla birlikte alt geçitten çıkan arabayı arıyordu. Felix’in ekranda gördüğü şeyi takip etmeye çalıştım ama o çok hızlıydı. O videoların arasında gidip gelirken iki siyah cipin görüntüsünü ara ara yakaladım.

Ön kapı hızla açıldı ve Sergei oturma odasından koşup bodruma inen merdivenlere doğru ilerledi.

“Yakaladın mı?” diye bağırdı.

“Evet. Şehrin güneyindeki terk edilmiş bir evde. GPS konumunu sana yolluyorum.”

“Neler oluyor?” diye sordum.

“Sergei, Kostya’yı almaya gidiyor.”

“Şimdi mi?”

“İrlandalılar alabildikleri kadar bilgi almaya çalışacaklar, sonra da onu öldürecekler. Bu önümüzdeki bir saat içinde olacak,” dedi Felix ve başını salladı.

“Onunla kim gidiyor?”

“Yolda Dimitri’yi de alacak ama o arabada kalacak. Sergei tek başına girecek.”

“Ne?” Gözlerimi ona diktim. “İçeride kaç kişi olduklarını bilmiyorsunuz! Öldürülebilir!”

“O arabalarda altı ya da yedi kişiden fazlası olamaz. Muhtemelen orada kimse yoktur. Bu planlı değildi. Roman’ı bekliyorlardı ve o arabada olsaydı onu direkt öldüreceklerdi.”

“Yine de yediye karşı bir!”

“Başka birini gönderme riskini göze alamayız, Angelina. Eğer İrlandalıları geldiklerini görürlerse, Kostya’yı oracıkta öldürürler.”

Hızlı ayak sesleri yaklaştı ve Sergei bir an sonra mutfığa girdi. Ona baktım, gözlerim uzun kollu, siyah badinin üzerine giydiği kurşungeçirmez yeleği, bacaklarında bıçak kılıfları, ekstra şarjörleri ve bir tabanca olan siyah taktik pantolonu üzerinde gezdirdim, omuz kılıfında iki tane daha tabanca vardı. Savaşa gidiyormuş gibi görünüyordu.

“İyi miyiz?” diye bağırdı.

“Evet.” Felix ona baktı. “Sakın ölme.”

Sergei başını salladı ve bana döndü. Hiçbir şey söylemeden sadece birkaç saniye beni izledi. Sonra uzandı ve parmağıyla yanağımdan aşağı bir çizgi çizdi. Bir şey söylemek için ağzımı açtım ama o arkasını dönüp ön kapıya doğru yürüdü. O giderken tek yapabildiğim arkasından bakmak oldu.

“Sokağın aşağısındaki park halindeki arabada bir adam var. Kapıda iki kişi var,” Sergei’nin alçak sesi Felix’in bana verdiği kulaklıklardan geldi. “Evin içinde üç tane daha. Kostya ile birlikte.”

“Yaşıyor mu?” diye sordu Felix.

“Evet. Ama çok kötü dövülmüş. Roman’a söyle doktor bizi malikânede beklesin.”

“Doktor zaten orada.”

“Güzel. İçeri giriyorum.”

Birkaç dakika boyunca duyabildiğim tek şey Sergei’nin nefes alıp veriydi. Sonra aniden, sadece birkaç saniyeliğine boğulma sesleri geldi. Kulaklarımı zorlayıp başka bir şey yakalamaya çalıştım ama gelen tek ses yine zar zor alınan nefes sesleriydi.

Hıştırtı. Yere çarpan bir şey. Kısa bir sessizlik, sonra biri nefes nefese kalmış gibi sesler duyuldu ve yine boğulma sesi geldi.

Önümdeki masanın kenarını tutup kendi düzensiz nefeslerimi kontrol etmeye çalıştım.

Uzaktan gelen sesler. Art arda üç el silah sesi. Biri çığlık attı. Bağırışlar. Birkaç el silah sesi. Sergei küfretti. Bir gümbürtü. Tekrar silah sesi, ardından bağırışlar. Koşan ayaklar. Tek bir silah sesi. Bir şeyin kırılma sesi. İki el silah sesi daha. Sonra sessizlik sadece ağır nefes sesleriyle bozuluyordu.

“Kostya!” Sergei’nin sesi. “*Davay. Poshli.*”

Homurdanma. Birkaç Rusça küfür.

“Onu aldım,” dedi Sergei mikrofona. “Dimitri’ye söyle arabayı ön tarafa getirsin. Çocuk bir ton ağırlığında ve bilinci kısmen yerinde.”

Bir nefes verdim ve gözlerimi kapattım. Felix’in Dimitri’yi, sonra başka birisini aramasını dinledim. Ne dediğine dikkatimi vermedim çünkü Sergei’nin hafiften zorlukla nefes alan sesine kendimi kaptırmış durumdaydım. İyi miydi? Sesi iyi gelmiyordu. Vurulmuş muydu? Hâlâ telefonda olan Felix’e baktım ama endişeli görünmüyordu.

Kulaklığımın mikrofonunun sesini açtım.

“Sergei? İyi misin?” diye sordum.

Hiçbir şey demedi. Yaklaşan bir arabanın sesi, ardından lastiklerin gıcirtısı geldi.

“Sergei?” diye denedim tekrar.

Birkaç saniyelik sessizliğin ardından kuru bir, “Ben iyiyim. Dimitri burada, gitmem lazım,” cevabını aldım.

Arabanın kapısının açılmasını, hışırtıları ve birkaç küfrü, ardından kapının kapanmasını duydum. Bağlantı kesildi.

Yarım saat önce

Kostya'yı tuttukları evden yaklaşık yüz metre uzakta bir çeşit kulübe vardı. Çocuğu dışarı taşımam gerekmesi ihtimaline karşı daha yakında bir yerde olmasını tercih ederdim ama yapacak bir şey yoktu. Arabayı kulübenin arkasına park ettim, cebimden siyah beremi çıkarıp taktım. Gece görevine benimki gibi açık renk saçlarını kapatmadan çıkmak, kafana bir kurşun yemek için davetiyeydi.

“Seninle geliyorum,” dedi Dimitri yolcu koltuğundan ve silahını çıkardı.

“Eğer bu arabadan çıkmaya cesaret edersen seni bayıltıp bagaja tıkarım,” dedim eldivenlerimi takarken.

“Kahretsin Sergei.”

Başımı kaldırıp gözlerine baktım. “Yerinde. Kal.”

Dimitri bana ters ters baktı, sonra silahını konsola fırlattı. Güzel.

Arabadan çıktıktan sonra arka bahçedeki geniş çimenlik alandan geçtim. Çite ulaşmam istediğimden daha uzun sürdü çünkü etrafa saçılan çerçöpe basıp da İrlandalıları uyarmak istemiyordum. Evin ve bahçenin etrafında geniş bir daire çizip adamların nereye konumlandığına baktım. Sonra da Kostya'yı

tuttukları odaya yakından göz attım.

İçeride Kostya'nın yanında üç serseri vardı. Onu köşedeki bir sandalyeye bağlanmışlardı. İki adam iki yanında duruyor ve üçüncüsü yumruklarıyla Kostya'nın iç organlarının yerini değiştiriyordu. Kostya'nın yüzünün yan tarafı şişmiş ve kan içindeydi. Kollarından biri doğal olmayan bir açıyla sarkıyordu. Çocuk berbat görünüyordu.

Evin önüne kadar kendi adımlarımı takip edip bir çalının arkasına çömeldim ve Felix'e konumdaki durum hakkında bilgi verdim. Bunu yaptıktan sonra ön kapıya doğru yönelip görüş alanının dışında kalmak için evin yan tarafına yapıştım ve park halindeki arabada bulunan adama odaklandım. Herif telefonunda oynayan pornoya öyle dalmıştı ki arka koltuğa sıvışıp da kolumu boynuna dolayana kadar beni fark etmedi. Herifin öldüğünden emindim ama yine de arabadan çıkmadan önce boynunu kırdım. Üzülmektense güvende olmak daha iyiydi.

Gölgelerde kalarak yaklaştım ve sonra duvar boyunca sürünüp ön kapıdaki iki adama doğru ilerledim. Sigara içip sohbet ediyorlardı. Sanki dünya umurlarında değilmiş gibi silahları kılıflarının içinde emniyettediydi. Birinin sırtı bana dönüktü. Ben de diğerine odaklandım ve fırlatma bıçaklarımdan birini çıkardım. Birini ortadan kaldırmak istiyorsanız iyi bir seçenek olmayabilirlerdi ama kesinlikle felaket dikkat dağıtırlardı. Mesafeyi ölçtükten sonra bıçağı savurup uçmasına izin verdim. Hedefini buldu ve adamı tam boğazının ortasından vurdu.

Onlara ulaşmam tam olarak üç saniyemi aldı. Av bıçağımı çıkarıp önce sırtı bana dönük olan adamı öldürdüm. Sersem herif boğazından bıçak fırlayan arkadaşına öyle odaklanmıştı ki kendi silahına bile sarılmadı. Cesedin düşmesine izin verdikten sonra diğer adamın boğazını kesip işi bitirdim.

Şimdi sırada zor kısım vardı.

Eğer durum farklı olsaydı, İrlandalıların altısını da teker teker keskin nişancı tüfeğimle vururdum ama Kostya'nın hayatının tehlikede olması işleri değiştiriyordu. Onları varlığımdan haberdar etmeyi göze alamazdım, yoksa ben yanına varamadan çocuğu öldürürlerdi. Ya gizli olacaktı ya da silahlar ateşlenecekti. Son üç adam Kostya ile birlikte odadaydı, bu yüzden içeri sızıp onları tek tek etkisiz hale getirmenin bir yolu yoktu. İçeri dalıp hepsini bir hamlede öldürmem gerekecekti.

Silahımı çıkarıp evin içine girdim ve dar koridorda ilerledim. Sondaki kapı aralıktı. Yaklaştıkça kaçırانların sesleri bana ulaşıyordu. Kapıya ulaştığımda silahımı kaldırdım ve kapıyı tekmeledim. Gördüğüm ilk adama üç kurşun sıktım, sonra Kostya'ya silah doğrultana döndüm. Kafasına nişan alıp ateş ettim. Göt herif tam o anda hareket edince mermim onun yerine duvara girdi. Ona iki kez daha ateş ettim. Hedefimi vurduğum ama göğsümün tam ortasından vurulunca nefes nefese kalıp tökezledim. Muhtemelen düşük kalibreliydi, o yüzden bir saniye sonra toparlanmayı başardım. Nefes alıp acıyı görmezden geldim ve kalan herife ateş ettim. Kurşun alnının tam ortasından girdi ve vücudu geriye doğru düşüp bir sehpanın üzerine devrildi.

Odaya girip her cansız bedenin kafasına bir kurşun sıktım, sonra Kostya'nın yanına koşup bağlarını kestim.

“Kostya!” Kolumu sırtına doladım. *“Davay. Poshli.”*

Bilinci yarı açık olsa bile homurdanarak ayağa kalkmayı başardı. İyi durumdaki kolunu boynuma doladım ve onu sürüklemeye başladım.

Evin önünde Dimitri'yi bekliyorduk ki kulaklığımdan gelen sesi duydum ve kanım buz gibi oldu.

“Sergei? Sen iyi misin?”

Gözlerimi yumdum, bir şeylere vurmak istedim. Tüm bu süre boyunca o dinliyordu.

Sergei bir saat sonra geldi. Ön kapının açıldığını gördüğüm an beklediğim kanepeden fırladım. Yanıma gelmek yerine bana doğru baktı ve merdivenlere yöneldi. Oturma odasının ortasında durup onun uzaklaşan bedenine bakarken ne halt olduğunu merak ettim. Eğer yalnız kalmak istiyorsa başka bir zaman olması gerekecekti çünkü iyi olduğunu bilmem gerekiyordu.

Merdivenlerin tepesine tam zamanında ulaştım ve onun yatak odasına girdiğini gördüm. Odaya girdiğimde o hiçbir yerde yoktu ama banyoda su akıyordu.

“Sergei?” diye seslendim ve cevap alamayınca yaklaşıp kapıyı açtım.

Sergei başı eğik halde lavabonun önünde duruyordu. Elleri tezgâhın kenarını öyle sert kavırıyor ki parmak eklemleri bembeyaz olmuştu.

“Felix ses kaydını dinlemene izin vermemeliydi,” dedi başını kaldırmadan.

Birkaç adım ilerledim ve elimi onun elinin üstüne koydum. “Neden?”

“Çünkü ben insanları öldürürken senin dinlediğini düşünmekten hoşlanmıyorum, Angelina.”

Hâlâ bana bakmıyordu. Onun yerine dikkatini lavaboya vermişti, çenesi sımsıkı kenetlenmişti. Suyu kapattım, sonra elimi yanağına koydum ve başını yavaşça bana doğru çevirdim.

“İnsanların öldürüldüğünü duymak ya da görmek benim için yeni bir şey değil, Sergei.” Elimin tersiyle yüzünün yanını okşadım. “Her tarafın kan içinde.”

“Benim kanım değil.”

“Güzel.” Başımı salladım ve yeleğini çözmeye başladım.

Yeleği başının üzerinden çekerken ağzından bir tıslama sesi çıktı. “Siktir,” diye mırıldandı. Gömleğini tuttu ve çekip çıkardığında dövmelerinin siyah çizgilerinin arasında kötü görünen kırmızı bir izi ortaya çıkardı.

“Sergei!” Nefes nefese kaldım ve incelemek için eğildim. “Bu silahla mı oldu?”

“Sadece bir çürük. Yelek kurşunu durdurdu.”

Uzanıp parmağımın ucuyla yaralı deriyi hafifçe okşadım. Ölebilirdi. Oraya yalnız gitmesine nasıl izin verebilmişlerdi?

Çenemdeki yumuşak bir dokunuşun ardından parmaklarıyla çenemi kavrayıp yukarı kaldırdı. “Bu sadece yumuşak doku travması. Olur öyle şeyler.”

Bunu sanki vurulmak önemli bir şey değilmiş gibi söylüyordu. Ya o kurşungeçirmez yelek giymemiş olsaydı? Peki ya yeleği delebilecek bir mermi kullanmış olsalardı? Gözlerinin içine baktım. Beni izliyordu. Yüzünü avuçlarımın arasında tuttum ve dudaklarımı onunkilere yapıştırdım. Bir iki saniye karşılık vermedi ama sonra beni belimden kavradı, dudakları benimkilere saldırmaya başlarken beni kendisine doğru bastırdı.

Belimi saran kol sıkılaştı ve beni kaldırıp lavabonun yanındaki tezgâha oturttu. Sergei’nin dudakları benimkilerin üstünden kayboldu ve gözlerimi açtığımda onu başını yana eğmiş, bana bakarken buldum.

“Kendini nasıl bir şeyin içine soktuğunun farkında mısın Angelina?” diye sordu. Baldırındaki kılıftan bir bıçağa uzandığında kocaman gözlerle izledim.

Göğsüme doğru yönelttiği kocaman bıçağı takip ettim ve bıçağın hafif kıvrımlı ucunu gömleğimin ilk düğmesinin altına taktı. Pürüzsüz metal yüzeyinin üstünde kurumuş kana benzeyen birkaç koyu leke vardı. Beni korkutmaya mı çalışıyordu?

“Evet.” Başımı kaldırıp doğrudan onun parlak gözlerine baktım. Ürkek görünüyor olabilirdim ama kolay kolay korkmazdım. Korumak için öldürmeye istekli olan insanlar beni korkutmuyordu. Ben sadece acılarından zevk almak için başkalarına zarar verenlerden korkuyordum.

Uzandım ve parmaklarımı bıçağı tutan eline doladım. Düğme uçup takırdayarak yere düştü.

Bıçağı aşağı doğru hareket ettirerek ucunu bir sonraki hedefe taktı. “Bundan emin misin?”

Başımla onayladım ve ikinci düğme yere düştü. Çok geçmeden üçüncü düğme gitti ve o bütün düğmeler bitene kadar kesmeye devam ederken ben kıpırdamadan oturdum. Derin bir nefes alarak gömleği silkip düşmesine izin verdim. Sergei’nin dudakları yukarı doğru kıvrıldı ve soğuk bıçak göğsümün ortasına hafifçe bastırıldığında hızla bir nefes çektim.

“Bu sutyeni sevdim,” dedim boğuk sesle.

“Ben de,” dedi. Parmağını sutyenin kaplarını bir arada tutan kumaşın altına soktu ve bıçağın ucunu altına geçirdi. “Ama çıkarılmasını tercih ederim.”

İnce kumaşı kesmesiyle vajinam kasıldı, külotum sıırılsıklam oldu.

Gözlerimi onunkilerden ayırmadan mahvolmuş dantel parçasını çıkardım, gömleğime katılması için düşmesine izin verdim ve arkama yaslandım. Sergei bıçağı lavaboya bıraktı, sonra parmaklarını kot pantolonumun kemerinden içeri kaydırды ve yüzü yüzümün tam önüne gelene kadar eğildi.

“Bundan sonra geri dönüş yok bebeğim,” dedi.

Evet, sanırım olmayacaktı. O pantolonumu sıyrırken avuçlarımı tezgâhın üzerine dayayarak kendimi destekledim. Sonra külotumu çıkarmasını bekledim ama onun yerine tekrar bıçağına uzandı, ucunu kenarına taktı ve kesti.

“İç çamaşırlarımı mahvetmekten zevk mi alıyorsun?”

“Son derece.” Sırıttı, sonra aynı işlemi diğer tarafa da yaptı. Üzerimi örten son kumaş parçası da düşüp beni tamamen çıplak bıraktı. Parlak floresan ışığın altında onun için sergileniyordum. Başka bir adam olsaydı gergin olurdum. Sergei ile öyle değildi. O zaten beni en kötü halimde görmüştü, o yüzden ondan saklanma ihtiyacı hissetmiyordum.

Gözlerini benimkilerden ayırmadan, baldırlarına bağlı kayışları çözmeye başladı. Silahlarının birbiri ardına çınlayarak yere düşmesine izin verdi. Bir silah. Birkaç ekstra şarjör. Bir bıçak daha. Sonunda pantolonunu ve baksırını çıkararak tüm çıplak ihtişamıyla karşımda durdu. Tüm o sert, sıkı, ham ve kusursuz bir şekilde belirgin kasları izlerken bir farkındalıkla doldum. Vücudu güzeldi ama sadece gösteriş için değildi. Tıpkı az önce çıkardığı tabancalar ve bıçaklar gibi, Sergei'nin vücudu da bir silahtı. Kusursuz olana kadar bilenmişti ve tıpkı bu akşam tanık olduğum gibi, bir insanın hayatını en az çabayla sona erdirme yeteneğine sahipti.

Yaklaştı ve sol eliyle enseme kavradı, sağ elini omurgamdan aşağı kaydırıp ve sert aletin ucu kasığıma dayanana kadar beni öne doğru çekti. Şu anda beni tuttuğu ellerle birkaç kişinin hayatına son verdiği gerçeğiyle endişelenmeliydim. Kollarıyla yüzünde kurumuş kan damlaları vardı. Fakat endişe etmedim. Onun yerine bacaklarımı beline doladım ve aletin içime kayışının hisseyle keyiflendim. Çok iriydi ve duvarlarım gerilip onun boyutuna uyum sağlamak için esnerken nefes nefese kaldım. Hâlâ önceki sevişmemizden dolayı biraz hassastım ama umurumda değildi. Bir an için ikimiz de kıpırdamadan birbirimizin gözlerinin içine baktık.

Bu, bir şekilde farklı hissettiriyordu. Arabadayken sadece iki insanın cinsel çekime yenik düşmesi ve buna göre hareket etmesinden ibaretti. Ama bu...bu başka bir şeydi.

Bu geceye kadar, Sergei Belov'un gerçekte kim olduğunu tam olarak kavrayamamıştım. Altı silahlı adamı hiç tereddüt etmeden, hızlı ve etkili bir şekilde öldürmesini dinlemiştim. Artık biliyordum. Soğukkanlı bir katile âşık oluyordum.

Hipnotize oldum. Aletim patlayacakmış gibi hissediyordum ama kırırdamadım. Angelina'nın gözünü kırpmadan bana bakışıyla tamamen hipnotize olmuştum. Bakışlarında hiç korku yoktu. İsteksizlik yoktu. İnsanlar nadiren benim gözlerimin içine bakardı. Eğer bakarlarsa da başlarını çabucak çevirirlerdi, sanki çok yakından bakarlarsa görebilecekleri şeyden korkuyorlardı. Ellerini omzuma koydu. Belime doladığı bacaklarını ritmik olarak sıkıp beni daha da yakına çekerken tırnaklarını omzuma saplıyordu.

Parmaklarımın sırtında gezinmesine izin verdim ve bir avuç saçını tutup başını yukarı kaldırdım. Titreyerek alt dudağını ısırtıp gözlerini yumdu.

Neredeyse tamamen içinden çıktım ve saçını hafifçe çektim. "Gözlerini benden ayırma, bebeğim."

Bana bakmasını istiyordum. Gözleri açıldığı an, tüm gücümle içine girdim. Ben dibine kadar içine gömüldüğümde Angelina inleyip omuzlarıma daha sıkı tutundu.

"Daha hızlı," diyerek miyavlıyor gibi inledi.

"Hayır." Gülümsedim ve dışarı kaydım ama sadece tekrar içeri itmek içindi. Bu sefer daha yavaş girdim. Nefes nefese

kalışının sesi benim için kulaklarıma bir müzikti. Yüzündeki ifade paha biçilemezdi. Sevinç ve hayal kırıklığı arasında bir şeydi. Saçlarını bıraktım ve çenesini kavradım. Hâlâ elimden geldiğince yavaşça içeri ve dışarı hareket ederken Angelina'nın dudaklarını yalayıp yutuyordum. Tadı bal ve günah gibiydi. Kontrolümü tamamen kaybettim. Sol elimle kıcını kavradım ve içine daldım. Nefeslerimiz birbirine karışırken ağızlarımızı bir arada tutuyorduk. Angelina'nın elleri üst kollarımı sarıyor, sanki hayatı buna bağıymış gibi sıkıyordu ve ben de içine tekrar tekrar daldım. İnleyip gözlerini kapattı. Hayır.

“Gözler, Angelina,” diye bağırdım ve tekrar çenesini kavradım. “Bana bakmana ihtiyacım var.”

Ellerini yüzümün iki yanına getirene kadar yukarı doğru hareket ettirdi ve bana her zaman baktığı gibi baktı; *beni* görüyormuş gibi. Bir şeylerin ortadan kaldırılması ya da insanların öldürülmesi gerektiğinde gönderdikleri *birisini* değil. Herkesin, eğer yanlış bir şekilde bakarlarsa onları öldüreceğinden korktuğu aklını kaçırmış bir adama bakar gibi değil. Sadece... bana bakar gibi.

“Seni bırakmıyorum, *lisichka*,” dedim dudaklarına doğru ve tekrar içine girdim. “Sen benimsin.”

Angelina vücudunu sarsan titremelerle inledi ve ben kendi kurtuluşumu bulana kadar içine girip çıkmayı sürdürdüm. Bir saniyeliğine bile gözlerini benden ayırmadı.

“Duş almam lazım,” dedi Sergei ağızma doğru, sonra dudağımı ısırıldı. “Her yanımda kan var.”

İç çektim, hâlâ çıktığım zirveden aşağı iniyordum. “Eşlik etmemin sakıncası var mı?”

“Yok.”

Ellerini kollarıma koyup aşağı kaydırды, sonra belime doğru hareket ettirdi. Beni tezgâhtan indirdi ve parmaklarını parmaklarımın arasından geçirdi. Elimi sımsıkı kavrarken gözleri etkisini yitirmeyen tahrikle yarı kapalıydı. Beni duşa çekip suyu açtı. Su üzerine akarak yüzünden ve vücudundan kayan damlalarla kanı yıkıyordu. Ayaklarının dibindeki su pembeydi ve giderde kaybolmadan önce dönüşünü izlerken büyülenmiş gibiydim. Başımı kaldırdığımda Sergei beni inceliyordu. Bekliyordu. İleri doğru bir adım atıp suyun altında ona katıldım, ayaklarım onunkilerin yanında kan ve su karışımına karıştı.

Tek kaşını kaldırdı. “Kanın temizlenmesini bekleyebilirdin.”

“Bekleyebilirdim,” dedim gözlerinin içine bakarak.

“Bu seni rahatsız etmiyor mu?”

Başımı eğip ayaklarımın dibindeki suya baktım. Hâlâ soluk pembe bir ton vardı. “Hayır, pek sayılmaz.”

Elini uzatıp yanaklarıma yapışmış birkaç tutam saçı çekti. “Tuhaf bir türsün.”

“Değilim,” dedim ve duş jeline uzandım. “Mühtemelen tanıyabileceğin en sıkıcı insanım.”

Çenemi parmaklarının arasına almasını ve başımı yukarı kaldırmasını izledim.

“Sen sıkıcı olmaktan çok uzaksın, bebeğim.”

“Kardeşin kütüphaneciye benzediğimi söyledi.”

“Bir kütüphanecinin nasıl görünmesi gerektiği hakkında hiçbir fikrim yok ama eğer böyle bir şeyse...” Boştaki eli omzumda durdu ve göğsümden aşağı inip mememi sıktı, sonra aşağı inip karnım boyunca ilerledi ve sonunda bacaklarımın

arasında durdu. “O zaman kütüphaneciler akıl almaz derecede seksi ufak şeyler demektir.”

Başını eğdi ve dudaklarını dudaklarıma bastırırken eli arkamda dolaştı. “En tatlı, en diri popolu olan hem de,” dedi ağzımın içine ve kıcıma hafifçe tokat attı.

“Sen öyle diyorsan.” Gülümsedim, sonra dudağımı ısırduğunda irkildim.

“Öyle.”

Pis pis gülümseyip avcuma düş jelinden biraz sıktım.

Sergei inledi. “Çilekli olmaz.”

Elime baktığımda benim düş jellerimden birini tuttuğumu gördüm. Sinsice gülümseyerek biraz daha sıktım. Göğsünü yıkarırken, kurşunun isabet ettiği yerdeki çürüğe nazik davranırken vücudunun ön tarafını kaplayan dövmelere daha yakından baktım. Çoğu ürkütücü sahnelerden oluşuyordu, çok detaylı bir şekilde işlenmişti. Ancak şurada burada, çok sayıda geometrik desen ve mitolojik yaratığın arasına saklanmış, Rusça yazılmış kelimeler vardı.

Parmağımı göğüs kemiği üzerindeki kanatlı bir yılanın kuyruğunun üzerinde gezdirip omzuna kadar takip ettim. Sergei arkasını dönüp bana sırtını sundu ve ben yaratığın ağzı açık, dev bir kafayla son bulan vücudu boyunca devam edip kürek kemiğinin üstüne doğru ilerledim. Sergei’nin vücudunun ön tarafında sadece bir yara izi fark etmiştim, boynunun yan tarafında kısa, yatay bir çizgi vardı ancak sırtında birkaç taneydi. Omzundaki yılan kafasının yanında yuvarlak bir iz vardı, bir tane de kalçasındaydı. Her birinde parmaklarımı gezdirdim, sonra öne eğilip kolunun üst tarafına bir öpücük kondurdum. Hızla nefes aldı ve sonraki saniyede kendimi duvara yapıştırılmış, Sergei tarafından ağzım yağmalanırken buldum. Sert aleti karnıma dayanarak zonkluyordu.

“Çok sürmedi.” Elimi uzunluğunda gezdirdim. “Bir rekor kırmaya mı çalışıyoruz? Çünkü ben bu tempoya ayak uydurabileceğimden emin değilim.”

“Merak etme. Dayanıklılık pratikle gelir.” Dönüp suyu kapattı, raftan bir havlu alıp omuzlarıma doladı. Beni sarmaladıktan sonra kollarına aldı ve banyodan çıkarıp yatağa taşıdı.

“Bu tanıdık geliyor,” dedim ve yüzümü boynunun kıvrımlarına gömdüm. “Ancak bu sefer farklı kokuyorsun.”

“Peki bu kimin suçu?”

Gülümseyerek boynunu yaladım, sonra oradaki deriyi hafifçe ısırdım. “Şikâyet etmiyordum.”

Beni yatağa yatırıp üstüme çıktı. “Şimdi, tatma sırası bende.”

Beklediğim gibi boynumun tadına bakmak için eğilmek yerine vücudumdan aşağı doğru hareket etti, bacaklarımı tuttu ve omuzlarının üstüne yerleştirdikten sonra başını eğmesini ve vajinamı yalamasını izledim.

“Mükemmel,” diye mırıldandı, sonra birkaç dil daha atıp beni nefessiz bıraktı. Klitorisimi emdiğinde titremeler beni ele geçirdi. Devam etmesini istiyordum ama aynı zamanda tekrar içime girmezse sanki patlayacakmışım gibi geliyordu. Bir parmak eklediğinde inledim ve içim titrerken saçlarına yapıştım. Sergei ağzını çekince hayal kırıklığıyla inledim ama bir saniye sonra aleti beni tamamen doldurdu. Vücut ağırlığı üstüme yerleşti ve kalbi benimkine doğru çarptı. Tek kolunu bana dolayıp diğer eliyle yanağımı okşadı. Nefes nefeseydim ve içime girdiğinde gözlerinin içine baktım.

Vajinam sızlıyordu ama umursamadım. Her darbesi, her sızsısı, aletin duvarlarımı esnettiği her sefer hayatın kanıtı gibi hissettiriyordu. Bu gece onun için çok korkmuştum. O yirmi dakikayı asla unutmayacaktım. Önem verdiğim herkesin öldüğünü izlemekten bıkmıştım.

Bir elimle onu tüm gücümle tutarken diğer elimi kaldırıp yanağını tuttum. Gözlerim karıncalandı. Buradaydı. Yaşıyordu. Sergei tekrar içime abandı, aletini dibine kadar sapladı. Kalp atışları hızlandı. Bir itiş daha. Yaşıyor. Yaşıyor. Yaşıyor...

BÖLÜM

on dört

RUSÇA KELİMELELER FISILDANIYORDU. YANIMDA BİR HAREKET oldu. Daha fazla kelime, daha hızlı ve biraz daha yüksek sesle söylendi. Gözlerimi açtım, uyku bırakmayı reddettiği için hâlâ biraz sersem gibiydim ve nerede olduğumu algılamam birkaç saniyemi aldı. Sabah güneşi odayı yumuşak bir parıltıyla yıkıyordu ve duyduğum tek şey Sergei'nin mırıldanmasıydı. Arkamı döndüğümde onu yanımda sırtüstü yatar-ken buldum. Çenesi sert bir çizgi halindeydi ve gözleri sımsıkı kapalıydı. Kalkıp yatakta oturdum ve avcumu hafifçe yanağına bastırdım.

"Sergei?"

Gözlerinin açılmasıyla elinin fırlayıp boğazıma sarılması aynı anda gerçekleşti. Nefesim kesildi. İki elimle birden bileğini tuttum ve çektim ama bununla hiçbir yere varamadım.

"Dasha!" diye hırladı Sergei. Yüzü nefretle doluydu.

Dasha'nın kim olduğunu düşünecek zamanım yoktu çünkü küt ışıkta bile gözlerinin boş olduğunu görebiliyordum.

Zorlukla nefes aldım ve vücudumu hareketsiz tutmaya çalıştım. Canımı yakmıyordu ama boğazıma sarılan koca elinin biraz endişe verici olmadığını söylersem yalan söylemiş olurum.

“Sergei, benim. Angelina,” dedim sakın bir sesle.

Bileğini bıraktım, avcumu tekrar yanağına koydum ve elimi çok yavaşça yüzünün ortasına doğru hareket ettirmeye başladım.

“Sergei. Lütfen geri dön, koca adam.” Bir parmağımı burnundan aşağı indirdim. “Burnuna hayranım, bunu biliyor musun?”

Gözlerini kırptırdı.

“Bu iyi,” dedim ve parmağımın ucunu tekrar burnundan aşağı doğru kaydırdım. “Geri dön, Sergei.”

“*Lisichka?*” diye fısıldadı.

“Evet. Yatağına el koyan kişi.”

Derin bir nefes alıp bakışlarını hâlâ boynumu tutmakta olan eline çevirmesini ve gerilmesini izledim.

“Hassiktir.” Elini yakmış gibi boynumu bıraktı ve yataktan dışarı fırladı. Duvara çarpana kadar geriye doğru sendeledi. Ardından kendini yere bırakırken gözlerini üzerimden hiç ayırmadı.

“Uyuyakalmışım.” Bunu söyleme şekli, sanki yapabileceği en iğrenç şeyi yapmış gibiydi. “Kendime senin yanında uyuma izni verdiğime inanamıyorum.”

“Sergei...”

“Seni öldürebilirdim.” Ellerini saçlarına gömüp gözlerini kapattı ve başını arkasındaki duvara vurdu. “Çok üzgünüm, bebeğim.”

Yorganı etrafıma sarıp yataktan çıktım ve gidip önünde yere diz çöktüm.

“Yapma!” Ellerimle yüzünü kavradım. “Bu benim hatam. Felix sen uyurken sana dokunmamam konusunda beni uyar-mıştı. Ben unuttum.”

“Benim kafadan noksan olmam senin hatan değil,” dedi. “Bugün seni bir otele götüreceğim. Ben etrafındayken güvende değilsin.”

“Otele gitmiyorum.”

“Tamam. O zaman ben giderim.”

Dudaklarımı birbirine bastırdım. “Sen de hiçbir yere gitmiyorsun.”

“Angelina—”

“Hayır. İkimiz de burada kalıyoruz. Ve bununla ilgilenmenin bir yolunu bulacağız.”

Kafasını kaldırdı ve kocaman gözleriyle bana baktı. “Deli misin sen? Seni neredeyse boğarak öldürüyordum, Tanrı aşkına.”

“Sadece beni kendinden uzak tutuyordun. Bir dahaki sefere, sana dokunmadan önce uyanmanı bekleyeceğim.”

“Bir dahaki sefer olmayacak, Angelina. Aynı hatayı bir daha yapmayacağım ve seni tekrar tehlikeye atmayacağım.”

“Seni bir kâbusun ortasında uyandırdım, Sergei. Benim bir tehdit olduğumu düşündün. Ve yine de bana zarar vermedin.”

“Yapabilirdim.” Başını iki yana salladı. “Benden uzak durman gerekiyor.”

Burnum onunkine değene kadar öne eğildim. “Yok öyle bir şey. Hadi yatağa dönelim.”

“Hayır. Ben diğer odaya gidiyorum. Olanlardan sonra uymama imkân yok ama yine de ne olur ne olmaz.”

“Tamam.” Başımı salladım. “Yastığı alıp seninle geliyorum. Ve bil diye söylüyorum, yerde yatmaktan nefret ederim. Bir keresinde üçüncü sınıftayken kampa gitmiştim. Hayatımdaki en kötü deneyimlerden birisiydi ve bu küçük bir liste de değil ha.”

“Yerde uyumayacaksın, Angelina.”

“O zaman yatak. Bu konuda hemfikir olmamıza memnun oldum.” Elini tutup ayağa kalktım. “Gel. Lütfen.”

Onu yukarı çekmeme izin verdi ve isteksizce takip etti. Yatağa tırmanıp yer açmak için kenara çekildim ve başımın yanındaki yastığa vurdum. Sergei asık suratla izledi, sonra sırtı bana dönük şekilde yatağa oturdu ve başını eğip ayaklarının arasındaki yere baktı. Uzanmayı planlamadığı barizdi. Kalkıp bacaklarımı kalçasının iki yanından uzatarak arkasına uzandım ve kollarımı göğsüne doladım. Sol avcumu kalbinin üzerine yerleştirip yanağımı sırtına dayadım.

Sergei derin bir nefes aldı ve elini elimin üstüne koydu. “Berbat durumdayım, Angelina. Cidden berbat durumdayım.”

“Sorun değil. Senden bu halinle hoşlanıyorum.” Gözlerimi kapattım ve burnumu sırtına sürttüm. “Dasha kim?”

Vücudu hareketsizleşti ama avcumun altındaki kalp atışları hızlandı. Uzun bir süre hiçbir şey söylemedi. Tek bir kasını bile oynatmadı. Sorumun cevapsız kalacağından emindim.

Ama sonra konuşmaya başladı. “Dasha benim karımdı,” diye fısıldadı ve gözlerim fal taşı gibi açıldı.

“Kazara tanıştık,” diye devam etti, “ya da o dönem ben öyle olduğuna inandım. Altı yıl önceydi. Benden birkaç yaş büyüktü, sık gittiğim bir kafede garsonluk yapıyordu. Utangaçtı. Biraz kendinden emin değildi. Rus’tu. Burada bir çalışma vizesiyle bulunuyor, evraklarını almaya çalışıyordu.” Alaycı bir ses çıkardı. “Gençtim. Aptaldım. Bu saçmalığa inandım. Ve ondan hoşlanmıştım. Felix onun geçmişini kontrol etti. Sağlam görünüyordu. Felix’e, onunla evleneceğimi, böylece yeşil kart alabileceğimi söylediğimde Felix kafayı yedi. En azından en başında ama sonra birine sahip olmanın benim için iyi olabileceğini söyledim. O sıralar iyi durumda değildim.”

“Yani onunla evlendin mi?”

“Evet. Yanıma taşındı. İlk birkaç ay için güzeldi.” Parmaklarımı sıktı. “Sonra bana işimle ilgili sorular sormaya

başladı. Başta ufak şeylerdi. Nerede olduğum. Tam olarak ne yaptığım. Ona hükümet için çalıştığımı ve işle ilgili bilgiler paylaşamayacağımı anlattım. Daha fazla şey için üsteleyip durdu ve ben hiçbir şey söylemediğimde hayal kırıklığına uğradı.”

Derin bir nefes aldı. “Bir gece, uzun bir görevden eve geldim. Yorgun ve uykusuzdum. O zamanlar altı aydır birlikteydik ama ben iki hafta öncesinde yatağımızda yatmayı bırakmıştım ve ona taşınmasını söylemeyi planlıyordum. Kanepede uyumuştum. Bir şey beni uyandırdı. Gürültü ya da onun gibi bir şey değildi. Dasha fark edilmesine izin vermeyecek kadar iyi eğitilmişti. Belki de bir içgüdüydü. Bir saniye önce derin bir uykudaydım ve sonrasında gözlerimi açıp onu bıçaklarımdan birini boğazıma dayamış bir halde tepemde dikilirken buldum.”

Elini kaldırıp boynunun sağ tarafına, duştayken fark ettiğim yatay yara izinin üzerine koydu.

“Sadece bir an tereddüt ettim, derimi kesmeye başlaması için yeterli bir süreydi ama sonra eğitimim devreye girdi. Onu yakalayıp boynunu kırdım.” Başını iki yana salladı. “Sonraki sabah Felix araya birilerini soktu ve Dasha’nın parmak izlerini uluslararası veri tabanında aratmayı başardı. Rus hükümeti için çalışan bir ajandı. Telefonunda, emirlerini aldığı gizli bir e-posta adresi bulduk. Son mesajında benim konuşmayacağımı ve görevden çekilmek için izin istediğini yazmıştı. Yazılan cevapta onu ele vermemem için beni öldürmesi söylenmişti.”

Yüce Tanrım. “Onu sevdin mi?”

“Bilmem. Belki.” Kapıya doğru baktı. Karısı hakkında konuşmaya başladığından beri bana bir kez bile bakmamıştı. “Neler olabileceğini anlıyor musun?”

Sırtından öptüm. “Evet.”

“Güzel.”

Başını sallayarak onayladı. Kalkmaya yeltendi ama ben etrafına sardığım kollarımı ve bacaklarımı sıktım. “Bu demek değil ki sen diğer odaya gidiyorsun.”

“Bebeğim...”

“Sen,” sol omzunu öptüm, “benimle birlikte,” koluna bir öpücük daha kondurdum, “burada kalıyorsun.”

Ellerimin yukarı doğru hareket etmesine izin verdim, kollarının altından yakaladıktan sonra tüm ağırlığımı yana doğru bıraktım. İkimiz de yatağa uzanana kadar bana doğru eğildi.

“İblislerin beni korkutmuyor,” diye fısıldadım kulağına. “Unutuyorsun, ben bir sırtlan ininde büyüdüm, Sergei. Kültürlü olabilirim. Babam en iyi eğitimi almamı sağladı ama yine de hayatımın büyük bir bölümünü ya kötü ya da deli adamlarla çevrelenmiş şekilde geçirdim.”

Elini tuttum ve avuç içini baldırımın yan tarafına, bir keresinde bana sorduğu yara izimin üzerine yerleştirdim. “Ağaçtan düşmedim. Yedi yaşındayken kaçırıldım. Fidyeye için kaçırıldığım barakadan babamın adamı tarafından çıkarılırken bir kurşun isabet etti.”

Hızla nefes aldı ve ensesine bir öpücük kondurdum. Sonra sağ elimi kaldırıp parmaklarımı yüzünün önünde açarak ona avcumdaki, uzun zaman önce solmuş izi gösterdim. “Yerleşkedeki adamlardan biri, on üçümdeyken bana tecavüz etmeye kalkıştı. Elindeki bıçağını almaya çalışırken elimi kestim.”

“Yaptı mı?” diye sordu Sergei, sesi zorlukla duyuluyordu. “Sana tecavüz etti mi?”

“Hayır. Çok sarhoştı. Şifonyerin üstüne bıraktığı tabancasını aldım ve onu iğrenç penisinden vurdum. Katledilen bir domuz gibi çığlık attı.”

Sergei bana bakmak için arkasını döndü ve ellerini saçlarıma gömdü. Şaşkınlığı gözlerinden okunuyordu. “Nasıl ateş edildiğini biliyor musun?”

Kıkırdadım. “Yerleşkedeki herkes nasıl silah kullanacağını bilir.”

“Sürprizlerle dolusunuz, değil mi Bayan Sandoval?”

“Sanırım hayatta kalmak için.” Omzumu silktim. “Dadım bile silah kullanmayı bilir.”

Gülümsedim ama hüzünlü bir gülümsemeydi. Onu düşünmek, hâlâ hayatta olup olmadığını merak etmek acı veriyordu. “Pakhan’ına sözünü hatırlatabilir misin?”

“Ne sözü?”

“Onun hakkında bilgi almaya çalışacağını söyledi. Ama kaçmama yardım ettiğini öğrendiğinde Diego ona zarar verdi mi bilmiyorum.”

“Öğreneceğim bebeğim.” Öne doğru eğilip alnıma öpücük kondurdu. “Sen uyumaya devam et.”

“Kalacak mısın?”

Derin bir nefes aldığı anda göğsünün avcumun altında yükselip alçaldığını hissettim. “Kalacağım.”

Gülümseyerek yüzümü boynuna gömdüm ve vahşi, tanıdık, rahatlatıcı kokusunu içime çektim. Gözlerimi kapattım, beni sarmalayan kollarının ve saçlarımdaki nefesinin hissinden zevk aldım. Bilmeden beni incitebileceğinden korkuyordu ama gerçek şu ki en son ne zaman kendimi Sergei’nin kollarındaki kadar korunmuş hissettiğimi hatırlamıyordum.

“Sakın bu yataktan ayrılayım deme,” diye mırıldandım ve kendimi uykunun kollarına bıraktım.

Angelina uykuya dalana kadar bekledikten sonra kalktım. Gardırobuma gidip üstümü giydim ve sigara zulamı bulana

kadar çekmeceyi karıştırdım. Yarısi dolu paketi ve telefonumu alıp odadan çıktım ve Mimi'ye ıslık çaldım. Birkaç saniye sonra merdivenden yukarı fırladı. Yatak odasının kapısını gösterip ona koruması için işaret verdim, sonra aşağı inip dışarı çıktım. İlk basamağın altına sakladığım kül tablasını çıkarıp verandaya oturdum ve Roman'ı aradım.

“Çocuk nasıl?” diye sordum.

“Tanrım, Sergei!” diye fısıldayarak bağırdı. “Saat sabahın beşi.”

Hışırtı sesleri geldi. Muhtemelen başka bir odaya geçiyordu. Ardından bir kapı kapandı. “İyi olacak. Olga ve Valentina bütün gece onun bakıcılığını yapmakla meşgullerdi.”

“Onun ikisiyle de yattığını biliyorlar mı?”

“Şey, öncesinde onu kontrol etmeye gittiğimde karşılaştığım manzaraya bakılırsa kesinlikle biliyorlar. Onu yatakta sağında Valentina ve solunda Olga'yla sere serpe yatarken buldum. Üçü birbirine sokulmuştu.”

“Güzel.”

“Bazen bu çatı altında aklı başında olan birileri var mı diye merak ediyorum.” Ofladı. “Sen nasılsın?”

“İyiyim.” Bir sigara yakıp büyük bir nefes çektim. “İrlandalılar konusunda ne yapacağız?”

“Yuri ve Dimitri'ye barlarını yaktırdım. Artık devralacak kişinin Patrick olacağını varsayarak ona da bir mesaj gönderdim.”

“Ya? Mesaj ne?”

“Chicago'dan ayrılmak için iki günleri var. Kalan herkesin sonu ölüm olacak.”

“Bunu yapacağını düşünüyor musun?”

“Fitzgerald bir korkak. Gidecekler.”

“Güzel.” Sırtımı korkuluklara yaslayıp bir nefes daha çektim. “Roman?”

“Evet?”

“Teşekkür ederim,” dedim. “Bana katlandığın için.”

Cevap vermeden önce diğer tarafta birkaç saniye sessizlik oldu. “Bana hiçbir şey için teşekkür etmek zorunda değilsin, Sergei. Bratva için yaptığın işte iyisin.”

“Evet. Bir şeyleri havaya uçurmadığım ya da öldürmemem gereken insanları öldürmediğim zamanlarda.” Alayla homurdandım.

“Orası öyle.” Esnedi. “Varya çorbaya her zaman çok tuz katıyor. Kostya her ay araba kazası yapıyor. Sanırım kimse mükemmel değil.”

Bir kahkaha patlattım. Benim olayım ile Varya’nın yemekleri arasında paralellik kurmayı Roman’a bırakın. “İrlandalılarla nasıl gittiğini haber vermek için yarın beni ara.”

Telefonu kapattım ve başımı arkamdaki direğe yaslayıp gözlerimi yumdum. Roman’ı aramanın Angelina’ya olanlarla ilgili dikkatimi dağıtacağını umuyordum. Dağıtmadı. Ve onunla ne yapacağım hakkında hiçbir fikrim yoktu. Onu göndermenin en iyisi olacağını bilmeme rağmen sadece düşüncesi bile içimde öfke hissi uyandırıyordu.

“Sergei?”

Gözlerimi açtığımda Angelina’nın yatak örtüsüne sarılmış halde ön kapıda durduğunu ve endişeyle beni izlediğini gördüm. Ayakları çıplaktı, saçları birbirine karışmıştı ve her yöne doğru fırlamıştı. Sol yanağında yastık izleri vardı. Mimi birkaç adım arkasındaydı ama beni fark ettiğinde havladı ve dönüp gitti. Muhtemelen oturma odasına uyumaya gidiyordu.

“Üşüteceksin,” dedim.

Angelina omzunu silkti, birkaç hızlı adımla bizi ayıran mesafeyi kapattı ve bacaklarımın arasına oturup göğsüme yaslandı.

“Bu berbat bir alışkanlık.” Sigarayı tutan elime doğru başını salladı.

“Bu seni rahatsız ediyor mu?”

“Hayır. Sadece söylüyorum.”

Sigarayı söndürdüm ve kül tablasını kaldırdım.

“Her şey yolunda mı?” diye sordu.

“Evet.” Kollarımı ona doladım ve burnumu saçlarına gömüp çiçekli kokusunu içime çektim. “Sende?”

“Babamı özlüyorum,” diye fısıldayarak şafak vakti göğüne baktı. “Bu çok garip. Birlikte hiç fazla zaman geçirmedi, özellikle de son birkaç yılda. Meksika’ya sadece yaz tatillerinde gittim ve bu genellikle sadece bir ya da iki hafta sürerdi. Bu çılgınlıktan mümkün olduğunca uzak durmaya çalıştım. Yine de onu özlüyorum.”

“Yakın değil miydiniz?”

“Yakın olmadığımızı söyleyemem.” Omzunu silkti. “Birbirimizi çok sık görmüyorduk ama o her pazar akşamı hiç aksatmadan arıyordu. Üniversiteye gittiğim için benimle çok gurur duyardı. Ailemde yükseköğrenim görmüş kimse yoktu.”

“ABD’ye taşınman için ısrar eden baban mıydı?”

“Evet. Asıl amacı beni kartelden uzaklaştırmaktı ve her yaz Meksika’ya dönmemi istemedi. Ama onu ve dadımı yılda en az bir kez görmem gerekiyordu. Onlar benim tek ailemdi.”

Başımı boynunun yan tarafına götürüp burnumla ona sokuldum. Bana daha fazla erişim sağlamak için boynunu eğişine bayılıyordum. “Peki ya annen?”

“Ben küçükken öldü. Kanserden. Onu hatırlamıyorum bile. Her zaman sadece babam ve Dadı Guadalupe oldu.”

“Onu dışarı çıkaracağız,” dedim ve kolumu beline doladım. “Söz veriyorum.”

Angelina nefesini verip başını omzuma yasladı. Bana inandığını sanmıyordum ama sonuçları ne olursa olsun dadısını buraya getireceğime dair kendime söz verdim.

“Sergei?” diye fısıldadı. “Boş baktığında nereye gidiyorsun?”

Sorusu karşısında hazırlıksız yakalandığım için bir an hareketsiz kaldım. Sonra çenemi omzuna koyup ufka daldım. “Nasıl açıklayacağımı bilemiyorum,” dedim. “Sanki buradayım ama sadece kısmen. Etrafımda neler olduğunu duyabiliyor ve görebiliyorum. Ama hareketlerimi kontrol edemiyorum. Ben o durumdayken benden uzak durmalısın. İstemedenden bile olsa seni incitmek istemiyorum.”

Angelina dönüp bana baktı, gözleri benimkileri buldu ve elini yüzümün yan tarafına koyarken bakışlarımız ayrılmadı. “Beni incitebileceğini hiç sanmıyorum, Sergei. Kasıtlı ya da değil.” Dudaklarını yumuşakça dudaklarıma değdirene kadar başını yukarı kaldırdı. “Senden korkmuyorum, koca adam.”

“Korkmalısın Angelina,” dedim ağzının içine doğru. “Kendimi tamamen kaybettiğimi hiç görmedin bebeğim. Eğer görseydin kaçır ve bir daha arkana bile bakmazdın.”

“Kendini kaybettiğinde diğer insanlar öyle mi yapıyor? Kaçır uzaklaşıyorlar mı?”

“Eğer akıllılarsa, evet.”

Angelina gülümsedi ve parmağının ucunu burnuma yerleştirip ağzıma ulaşana kadar bir çizgi çekti. “Şey, ben kaçmayı planlamıyorum, Sergei. Aslında daha da yaklaşıp sen gittiğin yerden geri dönene kadar sana sarılmayı planlıyorum.” Ağzı benimkini buldu. Dudaklarını keşfederken bir anlığına kanı ve cinayetleri unuttum. Uzun süredir sürekli birlikte yaşadığım o öfke azaldı.

BÖLÜM

on beş

Angelina

“NEREYE GİDİYORUZ?” DİYE SORDUM MOTOSİKLETE doğru yürürken.
“Görürsün.” Sergei pis pis sıırttı.

Ona doğru gözlerimi kıstım ve taşıdığı çantaya uzandım.
“İçinde ne var?”

Çantayı elimden çekip aldı. “Bakmak yok.”

“Pikniğe mi gidiyoruz? Ketçap aldın mı?”

“Lanet olası bir pikniğe gitmiyoruz.” Çantayı motorunun arkasına bağıladı ve kaskı bana uzattı. “Neden seni pikniğe götürüyim ki?”

“Kızlar bundan hoşlandığı için olabilir mi?”

“Saçmalık. Hiçbir kız çimlerin üzerinde oturup bir yandan karıncaları ve sinekleri kovmaya çalışırken bir yandan da plastik tabaktan yemek yemek istemez.”

“Şey, şimdi öyle söyleyince.” Omzumu silktim ve motosiklette arkasına bindim. Sergei motoru çalıştırdı ve ben de hemen kollarımı beline dolayıp onu çılgınca kucakladım. İlk kalkıştaki

o çekiş en kötüsüydü. Beni motorla çok sayıda gezintiye çıkar-
masına rağmen hâlâ bir motosikletin arkasında olma fikrine
alışmak için birkaç dakikaya ihtiyacım vardı. Elimde değildi.
İki tekerlekli araçların var olmaması gerektiği düşüncesi peşimi
bırakmıyordu. Ama sonra, sürenin Sergei olduğunu hatırlayın-
ca rahatlayıp kendime adrenalinin artışının keyfini sürme izni
veriyordum.

Onu tek başına motora binerken görmüştüm. Tam bir çılgınlıktı. Bir şeye çarpacağını düşünüp durmuştum. Geçen hafta
şu tek teker üzerindeki aptalca şeyi yaparken gördüğümde ne-
redeyse kalp krizi geçirecektim. Neyse ki ben onunlayken asla
öyle şeyler denemiyordu.

Otoyolda kırk dakika kadar gittikten sonra bir yan yola sap-
tı ve sonra tarlaların arasındaki dar bir toprak patikaya girdi.
Yavaşlayıp park ettiğinde kaybolduğumuza ikna oldum. Etrafta
kilometrelerce uzanan çimen dışında hiçbir şey yoktu

“Kayıp mı olduk?” Kaskımı çıkardığımda sordum.

“Hayır.” Gülümseyip beni belimden kavradı ve motordan
indirdi. “Hadi gidelim.”

Çantanın kayışlarını arkadan çözdü, boştaki eliyle elimi tuttu
ve beni sağ tarafımızdaki tarlaya doğru götürdü. Yüz metre ka-
dar ilerledikten sonra hiçliğin ortasında duran kabaca yapılmış
ahşap bir masaya vardık. Biraz daha ilerisinde birkaç metal ayak-
lık üzerine yerleştirilmiş paletler olduğunu fark ettim, masadan
çeşitli uzaklıklara yerleştirilmişlerdi. Alıştırma hedefleriydi.

“Neyi sevdiğini bilemedim,” dedi Sergei ve çantayı masaya
koydu.

Gözlerim fal taşı gibi açılmış bir şekilde farklı tabancaları
çıkartıp ahşap yüzeyin üzerine dizmesini izledim. İki Glock. Bir
Sig Sauer, küçük model. Bir Beretta. Ve iki tane daha tabanca
vardı, üreticilerini tanıımıyordum ama askeri mala benziyordu.

“İsteddiğini seç.” Başını sallayarak silah seçkisini gösterdi.

Tek kaşımı kaldırdım. “Beni bir atış antrenmanına mı getirdin?”

“Piknikten iyidir.” Gülümsedi. “Ateş ettiğini görmek istiyorum.”

Ona gözlerimi kısarak baktım. “Sana silah kullanmayı biliyorum dediğimde bana inanmadın mı?”

“Tabii ki sana inandım.” Eğilip dudaklarını benimkilere yapıştırdı. “Ama gerçekten bir şeye isabet ettirebiliyor musun görmek istiyorum.”

Dudaklarına gülümsedim. “Tamam.”

Beni masaya doğru çevirdi ve arkamda durdu “Sig’e ne dersin? Bu senin kullanman için en kolayı olur. Emniyeti nasıl kapatacağını biliyor musun?”

Çok tatlıydı. “Sig’leri sevmiyorum.” Uzandım ve bir Glock 19 aldım. Nispeten hafif ve çift geri tepme sistemine sahipti. Şarjörü kontrol ettim. “Ben altılı tur yapacağım. Sonra da sen. Bakalım kim daha fazla isabet yapacak.”

Sergei kahkahayı patlattı. “Anlaştık.”

İlk hedef oldukça yakındı, bu yüzden ben ikincisinde karar kıldım. Masanın etrafından dolanıp silahı kaldırdım ve sol üstteki palete nişan aldım. İlk atışım isabetliydi. Sonraki üçü de öyleydi, sonra beşinciye iskaladım. Lanet olsun. Altıncısı da isabetliydi. Emniyeti açtım, silahı indirdim ve arkamı döndüğümde Sergei’yi bana şaşkın şaşkın bakarken buldum.

“Görünüşe göre bir şeyleri vurmaya başarmışım, ha?” diyerek sııttım.

Birkaç kalp atışı boyunca bana baktı, sonra beni öyle ani şekilde belimden yakaladı ki silah elimden düştü. Beni kaldırarak vücuduna yapıştırdı ve dudaklarımız çarpıştı.

Şiddetli, çaresiz öpücükler, sonra... “Silah kullanmayı bilen bir kızıdan daha seksi bir şey yok.” Alt dudağımı dişlerinin arasına alıp hafifçe ısırıldı. “Ateş etmeyi ne zaman öğrendin?”

“Babam bana on bir yaşındayken öğretmeye başladı.” Kollarımı boynuna doladım ve ellerimi sarı saç tutamlarının arasına gömdüm. Hayatımda gördüğüm en güzel saçlara sahipti. “Şimdi de sen.”

Sergei kahkaha atıp beni yere bıraktı. Tanımadığım silahlardan birine uzandı. O silahı kontrol ederken arkasına geçmek için etrafından dolaştım. Nişan almak için silahı kaldırmasını bekledim, sonra ellerimi kalçalarının üzerine koydum. Ellerimi yavaşça kot pantolonunun belinden önüne doğru kaydırđım, ardından avuçlarımı kasığının üzerine getirene kadar indirdim.

“Angelina?” Omzunun üzerinden bana baktı. “Ne yapıyorsun?”

“Seni baskı altında çalışman için eğitmediler mi?” Gülümsedim ve pantolonunun üzerinden aletine masaj yaptım.

Ağzının bir köşesi yukarı kıvrıldı. Hedefe baktı ve kurşunu bıraktı. İsabetti. Oyunumu geliştirmeliydim. Göğüslerimi sırtına bastırıp kotun düğmesini açtım ve fermuarını indirdim. Tekrar ateş etti. Bir isabet daha. Lanet olsun. Elimi içeri kaydırđım.

“Daha önce bir tarlada seks yaptığımı hiç sanmıyorum,” dedim ve penisini çıkarıp sıvazladım, anında sertleşip kalkmasının tadını çıkardım. Bir el ateş edildi. Hedefe baktım. “Ah. Görünüşe göre bunu kaçırdın bebeğim. Dikkatini mi dağıtıyorum?”

“Hayır,” diye kesik kesik cevap verdi.

“Sorun değil. Herkesin başına gelebilir.” Havadaki kolunun altından geçip önünde durdum. Bir el silah sesi daha geldi ama nereye isabet ettiğine bakmak için dönmedim. Onun yerine dizlerimin üstüne çöküp aletin ucunu yaladım.

Sergei inledi.

“Sen bana bakma. Lütfen devam et.” Artık tamamen sertleşen aletini sağ elimle kavrayıp sıvazlarken, sol elimi gömleğinin altına kaydardım.

Fısıltıyla homurdandı. Bir el daha ateş etti, ardından Rusça küfürler savurdu. Gülümseyip tekrar yaladım. Sergei elindeki silahı atınca yanımdaki çimenden tangırtı sesi geldi ve bir saniye sonra kendimi çimende, onun altında yatarken buldum.

“Seni küçük düzenbaz.” Elleri şortumu açmaya uğraşırken çenemi ısırdı. “Beşte üç ıska. Sakın birine söylemeye cesaret etme.”

“Sırrın benimle güvende,” dedim ve sonra parmağı içime kayınca nefesim kesildi.

Parmağı içimde daha derine girerken başparmağıyla klitorisimin etrafında daire çiziyordu, ıslaklığımın elinin her yanına bulaştığını hissettim. Bir parmağını daha kaydırıp duvarlarımı esnettiğinde sırtım yay gibi gerildi. Neredeyse boşalacaktım ama şeytan herif aniden elini çekiverdi.

“Tartışmak istediğim harika bir fikrim var,” diye fısıldadı kulağıma, sonra da kulak mememi ısırdı.

“Şimdi mi?” diye bağırıp aletini kavradım. “Şu anda gerçekleşecek tek tartışma, penisinle vajinam arasında olacak.”

Sergei, kolunu belime dolayıp o benim altında ve ben de göğsüne yayılmış halde kalana kadar bizi yuvarladı. Üstüne binip kendimi sert uzunluğunun üstüne hizaladım ve hepsini içime alana kadar vücudumu yavaşça indirdim.

“Dövme yaptırmaya ne dersin?” diye sorup kığımın yanaklarını sıktı.

Üzerinde gidip gelirken nefes nefese, “Hayır derim,” dedim.

“Küçük bir tane olabilir.” Kığımın sıktı ve beni kaldırıp aletinin üstünde tuttu. “Karşılığında sana keskin nişancı tüfeğiyle vurmayı öğreteceğim.”

Soluk mavi gözleri yaramaz bir parıltıyla beni izliyordu. Uzandım ve parmağımla çenesini okşadım. “Peki kendime nasıl bir dövme yaptırmamı istersin, seni manyak?”

Sergei’nin dudakları bir gülümsemeyle genişledi ve hemen ardından beni üstüne oturttu. Nefesim kesildi. Alt dudağımlı ısırdım, içime hızla girip çıkmaya başladı.

“Özel bir şey yok,” dedi tempoyu hızlandırarak. “Sadece birkaç kelime.”

Başımı arkaya attım ve alttan vuruşunun tadını çıkardım. Sergei’nin elleri gömleğimin altına kaydı ve göğüslerimi sıkmak için yukarı ilerledi. Başımı eğip ona baktım ve ellerimi kaslı kollarında gezdirip parmaklarımın ucunda toplanan kasları hissettirdim. “Hani kelimeler?”

Sergei sırtıttı. Tanrım, çok güzel bir adamdı. Gözlerindeki o boş bakışı bir daha asla görmemeyi umdum. İçime tekrar sapladı ve boşalırken çığlık attım ama kalçalarımı sallayıp orgazmımı sürdürmeye devam ettikten sonra göğsüne yığıldım. Ellerini kalçama doğru hareket ettirip beni kavradı ve cezalandırıcı bir tempoyla içime girip çıkmaya devam etti. Birkaç sert darbeden sonra o da zirveye ulaştı.

Kollarımı göğsünde kavuşturdum ve çenemi ellerimin üzerine dayayıp onu izledim. Gözleri kapalıydı, nefes alıp verışı ağırdı. Soruma cevap vermemişti ama yüzünde gördüğüm mutlak keyfe hayranlık duydum.

“Hangi kelimeleri dövme yaptırmamı istiyorsun, Sergei?”

Tek gözünü açtı. “Önemi var mı?”

“Tabii ki var.” Burnumu kıvrıp başımı iki yana salladım.

“*Prinadlezhit Sergeyu Belovu*¹ gibi bir şey düşünüyordum.” Tekrar gözlerini kapattı. “Beline. Ne dersin?”

1 (Rus.) Sergei Belov’a Aittir –çn.

Ona bakakaldım ama şoku atlattıktan sonra pat diye, “Beni kendi malın olarak damgalamıyorsun,” dedim.

“Neden olmasın?” Omzunu silktikten sonra gözlerini açıp bana baktı.

Ona aval aval baktım. Ciddiydi. Göğsümde bir sıcaklık hissinin patladığını, bütün vücudumu doldurana kadar yayıldığını hissettim. Başıyla aynı hizaya gelene kadar kendimi yukarı çektim, kulağına fısıldamak için eğildim.

“Pekâlâ.”

Sergei hırlayıp enseme kavradı ve ağzımı ele geçirdi.

BÖLÜM

on altı

KÖPEK MAMASI TORBASINI AÇTIM VE MİMİ’NİN KÂSESİNE uzandığım sırada belime kollar dolandı. Ardından başımın tepesine bir öpücük kondu.

“Beni neden uyandırmadın?” diye sordu Sergei ve çenesini omzuma dayayıp tabağa köpek maması doldurmamı izledi.

“Zaten zar zor uyuyorsun.” Ona yan gözle baktım. “Ne zaman yatakta uyumaya başlamayı planlıyorsun?”

İlk kez birlikte yatmamızın üzerinden neredeyse bir ay geçmişti. O zamandan beri her gece, yatakta birbirimize sarılıyorduk ama uyandığımda Sergei’yi yerde uyurken buluyordum. Onu benimle kalması için ikna etmeye çalışmışım ama sadece başını iki yana sallayıp uykuya dalmamı beklemiş, sonra da yatağın yanındaki yere serdiği uyku tulumuna geçmişti.

“Felix buralarda mı?” Ne zaman bu meseleyi açsam hep konuyu değiştiriyordu.

“Onu görmedim,” diye cevap verdim.

“Muhtemelen Marlene’dedir. Hadi kahvaltıdan önce Mimi’yi yürüyüşe çıkaralım.”

Sergei ıslık çalınca Mimi köşeden koşarak geldi. Boynunu kaşıtmak için Sergei’ye doğru başını kaldırdı, sonra bana dönüp avcumu yaladı. Böylesine korkutucu görünen bir köpeğin bu kadar yumuşak bir kişiliğe sahip olmasına hâlâ inanmakta zorlanıyordum. Felix bir keresinde Mimi’nin bir adamı bir dakikadan az sürede öldürebileceğini söylemişti. Ama etrafımızda koşmasını, sonra burnuyla önce Sergei’yi ardından beni dürtmesini izlerken, acaba sadece bana takılıyor muydu diye merak etmeden edemedim.

“Felix ile ikinizin Bratva’ya katılmadan önce ne yaptığınızı biliyorum,” dedim kaldırımda yürürken. Sergei’nin olduğu yerde duruvermesine sebep oldum.

“Sana anlattı mı?” dedi dişlerinin arasından. “Ne zaman?”

“Bir süre önce.”

Çoğunu Pakhan’dan öğrendiğimden ve Felix’in sadece boşlukları doldurduğundan bahsetmedim.

“Onu öldüreceğim.”

Elini sıktım. “Nasıldı? Eğitim yani. Görevler hakkında konuşamayacağını biliyorum.”

Sergei derin bir nefes aldı, kolunu belime doladı ve bizi parka doğru götürdü. “İster inan ister inanma, hoşuma gitti,” dedi. “Beni aldıklarında iyi durumda değildim ve bana bir amaç verdiler. Bir bakıma aidiyet hissi. İyi hissettirdi. En azından başlangıçta.”

“Gruptaki diğer çocuklar nasıldı? Arkadaş mıydınız?”

“Tam olarak arkadaş olduğumuzu söyleyemem.” Omzunu silkti. “Ama birlikte bu işin içindeydik, o yüzden bir yoldaşlık duygusu yarattı.”

“Şimdi nerede olduklarını biliyor musun?”

“Biri görevin başlarında öldü. David. O iyi bir çocuktü. Diğerini, Ben’i ben öldürdüm,” dedi ve aşağıya baktı, tepki mi bekliyordu. Muhtemelen Felix’in bahsettiği adamdı, Sergei kendinde değilken ona saldıran kişi. Gözlerimi kırpmadan gözlerinin içine baktım.

“Peki diğerleri?” diye sordum.

Sergei birkaç saniye beni izledi, sonra gözlerini kaçırđı ve yürümeye devam etti. “Kai ve Az. Kai son derece dengesiz bir adamdı. Şiddet yanlısı. Saldırgan. Kafayı bir şeye taktıysa, kimse o şey her neyse onun içinden çıkaramazdı. Onu birkaç kez zapt etmek zorunda kaldılar. Az tam tersiydi. İçine kapanık. Bir münzevi. Birlikte geçirdiğimiz yıllar boyunca, sanırım hepimizle yirmi cümleden daha az konuştu.” Gülümsedi. “Yine de iyi poker oynardı. Tüm hilelerine rağmen Felix bile onu yenemezdi.”

“Az?” diye sordum. “Bu alışılmadık bir isim.”

“Bu bir takma ad. Kimse onun gerçek adını bilmiyordu. O da söylemezdi. Kruger, birimi yöneten adam onu döverek öğrenmeye çalıştı. Onu herhangi bir belgesi, kimliği olmadan sokaktan toplamıştı ve Az’ın parmak izlerini araştırdıklarında hiçbir şey çıkmadı. Ama Kruger onun kolunu kırdığında bile, Az adını ya da başka bir şeyi söylemedi. O yüzden sonunda sadece Az oldu.” Kıs kıs güldü. “Çılgın orospu çocuğu.”

“Onlara ne oldu?”

“Kai’in hâlâ hükümet için çalıştığını varsayıyorum. Az, Felix ve ben ayrılmadan altı ay önce ortadan kayboldu.”

“Bir görevde kaybolmak gibi mi?”

“Hayır. Sadece ortadan kayboldu.” Sergei ağaçların arasında koşan Mimi’ye bakıp ıslık çaldı. “Bir trafik kazası oldu. Az’ın karısı sarhoş bir sürücü tarafından öldürüldü. Ertesi gün evini yanmış ve kül olmuş halde buldular. Az’dan hiçbir iz yoktu.”

“Tanrım. Biri evini mi yakmış?”

“Kendisi yaktı.”

“Nasıl emin olabiliyorsun?”

“Birimdeki herkesin bir uzmanlık alanı vardı. Ben genellikle bir yeri birden fazla düşmandan temizlemek gerektiğinde devreye girerdim. Az gizli görevlerle ilgilenirdi ve birinin şüphe uyandırmadan öldürülmesine ihtiyaç duyduklarında. En sevdiği teknik her şeyi yakıp adli tıp ekibinin bir bok bulamamasını sağlamaktı.”

“Sence hâlâ hayatta mı?”

Sergei gülümsedi. “Az’ı öldürmek zordur. O hayatta.”

Tam eve giriyorduk ki Sergei’nin telefonu çaldı. Ekrana bakıp da arayan kişinin numarasını gördüğü an rahat duruşu gergin bir hal aldı. Kolunu belime dolayıp beni yan tarafına bastırırken telefonu kulağına doğru kaldırdı.

“Diego,” dedi ve kaskatı kesildim. “Senin için ne yapabilirim?”

Diego’nun cevabını duyamadım ama Sergei’nin kolunun belimde gevşemesiyle kötü bir şey olmadığını anladım. Nefesimi verdim. Bir an için, bir şekilde nerede olduğumu öğrenmiş olmasından korkmuştum.

“Pekâlâ. Bu akşam, saat onda. Sana koordinatları göndereceğim.” Sergei telefonu kapattı. “Bu gece Diego’nun adamlarıyla buluşacağım. Onun gelmemesi kötü oldu.”

“Amerika’ya şahsen gelme riskini asla almaz,” dedim. “Sence burada olduğumu biliyor müdür?”

“Bundan şüpheliyim. Eğer bilseydi bir şey ima ederdi.” Başını eğip yanağıma bir öpücük kondurdu. “Endişe etme, fırsatını bulduğum anda o orospu çocuğunun işini bitireceğim.”

“Sergei, hayır.” Elini tutup onu kendime doğru çevirdim. “Çok fazla müttefiki var. Diego’ya bir şey yaparsan seni öldürürler.”

“Deneyebilirler.” Gülümsedi ama onda görmeye alışkın olduğum türden bir gülümseme değildi. Hesapçı ve ürperticiydi. Avını gözüne kestirmiş bir yırtıcının gülümsemesiydi.

Sergei’yi takım elbise içinde her gördüğümde dönüşümü karşısında hayrete düşüyordum.

Dağınık saçlı ve dövmeyle kaplı olan, korkutucu görünümlü adam gitmişti. Onun yerinde bir iş adamı duruyordu. Bir şirket CEO’su ya da politikacı olarak yutturulabilecek birisiydi.

Ceketindeki olmayan toz zerreciklerini silkeledim. “Diego’nun adamlarıyla nerede buluşacaksın?”

“Depolardan birinde. Pasha artık kulüpleri kullanmama izin vermiyor.”

“Neden?”

“Geçen sefer ortalığı biraz karıştırmıştım.”

“Ne? Sarhoş falan mı oldun?”

Güldü. “Ben hiç içmem bebeğim. Zaten yeterince deliyim.”

“Hayır.” Parmaklarımın ucunu dudaklarına bastırdım. “Sen deli değilsin. Ve bunu söylemeyi bırakmanı istiyorum,” diye azarladım. Komik bir şey söylemişim gibi dudaklarının kenarları yukarı kalktı. “Döndüğünde beni uyandır, tamam mı?”

“İki ya da üçten önce dönmem. Diego’nun adamları konuşmayı seviyor.”

“Önemli değil.” Dudaklarından hafifçe öpmek için ayak parmaklarımın üzerinde yükseldim ama o bir elini sırtıma atıp beni kendine bastırdı, sonra da ağzıma saldırdı.

Arkamdan Felix boğazını temizledi. “Sergei. Geç kalacaksın,” dedi.

“Siktir git Albert,” diye mırıldandı ağzımın içine. Sonra beş dakika daha dudaklarımı talan etmeye devam etti. Gitmeden önce elinin tersiyle yanağımı okşadı.

Sergei kapıyı arkasından kapatır kapatmaz Felix, “Başka nöbetler oldu mu?” diye sordu.

“Hayır. Geçtiğimiz birkaç hafta boyunca olmadı.”

“Güzel.” Buzdolabının yanındaki dolaba doğru yürüdü ve dizüstü bilgisayarını çıkardı. Onu yemek masasına taşıyıp kabloları bağlamaya başladı.

“Toplantıyı izlemeyi düşünüyor musun?”

“Evet.” Başını salladı. “Kuzeydeki depoda iki kamera var.”

“Bunu her zaman yapar mısın?”

“Hayır. Ama bu toplantı hakkında içimde kötü bir his var.”

“Neden?”

“Bilmiyorum. Sadece hissediyorum.” Dizüstü bilgisayarını açtı. “Mimi’yi işini yapması için dışarı çıkarabilir misin? Benim bağlantıyı ayarlamam lazım.”

“Elbette.”

Tasmayı duvardaki askıdan çıkardığım an, Mimi yanıma koştu ve elimi dürtmeye başladı. Kayışı tasmaya geçirdim, eğer kaçmaya karar verirse bunun pek bir işe yaramayacağını biliyordum. Benden en az yirmi kilo ağırdı. Uslu olması iyi bir şeydi, tabii etrafta çiçekler olmadığı sürece. Onu Meggie’nin bahçesinden uzak tuttuğumdan emin olmam gerekecekti.

Başlangıçta kısa bir yürüyüş yapmayı planlamıştım ama güzel bir geceydi. Eve yakın kalmak yerine Mimi’yi birkaç blok ötedeki ağaçların arasına götürdüm. Tam kenarına gelmiştik ki kaldırımından yürüyen ve bize doğru bakan bir kadını fark ettim. Belli belirsiz tanıdık geliyordu, muhtemelen daha önce yanın-

dan geçmiş olabileceğimiz bir komşuydu. Elimi rahat bir şekilde sallamak için kaldırdım. Kadın bir saniye beni izledi, sonra Mimi'ye baktı, ardından el sallayıp yoluna devam etti.

Ben ağaçlara doğru bir adım attım ama Mimi olduğu yerde durdu, etrafı gözlemledi ve garip bir hırlama sesi çıkardı. Kayışı çeksem bile hareket etmedi, ta ki kadın köşeden dönüp gidinceye dek.

“Demek kızıl saçlıları sevmiyorsun ha?” diye mırıldandım.

Yaklaşık bir saati Mimi'yle mahallede dolaşarak geçirdim. Sergei'nin evinin ön kapısının basamaklarına geldiğimde gidip yatmaya hazırdım. Ancak kapıyı açtığım anda Felix'in yüksek sesi beni anında uyandırdı. Dizüstü bilgisayarının başında oturmuş, telefonda biriyle konuşuyordu ama beni görünce kafasını hızla kaldırdı.

“Buraya gel!” Eliyle beni çağırdı ve telefonla konuşmaya devam etti. “Ona arkadan yaklaşmaya çalış ve telefonu kulağına götür. Dikkatli ol, Yuri. Seni tanımayabilir.”

Mutfağa koştum ve Felix'in yanında durmak için masanın etrafında dolandım. Neler olduğunu sormak için ağzımı açtım ama gözlerim dizüstü bilgisayarın ekranına indiğinde, kelimeler dudaklarımda ölüverdi. Video görüntüsünde Sergei bir arabanın kaputuna serilmiş bir adamın yanında duruyordu. Sergei'nin sağ eli adamın kafasını araca vururken boğazını sıkıyordu. Onun sağında iki adam daha yerde yatıyordu, ikisi de hareket etmiyordu. Sergei'ye en yakın olanın kafası doğal olmayan bir açıyla çevrilmişti, diğeryse kan gölünün içinde yüzüstü yatıyordu. Ben izlerken beyaz gömlekli, siyah saçlı bir

adam Sergei'ye arkasından yaklaştı, uzattığı elinde bir telefon vardı.

“Onunla konuş.” Felix telefonu elime tutuşturdu.

Telefonu kulağıma bastırdım ama kendimi birkaç kelimeyi bir araya getirebilecek kadar toplamam biraz zamanımı aldı.

“Sergei?” Gözlerimi ekrandan ayırmadan boğuk bir sesle seslendim. Tepki vermedi. “Sergei!” Telefona doğru bağırdım.

Sergei'nin başı hızla yana çevrildi. Yuri tarafından tutulan telefona bir ya da iki kalp atışı kadar baktı. Sonra uzanıp aldı ve telefonu kulağına dayadı.

“*Lisichka?*” diye sorarken sesi sanki onu sabah kahvesini içerken yakalamışım gibi son derece sakindi. “Bir sorun mu var?”

Felix'e baktım, başını sallayıp devam etmemi işaret etti. Sadece ona baktım. Benden ne hakkında konuşmamı bekliyordu ki?

“Ben... Mimi'yi gezdiriyordum ve bir şey yedi. Ne yediğini görmedim. Öksürmeye başladı ve sonra kustı.”

Felix gözlerini kapattı ve başıyla onayladı.

“Belki de onu veterinerine götürmeliyiz,” diye devam ettim. “Eve gelebilir misin?”

“Hâlâ kusuyor mu?”

Oturma odasındaki kanepenin üzerine yayılmış, horlaya horlaya uyuyan Mimi'ye baktıktan sonra gözlerimi tekrar ekrana çevirdim. Sergei'nin sol eli hâlâ adamın gırtlığında. “Evet. Lütfen gelebilir misin?”

“Yarım saate orada olacağım.” Adamı bıraktı ve deponun diğer ucuna park ettiği arabasına doğru yürümeye başladı. “Git Albert'ı çağır, ben gelene kadar o yardım edebilir, ne olur ne olmaz. Yaşlı yarasa muhtemelen uyuyordur, uyandır onu.”

Telefonu Yuri'ye atıp arabasına bindi ve birkaç dakika sonra depodan ayrıldı. Telefonu masaya bırakıp sandalyesine çöken ve başını iki yana sallayan Felix'e döndüm.

“Ne oldu?” diye sordum ve karşısındaki sandalyeye oturdum.

“Diego Rivera fiyatları yüzde yirmi artıracığını haber vermeleri için adamlarını yollamış.”

“Sergei bunun üzerine mi çılgına döndü?”

“Hayır. Artık onlardan hiç mal almayacağımızı bildirdi.” İçini çekti. “Fakat daha sonra Diego’nun Manny Sandoval’ı öldürmesi ve kızını almasıyla büyük bir pazar payına sahip olduğunu söylediklerinde, Sergei kayışı kopardı.”

“Tanrım.” Dirseklerimi masaya dayadım ve ellerimin ayalarını gözlerime bastırdım. “Bu sıklıkla olur mu?”

“Hayır. Sanırım Rivera’nın seni elinde tuttuğundan bahsedilmesi onu tetikledi. Ne kadar uyuyor?”

“Bilmiyorum. Dört saat, belki beş.” Omuz silktim. “Genelde benden sonra uyuyor, bu yüzden emin olamıyorum.”

“İkiniz aynı yatakta mı uyuyorsunuz?”

“Ben uyuyana kadar bekliyor, sonra uyku tulumunu alıp geceyi yerde geçiriyor.”

“Güzel. Öyle kalsın.”

“Kesinlikle öyle kalmayacak,” dedim. “Haftalardır onu benimle aynı yatakta yatmaya ikna etmeye çalışıyorum.”

“Ne? Delirdin mi sen?”

Kollarımı önümde kavuşturdum ve bakışlarımı Felix’e diktim. “Belki herkes ona vahşi bir hayvanmış gibi davranmayı bırakırsa iyileşebileceği hiç aklına geldi mi?”

“Orada ne olduğunu gördün mü Angelina?” Dizüstü bilgisayarın ekranını gösterdi. “Üç silahlı adamı alt etmek için ne kadar zamana ihtiyacı olduğunu biliyor musun? On beş saniye!” diye bağırdı. “Sanırım Roman ve ben bütün bunları senin üstüne yükleyerek bir hata yaptık. Senin gibi korunaklı yaşamış bir kızın bazı insanların neleri yapabildiğini anlaması mümkün değil.”

Başımı yana eğip ona dik dik baktım. “Kartelde ispiyonculara nasıl muamele ederler, bilir misin Felix? Ya da hırsızlara.”

“Hayır.”

“O zaman sana ne kadar korunaklı büyüdüğümü açıklamama izin ver.” Sandalyemde arkama yaslanıp pencereden bahçeye baktım. “Evimizden çok uzakta olmayan büyük bir ağaç vardı, oynamayı sevdiğim çiçek tarhımızın hemen arkasındaydı. Ne türden bir ağaçtı hatırlamıyorum ama uzun ve kalın dalları vardı. Dayanıklıydı,” dedim. “Birisi yetkililere ya da diğer kartellere bilgi verirken yakalanırsa alçak dallardan birine adamı asarlardı. İnsanları asmak, babamın en sevdiği cezalandırma yöntemi idi. Ağaç kullanılırken bahçenin o kısmına gitmemem söylenirdi.”

“Hassiktir.” Felix kocaman gözlerle bana baktı. “Onu etrafta çocuklar varken mi yapıyorlardı? Ya cesetleri görürlerse?”

“Ah, cesetleri kesinlikle gördük. Birisi asılırken herkes orada olurdu. Bu zorunluydu. Bir çeşit uyarıydı. Dadım koku yüzünden gitmemi istemezdi.”

“Koku mu?”

“Evet, bazen cesetleri bir ya da iki gün orada bırakırlardı. Çok güçlü bir kokuydu, cesetleri oradan almalarından sonra bile koku günlerce burnumda kalırdı.” Omzumu silktim. “Tabii bir de av vardı. Onu çoğunlukla hırsızlar için kullanırlardı.”

Felix’in beni ilk defa görüyormuşçasına ağzı açık halde bakmasını epey komik buldum. Ne türden bir av olduğunu bildiğine emindim ama yine de devam ettim.

“Babam hırsızların ellerini arkalarından bağlardı ve onları yalın ayak ormana gönderirdi. Genelde yirmi dakikalık önden başlama süreleri olurdu. Sonra silahlarını çekip ava çıkarlardı. Bazen avlanan birden fazla hırsız olurdu, bütün gece sürerdi. Yatağımda yatıp arada sırada gelen silah seslerini dinlerdim.

İsabet mi etti, kaçırdılar mı diye merak ederdim.” Avuçlarımı masaya dayayıp öne doğru eğildim. “O yüzden benim neyle baş edip edemeyeceğim konusunda sakın bir sonuca varmaya cüret etme, Felix.”

Ayağa kalkıp buzdolabına doğru gittim, bir kutu kola aldım. Ardından Sergei’yi beklemek için oturma odasına yöneldim.

“Sergei geldiğinde hiçbir şey olmamış gibi davranalım,” dedim geçerken.

“Angelina?”

Durup omzumun üzerinden Felix’e baktım. “Evet?”

“Bu kalacağın anlamına mı geliyor?”

“Evet, o anlama geliyor.”

BÖLÜM

on yedi

Angelina

ÖRTÜ VÜCUDUMDAN AŞAĞI KAYMAYA BAŞLADI. ÜSTÜMDE tutmak için kenarını tuttum ve tek gözümü kısmen açtım. Dışarısı hâlâ karanlıktı. Battaniyem bir kez daha, bu defa daha sertçe çekildi ve parmaklarımın arasından rası kaydı.

“Saat kaç?” diye mırıldanıp yüzümü yastığa gömdüm.

Sergei kulağıma, “Beş buçuk,” diye fısıldadı ve enseme bir öpücük kondurdu. “Bir konuda yardımına ihtiyacım var.”

“Ne için?”

“Bunun için.”

Vücudunun yan tarafıma doğru bastırıldığını hissettim, sert aleti kalçamı dürttü ve gülümsedim. “Saat yedide açıyoruz. Eğer servis almak istiyorsanız beklemeniz gerekecek.”

“Ah, ne yazık.” Dudakları boynumun kenarına doğru hareket etti. “O zaman kendime servis etmem gerekecek.”

Başımı eğdim ve gözlerimi aralayarak onu izledim. Komodinin çekmecesine uzandı ve zulamdaki biftek bıçağını aldı.

“Keskin mutfak aletlerine olan takıntının işe yarayacağı bir an geleceğini biliyordum.” Soğuk metali sıyrılan tişörtümün altına bastırdı. “Umarım bu tişörte çok bağlı değilsindir be-beğim.”

“Ne yapıyorsun?”

“Kendi servisimi kendim yapıyorum,” deyip bıçağı tişörtümün altından kaydırarak altından yakasına kadar kesti.

Arkamı dönmeye yeltendim ama avcunu sırtımın tam ortasına bastırıp beni yerimde tuttu. Diğer eli de vücudumun altına girdi ve sonra karnımdan aşağıya doğru kayarak bacaklarımın arasına vardı.

“Sergei?”

“Şşşt... Şu anda müsait olmadığını söylemiştin,” dedi kulağımın yanından ve vajinamı avuçladı. “Bu nedenle hareket etmene izin yok. Ya da konuşmana.”

Sözleriyle birlikte vücudumdan bir ürperti geçti ve sonra kalçamda soğuk metali hissettiğimde bir ürpertiyle daha sarsıldım. Tek bir hızlı çekişle külotumun lastiğini kopardı. Bıçağı diğer tarafa geçirip o taraftaki lastiği de kesti. Mahvolan külotu çıkarmak için uzandım ama Sergei’nin elleri bileğimi sardı.

“Kımıldama dedim bebeğim.” Elimini bıraktı ve avcunu omurgamın tabanına bastırarak leğen kemiğimi yatağa yapıştırdı. “Bir santim bile.”

Diğer elini vajinamdan kaldırıp parmak uçlarını kalça kemiğimin üzerinde gezdirdi, sonra kıkıranağımdan aşağı indirdi ve bacaklarımın arasına ulaştı. Külotum hâlâ bacaklarımın arasındaydı. Kumaşı geriye ve yukarı doğru çektiğinde yatak kaymaya başladı. Dantel kumaş içimi okşuyordu. Beklenmedik hisle dudaklarımdan ufak bir inilti döküldü. Ardından acıyı değiştirip kumaşı tamamen çekip aldı. Yastığı sıktım ve inleyerek yüzümü oraya gömdüm.

“Çıt bile çıkarma, Angelina,” diye fısıldadı Sergei ve parmağını içime sapladı.

Yastık iniltimi boğdu ama bir parmak daha eklediğinde ağızımdan küçük bir çığlık kaçtı.

“Bir şey mi duydum bebeğim?” Parmaklarını daha derine sokarken avcunu omurgamda gezdirdi. “Sanırım duydum.”

Bir saniye sonra kıcımda dişlerini hissettim, ısıırıyordu. Bana verdiği acıyla yastığa doğru yüksek sesle inledim. Parmaklarını sızlayan vajinamda makas gibi hareket ettirdi ve boşalmak üzere olduğumu gösteren işaretleri hissetti. Sergei içimdeki parmaklarıyla “gel buraya” hareketi yapınca bütün vücudum infilak etti. Elinin her yanına boşaldım. Sergei kolunu belime doladığında titremeler hâlâ vücudumu sarsıyordu. Yatakta ellerimle dizlerimin üzerinde duruncaya kadar beni kaldırdı.

“Bacaklarını ayır bebeğim,” dedi ve arkama geçti. Karnımı tutan kolu kasıldı. “Birazcık daha. Evet, bu harika.”

Parmaklarını içimden çıkardı ve aletini içime doğru kaydırıp yavaşça vajinamın duvarlarını genişletti. Nefesim kesildi. Dünyada o ilk, yavaş itişten daha iyi bir his yoktu. Vücudumun onunkine uyum sağladığını hissedebiliyordum. Tamamen içeri girince kollarının ikisini birden belime doladı ve sırtımın ortasını öpmek için eğildi. Rusça bir şeyler söyledi ama kelimeleri ayırt edemedim. Yine de bedenimi bir ürperti sardı. Yavaşça çekildi, sonra tekrar içime daldırdı ve içimdeki baskı daha da arttı. Yastığı kavrayıp sıktım. Bir itiş daha, kendini dibine kadar soktuğunda beni daha da fazla esnetiyordu.

“Nefes al bebeğim.”

Evet, sanırım almayı unutmuşum. O içime girip çıkmaya devam ederken bir ciğer dolusu hava aldım. Darbelerinin derinlerime cezalandırıcı bir hızla girmesiyle tekrar orgazm oldum. Gözlerimin önünde beyaz yıldızlar patladı.

Devam etmesini bekliyordum ama onun yerine geri çekildi ve kolunu karnıma dolayıp beni sırtüstü yatırdı.

“İçine boşalırken bana bakmanı istiyorum,” diye fısıldadı ve bedenimi kendi bedeniyle kaplayıp tekrar içime girdi.

Bacaklarımı etrafına dolayıp sıktım.

“Neden?”

Aleti dışarı kaydı ve sonra içime girdi. “Çünkü sen bana baktığında hâlâ hayatta olduğumu hatırlıyorum.”

İçime doğru salınmaya başladı. Sertçe. Ham bir güçle. Geride bir şey bırakmadan. Sonra daha da hızlandı. İtişleri arasında zorlukla nefes alabildim. O içime boşalırken ben de üçüncü defa boşaldım.

Sergei

Sabah olmuştu bile. Kalkıp iş için hazırlanmaya başlamalıydım ama kendimi hareket ettiremiyordum.

“Albert bir haftadır oyma çatalını arıyor,” dedim Angelina’nın sırtını okşarken. “Gardıropta, tişörtlerinin arkasında olduğunu gördüm.”

“Başka bir tane alamaz mı?” diye mırıldandı göğsüme doğru.

“Neden ki? Yoksa... bir sebepten ona bağlandın mı?”

“Belki.” Vücudumdan yukarı doğru çıkıp burnunu boynumun kıvrımına sürttü. “Gerçekten uzun bir sapı var. Kavraması inanılmaz.”

“Yani onu saklamayı mı planlıyorsun?”

“Kesinlikle. Santoku bıçağını da aldım çünkü sen teklif ettin. Raftaki Stephen King kitap koleksiyonunun arkasında.”

Ne uygun bir yerdi.

“Neden silah toplamaya devam ediyorsun?” diye sordum. “Burada birinin sana zarar vermek isteyebileceğini mi düşünüyorsun?”

“Tabii ki hayır. Bu bir dürtü.” Omzunu silkti. “Her an yakınımnda bir silah olduğunu bilmek beni daha güvende hissettiriyor. Bunu yapmaya yedi yaşındayken başladım, ilk kaçırılışımdan sonra.”

Elim sırtının ortasında duruverdi. “İlk mi?”

“Evet. İkincisinde on dört yaşındaydım. Babam fidyeyi ödedikten sonra beni serbest bıraktılar. Ondan sonra babam beni ABD’ye yolladı.”

“Zor olmuş olmalı. Tek başına. Yeni bir ülkede.”

“O kadar da kötü değildi.” Avcunu göğsüme koydu ve iç çekti. “Her şeyden çok tuhaftı. Ama iyi bir gariplik. Sürekli arkamı kollamak zorunda olmamak. Sıradan hayatlar yaşayan insanlar.”

“Arkadaşların var mıydı?”

“Birkaç tane. Ama daha çok tanıdık gibiydiler. En önemli meşguliyetleri yarın ne giyecekleri ya da hangi oğlanların onları fark ettiği olan kızlarla bağ kurmakta gerçekten zorlandım.” Alayla güldü. “Çok aptalca görünüyordu. Ve sanırım ben onları biraz kıskandım. Sonunda kitapları insanlara tercih ettim.”

“Hazır lafı açılmışken, Albert dün sana bir paket geldiğini söylememi istedi. Oturma odasına koymuş.” Kulağına fısıldamak için başımı eğdim. “İçine baktığını ve kapaklarında çıplak erkekler olan bir sürü kitap bulduğunu söyledi. Artık senin porno okuduğunu düşünüyor.”

“Bu zihinsel porno,” diye kestirip attı.

Bir kahkaha patlattım. “Endişelenmeli miyim?”

“Bilmiyorum. Endişelenmeli misin?” Başını eğdi, elini iç çamaşırımın içine soktu ve parmaklarını aletimin etrafına

sardı. “O kitaplardan bazıları gerçekten standartları yükseltiyor.”

“Öyle mi diyorsun?” Onu belinden kavradım ve üstünde yatana kadar yuvarladım. “Bir şeyi bilmelisin, bebeğim. Ben acayip rekabetçi bir insanım.”

“Desene şanslıyım.” Gülümsedi ve külotunu çıkardı.

BÖLÜM

on sekiz

Sergei

GÖĞSÜME DEĞEN BİR ELLE GÖZLERİM ANINDA AÇILDI. Yanıma sokulurken Angelina'nın nefesi yan tarafıma vuruyordu. Bacaklarından birini benimkinin üstüne attı.

“Angelina?”

“Efendim?” diye mırıldandı göğsüme doğru.

“Yatağa dönmelisin bebeğim.”

“Hayır. Uyumaya devam et.”

Gözlerimi kapattım. Haftalardır aynı yatağı paylaşmamız konusunda ısrar ediyor, yanıma uzanmak için gecenin bir yarısı gizlice gelmeye çalışıyordu. Ona tekrar tekrar hayır demek beni öldürüyordu ama riske atamazdım. Onu bir şekilde incitebileceğimi düşünmenin beni ne kadar korkuttuğunu anlamıyordu. Bu yüzden her gece olduğu gibi elimi vücudunda gezdirdim ve külotunu çıkardım.

“Bu sefer işe yaramayacak, Sergei,” diye fısıldadı ve omzumu öptü.

“Ne?”

“Beni komaya sokarcasına bayıltana kadar becerip uykuya daldığımda da yatağa yatırma stratejin.”

“Ben entrikacı bir piçim.” Kolumu beline sardım ve tepesinden bakmak için onu döndürdüm, sonra da eğilip öptüm.

“Evet, öylesin,” dedi ve parmağım klitorisile oynamaya başladığında nefesi kesildi.

Boynunun yan tarafına öpücükler kondurdum, kulağının altındaki birkaç gün önce bulduğum hassas noktayı ısırdım. Sonra sağ göğsüne ulaşana kadar aşağıya indim. Meme ucunun etrafını yavaşça yaladığımda inledi. Parmağımla klitorisinde aynı tempoyu sürdürerek diğer memesine geçtim. Dilimi karından aşağı kaydırıp vajinasına doğru inerken sırtı yay gibi kıvrıldı. Arasını iki kez yavaşça yaladıktan sonra klitorisine çıktım ve ağzıma alıp emdim. Ufak bir kedi yavrusu gibi çıkardığı sesler beni deliye çeviriyordu.

Ellerini saçlarıma gömüp ben onu yalarken saçlarımı çekiştirdi. Birkaç defa daha yaladıktan sonra dilimi tekrar yukarı çıkarıp dudaklarına kadar ilerledim.

“Benim küçük tilkim,” diye fısıldadım ağzına ve yüzünü avuçlarımnın arasına alıp kara gözlerinin içine baktım. Çok korkusuzdu. Ve inatçı. Gözlerinde hiçbir endişe ya da isteksizlik izi olmadan beni izliyordu. Ona ne kadar çılgıncasına âşık olduğumu biliyor mu diye merak ettim. Boynunu öpüp narin derisini ısırdım. “Karanlığımı uzak tutan tek şey sensin, *lisichka*.” Omzunu öptüm. “Eğer bir gün, saçmalıklarımdan bıktığına karar verirsen sadece git ve asla arkana bakma. Ve çok iyi saklandığından emin ol.”

“Neden?” diye sorup bacaklarını belime doladı.

“Çünkü seni takip eder ve sürükleyerek geri getiririm. Eğer seni kovalamaya karar verirsem saklanabileceğin hiçbir yer yok, Angelina.”

Gözlerimin içine bakarken dudaklarında muzip bir gülümseme belirdi. “O zaman iyi ki kalıyorum.”

Parmaklarımı saçlarında gezdirip yumuşak saç tellerini çekti. Bakışlarımız kilitlendi ve aletimi içine soktum. Onu bırakmadan yavaşça dışarı kaydım, tekrar içeri sapladım. Sol elim Angelina’nın boynuna dolandı, kalp atışları avcumun altında attı. Bu küçük tilki yoluma çıkıp da beni uçurumun kenarından çekip alana kadar içten içe ne kadar öldüğümü hiç fark etmemiştim.

Ben içine tekrar tekrar girerken nefes nefese kalıp omuzlarıma tutundu. Muhtemelen yarın sırtımın her yerinde çizikler olacaktı. Bunu fark etmek neredeyse beni uçurumdan atacaktı. Hayalarım gerilince dişlerimi sıktım. Kendimi tutup tempoyu değiştirdim, aletim patlayacakmış gibi hissettirecek kadar yavaşça kaydırıp çıkarmaya başladım. Angelina minik bir ses çıkardı, kasları etrafımda kasıldı ve en sonunda kendime boşalmak için izin verdim.

Alçak sesle fısıldanan kelimeler beni uykumdan uyandırdı ve bir anlığına, Sergei’nin telefonda biriyle konuştuğunu düşündüm. Ama gözlerimi açtığımda onu yanımda sırtüstü yatarken buldum, gözleri kapalıydı. Seks yaptıktan sonra beni yatağa götürmeyi unutup uykuya dalmış olmalıydı. Sergei’nin karnımındaki eli seğirdi ve dudaklarından Rusça bir küfür çıktı. Yine kâbus görüyordu.

Bana bu olduğunda yapmam gerektiğini söylediği gibi muhtemelen uzaklaşmalıydım ama sadece kör gibi itaat eder-

sem bunu asla atlatamayacaktık. O yüzden bunu yapmak yerine göğsüne uzandım ve kollarımı boynuna dolayıp yanağımı onunkinin yanına yerleştirdim. Vücudu bir an için hareketsizleşti, sonra sağa sola savrulup beni atmaya çalışmaya başladı. Başımı omzuna koyup onu daha sertçe sıktım.

“Sorun yok, koca adam,” diye fısıldadım kulağına, sonra yanağına bir öpücük kondurdum. “Sorun yok.”

Nefes alıp veriş hızlıydı. Zorlanıyordu ama çırpınmayı bıraktı ve başını yana çevirdi. Burunlarımız neredeyse birbirine değiyordu. Burnunun ucunu kendi burnumla dürttüm ve sıkıca bastırıldığı dudaklarına bir öpücük kondurdum.

Gözleri hâlâ kapalıydı, ağzı kıpırdamıyordu ama ben onu öpmeye devam ettim. “Beni yarın yine motosikletinle gezdirmeni istiyorum.” Bir öpücük daha. “Belki benim biraz sürme izin verirsin, ha? Bahse girerim bisiklete binmek gibidir. O kadar da zor olamaz.”

Nefes alıp veriş yavaşladı ama sırtımdaki eli hâlâ titriyordu.

“Gerçi bisiklete binmeyi sadece bir defa denedim ve sonunda yol kenarındaki bir ısırgan çalısının içine düştüm,” diye gevezelik etmeye devam ettim. “Eve vücudumda kabarcıklar ve bacaklarımdaki kesiklerden kanlar akarak geldiğimde dadım çok kızmıştı.”

Sergei’nin gözleri yavaşça açıldı ve bana gözlerini kırıştırdı. “Senin için her şeyi yaparım bebeğim,” diye mırıldandı. “Ama motosikletime dokunmuyorsun.”

“Tamam,” diye güldüm, sonra yanağımı göğsüne koydum. “Hadi uyumaya geri dönelim.”

BÖLÜM

on dokuz

“**B**U HOŞUMA GİTTİ.” SERGEI MANKENİN ÜSTÜNDEKİ kırmızı deri ceketini gösterdi. Fiyatına bakmak için etikete uzandım ve gözlerim büyüdü. “Banka hesabıma erişim sağladığımda bunu alabiliriz.”

“Roman, yeni kimliğini yaptırmak için adamının en az iki haftaya daha ihtiyacı olduğunu söyledi. İyi bir sahtecilik zaman gerektirir.” Ceketini mankenin üzerinden alıp bana uzattı. “Bir dene.”

“Bekleyebilir. Benim için her şeyi sen alıyorsun zaten. Hesabımda bir sürü para yatarken bu doğru hissettirmiyor.”

“Senin için bir şeyler almayı seviyorum.” Başını eğip dudaklarına bir öpücük kondurdu. “Banyo malzemeleri hariç. O kadar çok farklı şey var ki ne zaman o süslü kokulu dükkânlardan birine girsem endişem artıyor.”

“O yüzden mi geçen sefer bütün dükkânı satın aldın? Bana iki yıl yetecek kadar şampuanım var.”

Sergei saçımın bir tutamını parmaklarının arasına alıp kaldırdı ve burnuna götürüp kokuyu içine çekti. “Bunu sevdim. Daha fazla alacağız.”

“Elimdeki zulanın en az yarısını bitirene kadar olmaz.”
Güldüm.

“Tamam.” Saçlarımın elinden düşmesine izin verdikten sonra bir kolunu belime doladı ve beni kendine doğru çekti. “Ceketin parasını ödeyelim ve eve dönelim.”

“Öyle mi? Aklınızda belirli bir şey mi var?”

“Evet.” Dudakları dudaklarıma yapıştı. “Albert’a bütün öğleden sonra meşgul olacağımızı ve yarına kadar onu görmek istemediğimi söyledim. Mimi’yi de yanında götürdü.”

“Peki biz neyle meşgul olacağız?”

Dudakları kendini beğenmiş bir gülümsemeye genişledi ve kulağıma fısıldamak için eğildi. “Seni evimin her yerinde, her mobilyanın üzerinde becermek istiyorum. Böylece tekrar kendimden geçtiğimde bu noktalardan en az biri gözümün önünde olacak. Bu geri dönmemi kolaylaştırır, sence de öyle değil mi?”

“Bu fikri sevdim.” Alt dudağını ısırđım. “Alternatif terapi tekniklerinin büyük bir destekçisiyim.”

Hırladı. “Kasa. Araba. Mutfak. Hadi gidelim.”

“Kasaya uğradıktan sonra tuvalete gitmem gerek ama seyahat programının geri kalanı hakkında hiçbir şikâyetim yok.”

Ceketimin parasını ödemeyi bitirir bitirmez Sergei beni koridorlardan birinde bulduğumuz bir alışveriş merkezi tuvaletine götürdü ve beklemek için ön taraftaki bankta oturdu. Tam elimi yıkıyordum ki arkamdaki kapı açıldı. Başımı kaldırdım, aynaya baktım ve geçen gün Mimi’yi gezdirirken gördüğüm kızıl saçlı kadını fark ettim. Yansımadan bakışlarımız buluştu ve dudakları bir gülümsemeye genişledi.

“Angelina Sofia Sandoval,” dedi aksanlı bir sesle ve soğuk bir korku omurgamdan aşağı indi. “Birisi seninle konuşmak istiyor.”

Bana doğru birkaç adım attı ve elindeki telefonu lavabonun yanındaki tezgâha bıraktı. Ekranda yazan isme baktım, düzen-

siz nefes alışımı kontrol etmeye çalışarak telefonu aldım ve kulağıma bastırdım.

“Diego,” dedim sesimi sakın çıkarmaya çalışarak. “Senin için ne yapabilirim?”

“Gerçekten benden kaçabileceğini mi sandın, seni küçük kaltak?” diye bağırdı.

“Evet. Öyle umuyordum.”

Deli gibi kahkaha attı. “İradeni kırmaktan zevk alacağım, *palomita*. Diego Rivera’dan kimse kaçamaz.”

“Meksika’ya geri dönmeyeceğim, Diego. Asla. Diğer herkese göre ben bir Amerika vatandaşıyım. Yani ben buradayken bana hiçbir şey yapamazsın.”

“Seni öldürebilirim,” dedi. “Ya da daha iyisi, becerdiğin o Rus’u öldürebilirim. Eğer Bratva’nın adamlarından birinin sokak ortasında bağırsakları deşilirse yetkililer gözlerini bile kırpmazlar. Ya da arabası havaya uçarsa. Muhtemelen bana teşekkür ederler.”

Hızla nefes aldım ve omurgamı dikleştirdim. “Onu öldürmeye cesaret edemezsin. Bu Ruslarla işbirliğinizin sonu anlamına gelir ve onlar sizin en büyük alıcınız.”

“Bu doğru. Ruslarla iyi bir ilişki sürdürmeyi tercih ederim, çılgın sevgilin geçen gün adamlarımı öldürmüş olsa bile. Ruslar masaya iyi para getiriyor, bu da demek oluyor ki isteyerek geri geleceksin,” dedi alayla. “Adamlarım haftalardır seni izliyorlar ve söylediklerine göre o kaçık Rus’a çok yakınsın. Söyle bana, *palomita*, Belov’a âşık mısın?”

“Tabii ki değilim,” diye yalan söyledim. “Sadece ihtiyacım olanı almak için onu kullanıyorum.”

“O zaman koridorun diğer ucundaki adamlarımın onu bulunduğu yerde öldürmesine aldırmazsın?”

Önümdeki tezgâhın kenarını kavradım. “Lütfen, yapma.”

Hattın diğer tarafından çılgın bir kahkaha geldi. “Küçük kaçak sürtük âşık olmuş. Ne kadar da makul.” Alayla ses çıkardı. “Peki, ne olacak? Geri dönecek misin? Yoksa sevgilini mi öldüreceğim?”

“Sergei’ye dokunmayacaksın.” Gözlerimi kapattım, gözyaşlarının akmasını engellemeye çalıştım. “Geri döneceğim.”

“Mükemmel. Şimdi beni dikkatle dinle. Yarın evde yalnız olduğun ve kimse fark etmeden dışarı çıkabileceğin anda Juana’ya mesaj atacaksın. Bir araba seni bekliyor olacak.”

“Yarın mı?” Boğuk bir sesle söyledim.

“Evet. Bu durumu Rus’una nasıl açıklayacağını bulmak için bir günün var. Ancak bir şeyi aklından çıkarma. Eğer peşinden gelirse, Meksika’ya ayak bastığı anda öldürülür. Anladın mı?”

“Evet.”

Tekrar güldü. “Buraya gelmen için sabırsızlanıyorum, *palo-mita*. Son zamanlarda Maria’dan çok sıkıldım ve eminim senin amın onunkinden çok daha sıkıdır.”

Telefonu tezgâhın üzerine fırlatıp yansımana baktım. Her şey bitmişti. Safrayı yuttum, başından beri yanımda duran kızıl saçlı kaltağa döndüm ve ona numaramı verdim. Kaydetti, başını salladı ve tuvaletten yüzünde bir sırıtışla çıktı. Birkaç saniye sonra gelen bir kısa mesajla telefonum çınladı. Kısa mesaja baktım -Juana’nun numarası- ve telefonu tüm gücümle sıktım.

Derin bir nefes aldım. Sonra bir tane daha. Suyu açıp yüzüme biraz su çarptım. Biraz yardımcı oldu ama yine de yıkılmaya çok yakındım. Biraz daha su çarptım, sonra hayalet gibi solgun yüzüme bakıp ne yapacağımı merak ettim. Kaçmalı mıydım? O durumda Diego’nun Sergei’yi öldüreceği kesindi. Sergei’ye gerçeği söyleyebilirdim. Kendini savunmaktan çok daha fazlasını yapabilirdi. Ama ya o pislikler arabasına bomba koyarsa? Ya da evine? Kendini bir bombadan koruyamazdın.

Hayır, başka bir yolu olmalıydı. Kahretsin. Düşün, lanet olsun. Polis mi? Ya, tabii.

Belki Meksika'ya dönüp tekrar kaçmayı deneyebilirdim?

İşe yarayabilirdi ama Rivera'yı güvenlik önlemlerimi azaltabileceği kadar uysal olduğuma ikna etmem haftalar ya da aylar sürerdi. Önemli değildi. O orospu çocuğundan kurtulmam anlamına gelecekse her şeye katlanırdım. Fakat bu aynı zamanda Sergei'yi bir daha asla görmemem anlamına gelecekti.

Kollarımı kendime sarıp Sergei'nin benim için aldığı kırmızı deri ceketini sıkıştırdım. O telefonda Diego'nun adını gördüğüm andan beri içimde büyüyen çılgılığı tutmak için dudaklarımı birbirine bastırdım. Hayır, burada dağılmayacaktım. Derin bir enfes alıp bacaklarımı hareket ettirdim.

Tuvaletten çıktığım anda onları fark ettim. Koridorun diğer ucunda duran takım elbiseli iki adam vardı, gözleri Sergei'ye odaklanmıştı. Diego yalan söylemiyordu.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu Sergei ona yaklaştığımda. "Solgun görünüyorsun."

"Evet, her şey yolunda." Başımı salladım ve sahte bir şekilde gülümsemeyi başardım. "Sadece başım ağrıyor."

Elini enseme koyup başımı yukarı kaldırdı. "Doktora gitmemizi ister misin?"

"Tabii ki hayır. Sadece bir baş ağrısı. Geçecektir. Ve her neyse, planlarımız var, değil mi?"

O eğilip beni öperken soğukkanlılığımı korumak büyük bir kontrol gerektirdi. Sadece Sergei'nin eğer neler olduğunu öğrenirse öldürülebileceği bilgisi beni gözyaşlarına boğulmaktan alıkoyuyordu. Elini tuttum ve beni alışveriş merkezinden çıkarıp motosikletine götürmesine izin verdim. Bu sırada içim paramparça oluyordu.

Sergei'nin evine dönüş yolculuğumuz yarım saatten az sürdü. Bu süreyi yarın nasıl sıvılaşacağımı düşünerek kullanmayı planlamıştım ama onun yerine, bütün yolculuğu belini sımsıkı tutarak, onu yakın tutmanın hissini iliklerime kadar hissederek ve bunu güvenle saklamak için zihinsel kasalarımın birine kaydetmeye çalışarak geçirdim.

Evinin önünde motordan indiğimizde, "İyi olduğuna emin misin, bebeğim?" diye sordu Sergei.

Kaskımı gidona asıp ona doğru döndüm, solgun saçlarının batan güneşin ışığını nasıl yansıttığını, uzun tutamların rüzgârla nasıl uçtuğunu fark ettim. Elimi uzatıp parmağımı çenesinin çizgisinde gezdirdim ve diğer elimi göğsünün ortasına yerleştirdim.

"Benimle o kadar sert sevişmeni istiyorum ki," dedim, "her şeyi unuttur."

Sergei beni kıcımın altından tutup kaldırdı ve ön kapıya doğru taşıdı. Bacaklarımı beline doladım ve yüzünü avuçlarımda içine alıp her yerine öpücükler kondurdum. Kusursuz burnuyla başladım, sonra alına ve kaşlarına geçtim, her bir detayı hafızama mühürledim.

Beni yemek masasına oturturken, "Mutfaktan başlayacak ve oradan devam edeceğiz," dedi kulağıma. "Bugün bütün alt katıta yapmayı planlıyorum."

"Çok fazla yer var." Gülümseyip ceketimi çıkardım. "Bunu yapabileceğinden emin misin?"

Peşinden kot pantolonum ve tişörtüm gitti ama sutyenimi de çıkarıp külotuma uzandığımda Sergei elimi tuttu ve uzaklaştırdı. "Göreceğiz." Pis pis gülümsedi. "Uzan."

Arkama yaslanıp sırtımı masanın yüzeyine bastırdım ve eğilip göğüslerimin arasına bir öpücük kondurmasını izledim. Yavaşça, göğsümden ve karnımdan aşağıya doğru öpücüklerden bir çizgi çizerek külotuma ulaşana kadar devam etti. Kendini

beğenmiş bir ifadeyle bana bakıp gülümsedi. Kemerini dişlerinin arasına aldı ve aşağı çekti. Külotumu çıkarınca bacağıma tuttu ve ayak bileğime bir öpücük kondurup baldırımın iç tarafından yukarı doğru ilerledi. Ardından yüzünü bacaklarımın arasına gömdü. Hızla nefes aldım ve klitorisimi yaladığında nefes nefese kalarak saçlarını kavradım. İki defa yaladıktan sonra emdi.

“Bütün günümü sadece vajinanla oynayarak geçirebilirim,” diye mırıldandı ve dilini içime soktu. Yalayıp emerken bir yandan da kışımı sıkıyordu, beni patlayacak hale getirinceye kadar daha hızlı hareket etti. Sonra klitorisimi hafifçe ısırdı ve orgazmıla tükendim.

Elini enseme koyduğunda hâlâ nefes nefeseydim ve dudaklarımı yalayıp yutmak için beni yukarı çekti. Ondaki tadımı aldım; acı-tatlıydı. Bedenimi olduğu yerde tutmak için diğer elini belime koyarken aletini girişimde hizaladı.

Gözlerimin içine bakmak için geri çekildi. “Sana o kadar âşığım ki,” diye fısıldayıp yavaşça, azar azar içime kaydı. Ona aynısını söylemek istedim. Öyle ki bu beni içten içe parçaladı. Onun yerine dudaklarımı birbirine bastırıp omuzlarını tuttum, gözlerimi üzerinden hiç çekmedim. İçime daha derin gömüldüğünde inledim ve yüzümü boynunun kıvrımına bastırdım. Sıcak nefesi omzumun derisini okşadı ve tekrar tekrar içime girmesinden zevk aldım. Bu neredeyse bana yarını unutturmaya yetecekti. Nefes ve inlemelerden bir karmaşayla boşaldık.

Sergei nefesini toplayınca, “Kanepe mi, yatak odası mı, yoksa duş mu?” diye sordu.

“Duş,” diye mırıldandım ve bacaklarımı beline sıkıca sardım. Gerekinden bir saniye fazla ondan uzak durmama imkân yoktu.

“Tamam.” Kıkırdadı ve beni merdivenlerden yukarı taşıyarak banyosuna götürdü.

“Bugün duş jelini ödünç alıyorum,” dedim beni akan suyun altına yerleştirdiğinde.

“Şekerli kokuları sevdiğini sanıyordum.”

Omzumu silktim. Raftan koyu mavi bir şişe aldım, birazını avcuma döküp vücudumu köpürtmeye başladım.

Sergei duşakabine girdi ve parmağını çenemin altında koyup başımı yukarı kaldırdı. “Neyin var?”

Ben açık renkli gözlerinin içine bakarken duştan gelen su yan tarafıma sıçradı. “Hiçbir şey. Neden ki?”

Yüce Tanrım, yarın ayrılacağımı bildiğim için ona bakmak bile canımı acıtıyordu.

“Hiç yalan söyleyemiyorsun, Angelina.” Öne doğru adım attı ve yüz yüze gelmemizi sağladı. “Neler oluyor?”

“Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok.”

Sergei avuçlarını başımın iki yanındaki fayanslara koydu ve dudaklarını ince bir çizgi halinde birbirine bastırarak beni izledi.

Derin bir nefes aldım. “Bu duşu bitirecek miyiz, yoksa heykel gibi tepemde dikilmeye devam etmeyi mi planlıyorsun?”

“Bana yalan söyleme. Asla,” dedi. “Eğer bir şey hakkında konuşmak istemiyorsan sorun değil. Eğer alana ihtiyacın varsa, bu da sorun değil. Benimle birlikte olmanın bunaltıcı olabileceğini biliyorum. Ama bana yalan söylemeyeceksin. Anlaştık mı?”

Yere baktım ve başımı salladım. “Bu konuda konuşmak istemiyorum.”

“Pekâlâ. Alana ihtiyacın var mı?”

“Hayır.” Başımı iki yana salladım.

“İstersen bu gece diğer odada uyuyabilirim.”

Hareketsizleştim. Hayır. Bu birlikte son gecemizdi ve onun kollarımdan başka bir yerde uyumasına izin verirsem kahrolurdum. Avcumu göğsüne koyup yavaşça aşağı doğru kaydırdım, aletine ulaşp elimi etrafına sardım.

“Kesinlikle diğer odada uyumuyorsun,” dedim ve zaten sertleşmiş olan uzunluğunu sıktım.

Sergei hızla nefes alıp kolunu belime doladı ve beni vücuduna bastırdı. “Bu tartışma daha bitmedi, Angelina.”

“Yarın devam edebiliriz.” Göğsünün ortasına bir öpücük kondurdum. “Bana evinde bir seks turu sözü vermiştin. Bunu yerine getirmeni bekliyorum. Yoksa bu senin için çok mu fazla?” Yukarı bakıp tek kaşımı kaldırdım.

Dudaklarından bir hırlama sesi çıktıktan sonra eğildi ve beni omzuna attı. “Sonraki durağımız mutfak tezgâhı,” dedi ve avcunu çıplak popoma yapıştırdı.

Ellerimi Sergei'nin sırtında gezdirirken, “Yarın için bir planın var mı?” diye sordum.

Yatakta yüzüstü yatıyordu ve ben de belinde oturuyordum. On beş dakika sürmüştü ama ona en sevdiğim gül kokulu yağlardan biriyle masaj yapmaya ikna etmeye başarmıştım.

“Öğlen saatlerinde bir toplantım var,” diye mırıldandı yastığına. “Sonrasında motorla gezmeye çıkabiliriz.”

“Olur,” dedim boğulur gibi. Sonra eğildim ve kürekkemiklerinin arasına bir öpücük kondurdum. “Bir gezinti kulağa harika geliyor bebeğim.”

Her geçen dakika rol yapmakta zorlanıyordum. Üst tarafında sadece birazcık kumu kalmış ve taneciklerin gittikçe daha hızlı düştüğü bir kum saatini izlemek gibiydi. Avuçlarımı Sergei'nin omuzlarına götürdüm, sonra aşağı ve kollarına kaydardım – beni yarı ölü halde tırdan dışarı taşıyan ve hayatımı kurtaran kolları. Kollarıyla işim bittikten sonra sırtına geri dön-

düm, sıvazlamalarım yumuşadı, daha çok okşamaya dönüştü. Vücudunun rahatladığını ve nefes alıp verişinin derinleştiğini hissedene kadar devam ettim. Sergei'nin uykusu hafıftı, o yüzden beş dakika daha devam ettikten sonra yataktan dikkatlice indim. Komodinin üstünden telefonumu alıp kızıl saçlı orospuya yarın öğlen vakti hazır olacağımı haber veren bir mesaj attım ve banyoya yöneldim.

O işi bitirince kapıyı kilitleyip kıyafetlerimi çıkardım, suyu kavurucu sıcaklığa getirdim ve duşakabine girdim. Su bana çarptığı anda sırtımı fayanslara yasladım. Yapmam gereken şeyin ağırlığını bütün vücudum hissediyordu. Önce başım önüme düştü, ardından bacaklarım pes etti ve yere çöktüm. Kollarımı dizlerime sıkıca sardım ve bacaklarımı göğsüme çektim. Tutunacağım hiçbir şey kalmamıştı, o yüzden bunun yetmesi gerekecekti. Belki yeterince sıkarsam paramparça olan parçalarımı bir arada tutabilirdim.

Kapı kilitli olduğundan ve su da diğer sesleri boğduğundan en sonunda kendimi bıraktım. Gözyaşlarım akan suya karışıp giderde kayboldu.

Yarın ne yapacaktım? Öylece ortadan kaybolamazdım. Hayır, açıklamada bulunan bir not bırakmam gerekecekti. Bir avuç yalandan ibaret olacaktı. Kendi isteğimle ayrılmak ve bir daha görüşmek istemediğime onu ikna edecek bir şey olmalıydı. Onun canını yakmak zorunda kalacaktım. Eğer inanmasını istiyorsam gerçekten kötü olması gerekecekti. Sergei'nin peşimden gelmesi riskine giremezdim çünkü Diego onu öldürecek. İşte bundan yüzde yüz emindim. Belki bir gün, Diego'dan kaçmayı başardığımda geri dönüp onu arayabilirdim. Sergei muhtemelen o zamana kadar benden nefret etmiş olurdu.

Su soğuk akana kadar duşakabinin zemininde oturdum, sonra Sergei'nin bana aldığı o aptal pijamaları giydim ve ya-

tak örtüsünün altına gizlice girdim. Gece yarısını epey geçmişti ama gözlerimi kapatıp onunla birlikte geçireceğim son anları uykuyla heba etme riskini göze alamadım. Orada uzandım ve sabah güneşinin ışıkları odaya sızana kadar onu izledim.

“Uzun sürmez,” dedim gömleğimin düğmelerini iliklerken. “Maksimum iki saat. Geri döndüğümde bir şeyler yiyip gezintiye çıkabiliriz.”

Angelina’nın kolları belime dolandı. “Kulağa hoş geliyor.”

Arkamı döndüm ve yüzünü avuçlarımın arasına alıp dudaklarına bir öpücük kondurdum. “Sana şu sevdiğin abur cubuırlardan aldım. Buzdolabının yanındaki dolapta.”

“Ketçaplı cips mi?”

“Evet. O boku nasıl yiyebiliyorsun anlamıyorum.” Uzanıp komodinin üzerindeki telefonumu aldıktan sonra kapıya yöneldim. “Albert yakında Mimi ile birlikte dönecek. Lütfen ona Mimi’yi beslemesini hatırlat.”

“Tamam, bebeğim.” Başını salladı ve bana baktı. Gözlerinde garip bir bakış vardı ama bir anda kayboldu.

Angelina’nın bana seslendiğini duyduğumda arabama giden yolu yarılamıştım. Arkamı döndüğümde onu verandada dikilirken buldum. Bir an beni izledi, sonra merdivenlerden aşağı koştu ve araç yolunu geçti. Ulaştığında durmak yerine kollarıma atlayıp bacaklarını belime doladı ve ağzını benimkine yapıştırdı.

“Seni özleyeceğim Sergei,” diye fısıldadı dudaklarıma.

“Bebeğim?” Ağzının içine doğru mırıldandım. “İki saate geri geleceğim.”

“Biliyorum.” Başını arkaya yasladı ve başparmağının ucunu burnumda gezdirdi. “Kendine iyi bak, koca adam.”

“Bize araba tedarik eden biriyle buluşacağım.” Kahkaha attım. “Neredeyse seksen yaşında. Eğer bir sebepten düşmanca davranmaya başlarsa sanırım onunla başa çıkabilirim.”

Angelina gülümsedi, beni tekrar öptü ve poposunu oynattı. Onu yere bırakırken o sırada kıcını sıktım.

“Şimdi o cipsleri almaya gidiyorum,” dedi ve aceleyle eve geri döndü.

Merdivenleri tırmanışını izlerken midemdeki çukura garip bir his yerleşti. Buluşma noktasına vardıktan sonra bile o his peşimi bırakmadı. Aslında daha da güçlendi. Yirmi dakika sonra toplantıyı kısa kesip eve dönmeye karar verdim.

Yarım saat sonra arabayı garaj yoluna park ettiğim sırada Felix evden çıktı ve asık bir suratla bana baktı, ellerini kalçalarına yerleştirmişti. Bir huzursuzluk hissi içime yayılırken verandada durduğu yere yöneldim.

Basamaklardan çıkarken, “Sorun ne?” diye sordum.

“Angelina gitti.”

“Yalnız mı?” En üst merdivende durdum. “Nereye gitti? Ona iki saat içinde döneceğimi söyledim. Bir şeye ihtiyacı ol-duysa bekleyebilirdi.”

Angelina sokağın aşağısındaki küçük markete gitmeyi sevi-yordu ama yalnız dolaşmamasını tercih ederdim.

“Yatağın üzerine bir not bırakmış. İkinizi aramak için baktı-ğımda gördüm,” dedi Felix ve bakışlarını kaçırdı. “Geri gelme-yecek, Sergei.”

Az önce söylediği şeyi sindirerek Felix’e baktım. Sonra evin içine koştum. Merdivenleri üçer üçer çıktım ve yatak odama koştum. Düzgünce yapılmış yatağın üzerinde, bir başına duran bir kâğıt parçası vardı. Birkaç saniyeliğine, içimde panik yayılır-

ken ona bakakaldım. Derin bir nefes aldım, yatağa yaklaştım ve düzgünce yazılmış el yazısını okudum.

Sergei,

Bir süredir hayatım ve olan bitenler hakkında düşünüyordum. Yeni bir başlangıca ihtiyacım olduğuna karar verdim. Bu hafta başında babamın arkadaşlarından biriyle temasa geçtim. Parama erişebilmem ve Amerika'dan ayrılabilmem için bir kimlik almamı sağladı. Seninle vakit geçirmekten gerçekten keyif almış olsam da hayatıma düzen getirmek istiyorsam beni geçmişime bağlayan her şeyle bağımı kesmem gerekiyor.

Birlikte güzel anlarımız oldu ama bazen beni korkutuyorsun ve sanırım yollarımızı ayırmanın zamanı geldi. Sorunlarınla başa çıkabileceğimi düşündüm ama gerçek şu ki bu çok fazla ve gitmem en iyisi. Avrupa'ya tek yönlü bir uçuş rezervasyonu yaptırdım ve geri dönmeyi düşünmüyorum.

Her şey için teşekkürler ve kendine iyi bak.

Angelina

Elimdeki kâğıda baktım, sonra buruşturup odanın diğer ucuna attım. Şimdiye kadar hissettiklerimden daha güçlü bir öfke beni ele geçirdi. Arkamdan Felix'in sesi geliyor ama her geçen saniyeyle daha da güçsüzleşiyordu. Tek duyabildiğim şey çınlayan kulaklarımdı ve sonrasında sadece hiçlik.

←→ Angelina →

Geç kalmışlardı. Arkamı dönüp sokağa baktım, belki bir şans Diego fikrini değiştirdi mi diye merak ettim. Hava oldukça sı-

cak olmasına rağmen kırmızı deri ceketimi çıkarmadım. Birkaç banyo malzemesi ve yedek kıyafet dışında Sergei'nin evinden kaçarken yanıma aldığım tek şey ceketimdi. Ceketini de bırakmayı planlamıştım, oldukça pahalıydı ama kendime bunu yaptıramadım.

Ayrıca küçük bıçaklarından biri de sırt çantamın altında saklıydı. Diego'ya silahsız gitmemin imkânı yoktu. Bir tabanca çok daha iyi bir seçenek olabilirdi ama saklamak daha zordu.

Kollarımı belime doladım ve kızıl saçlı orospu Juana'yı arayıp neler olduğunu sorsam mı diye düşünürken siyah bir arabanın yaklaştığını fark ettim. Bir düşme hissi beni ele geçirdi. Görünüşe göre o kadar da şanslı değildim. Araba önümde durdu ve sürücü koltuğunda oturan kısa bir adam camı indirdi. Kırklarının sonundaydı ve Amerikalıydı. Araba on yıllık ve epey kullanılmıştı. Hakkındaki hiçbir şey şüphe uyandırmıyordu. Görünüşe göre Diego sınır yetkililerinin yolculara çok yakından bakması riskini almak istemiyordu.

"Belgelerim sizde mi?" diye sordum.

"Evet."

Derin bir nefes aldım, Sergei'nin bana aldığı telefonu çalıl原因 arasına attım ve yolcu tarafına geçmek için arabanın etrafından dolaştım. "Gidelim o zaman."

"Sergei?" Roman'ın sesi sağımdan bir yerden bana ulaştı.

Gözlerimi açtım ve birkaç saniyeliğine, tanıdık detayları fark edene kadar nerede olduğumu bilemedim. Sol taraftaki kitaplıklar hâlâ yerinde duruyordu, muhtemelen duvara sabitlendik-

leri içindi. Oturmakta olduğum yatak dışında, odada sağlam olan tek şey onlardı. İki tekli koltuk, olmaları gereken duvarın karşısındaki duvarda ters dönmüşlerdi, bazı parçaları eksikti. İçinden giysilerin döküldüğü şifonyer sandalyelerden birinin üstünde yamuk duruyordu. Odanın etrafına tahta parçaları, kumaşlar ve kitaplar saçılmış durumdaydı. Bir deprem ya da kasırga vurmuş gibi görünüyordu.

“Sergei? Bizimle misin?”

Yukarı baktım.

Roman kapının önünde duruyordu, Felix de arkasına gizlenmişti. Baş patilerinin üzerinde ve gözleri bana bakan Mimi, önlerindeki zeminde yatıyordu.

“Ne kadar sürdü?” diye sordum.

“Dört saat.” Roman birkaç adım attı ama odanın ortasına ulaşınca durdu. “Felix eşyaları kırıp dökmeye başladığında beni aradı ama ben geldiğimde çoktan bu katla işin bitmişti.”

“Kahretsin.” Başımı iki yana salladım. “Alt kat nasıl görünüyor?”

Roman etrafındaki odayı taradı ve omzunu silkti. “Hemen hemen aynı. İyi ki Felix sen ulaşmadan cephaneliği kilitlemeyi düşünmüş.”

Bunun için Tanrı’ya şükürler olsun. Angelina’nın notunu okuduktan sonrasını hatırlamıyordum. Gözlerimi kapatıp derin bir nefes aldım. Buradan çıkmam gerekiyordu.

Yataktan kalkarken, “Albert, motosikletimin anahtarları nerede?” diye sordum.

“Olduğun yerde kalıyorsun,” diye tersledi Roman ve bastonunu bana dikti. “Otur yerine.”

“Roman, yapma,” diye mırıldandı Felix arkasından.

“Bu halde hiçbir yere gitmesine izin vermeyeceğim. Ya kaza yapar ya da birini öldürür.”

Başımı eğip kardeşime baktım. Güç söz konusu olduğunda hemen hemen denktik ve içimde kaynayan hayal kırıklığı ve öfkenin bir kısmını iyi bir dövüşle atmaktan daha çok istediğim bir şey olmazdı. Fakat Roman karşıma çıkamazdı, en azından artık, dizi çok fena haldeydi. Ayrıca kavga sırasında kendimi kaybedersem öldürmek için hamle yapabilirdim. Ne kadar sinir bozucu olursa olsun kardeşimi öldürmek istemiyordum.

“Geri çekil, Roman.” Kapıya doğru yöneldim ama yanından geçerken elini uzatıp boynuma doladı.

“O buna değmez, Sergei.”

Gömleğini tuttum ve öne doğru eğilip ona baktım. “Onun hakkında tek kelime etmeye cüret etme,” dedim dişlerimi sıkarak. Kimsenin Angelina hakkında kötü konuşmasına izin vermeyecektim. İtiraf etmek beni öldürse de kendini kurtarmak için doğru kararı vermişti. Hiç kimse benim kadar berbat birinin yükünü taşımamalıydı. “Tek kelime bile. Beni duyuyor musun Roman?”

Birkaç dakika birbirimize baktık, sonra Roman başını iki yana salladı ve elini boynumdan çekti. “Lütfen, kendini öldürtme.”

Gömleğini bıraktım ve kapıya doğru yürüdüm ama sonra durdum. “Angelina’ya dadısını sorduracağına söz vermiştin. Herhangi bir istihbaratın var mı?”

“Henüz yok. Meksika’daki bağlantım bu sabah aradı ve bu hafta sonu Sandoval yerleşkesini kontrol edebileceğini söyledi. Diego bir parti veriyor gibi görünüyor.”

“Güzel. Aradığı anda bana haber ver.”

“Neden?”

“Eğer hayattaysa Angelina’nın dadısını oradan çıkarmayı planlıyorum.”

“Kahretsin, Sergei! Meksika’ya gitmiyorsun!”

Bağırmasını duymazdan gelerek odadan çıktım. “Mendoza’yı arayıp önümüzdeki ay miktarı iki katına çıkarıp çıkaramayacağını sormak isteyebilirsin,” dedim omzumun üzerinden. “Ya da başka bir tedarikçi bul çünkü oradayken Diego’yu öldüreceğim.”

BÖLÜM

yirmi

Angelina

BÜYÜK DEMİR KAPI YANA DOĞRU YAVAŞÇA AÇILDI, MENTEŞELERİ GİCİRDADI. Eve her geldiğimde babama o lanet şeyin değiştirilmesi gerektiğini söyledim. O da bana yaptıracağını söyler, bir dahaki gelişimde beni yeni bir kapının bekleyeceğine söz verirdi. Şimdiyse bana sadece babamı ve Diego'nun onu nasıl katlettiğini hatırlatıyordu.

Ellerimi yumruk yaptım ve araba yolun sonundaki tek katlı devasa malikâneye doğru ilerlerken çevreye baktım. Geçen her saniyeyle midemdeki korku artıyordu. Bir daha bu yeri asla görmeyeceğimi düşünmüştüm ya da en azından öyle ummuştum. Garipti. Bir yerden, çocukluk evimde olduğu gibi hem sevip hem nefret edeceğimi hiç düşünmezdim.

Şoför arabayı süslü ön kapıya doğru giden geniş, taş basamakların yanına park etti. Sırtlarında tüfekleri olan iki adam, kapının iki yanında nöbet tutuyordu. Hiçbir şey değişmemişti. Sırt çantamı alıp arabadan çıktım ve basamaklardan çıkarken yüzümü olabildiğince ifadesiz tutmaya çalıştım.

Ne kadar dehşete kapıldığının gösterisini yapmayı planlamıyordum. İnsanlar bilinmeyenden korkmanın, korkunun en güçlüsü olduğunu söyler. Evet, bir bok bilmiyorlar çünkü ben tam olarak ne beklediğimi biliyordum ve cehalet için her şeyi takas edebilirdim. Eşiğe varmadan hemen önce kapı açıldı. Dadım Guadalupe dışarı fırladı ve beni kollarının arasına aldı.

“*Mi niña.*” Burnunu çekti. “Ne halt etmeye buraya geri geldin? Diego bana anlattığında ona inanmamıştım.”

“Uzun hikâye dadı,” diye fısıldadım saçlarına doğru ve zayıf bedenini kendiminkine yaslayarak sarıldım. Onu güvende ve iyi görmek her şey biraz daha kolaylaştırdı. “Diego’nun seni incitmesinden çok korktum.”

Geriye çekildi ve yüzümü avuçlarının içine aldı “Aklından ne geçiyordu Angelina?” Başını iki yana salladı. “Amerika’da kalmalıydın.”

Cevap vermek için ağzımı açtım ama koridorun diğer tarafından gelen bir erkek kahkahası beni bocalattı.

“Bak sen, bu bizim küçük kaçağımız değil mi?” diye bağırdı Diego ve kalp atışlarım hızlandı. Kafamı kaldırdığımda onun sallanarak bize geldiğini gördüm. Hatırladığımdan daha da iğrençti. Yağlı saçlar ve devasa göbeğinin üzerinde gerilmiş lekeli bir tişört.

“Diego.” Başımı salladım ve dadımın önünde durmak için etrafından dolaşıp vücudumla onu sakladım. Ona zarar vermesinden hâlâ korkuyordum.

“Umarım küçük gezinden keyif almışsındır çünkü yerleşkeden bir daha asla ayrılmayacaksın.” Gelip önümde durdu, dudakları şeytani bir gülümsemeye kıvrıldı. “Eve hoş geldin, *palomita.*” Elinin tersiyle bana öyle sert vurdu ki yere serildim.

Yüzümün yan tarafında ıslak bir şey vardı. Bir an için yanağımı yalayan Mimi olmalı diye düşündüm. Gözlerimi açtım ve başımı çevirdim ama sol tarafımdan yayılan acıyla irkildim.

“Şunu iç.” Dadım ağızma bir hap attı ve bir bardağı dudaklarıma bastırdı. Ağrı kesiciyi yuttum ve çenemi mümkün olduğunca az hareket ettirmeye çalışarak biraz su içtim.

“Ne oldu?” Boğuk bir sesle sordum.

“O piç sana vurdu. Bayıldın. Ben de çocuklardan birine seni buraya taşıttım.”

Kalkıp yatakta doğruldum ve eski odama baktım. Bir bakıma sanki hiç ayrılmamışım gibi hissettim.

“Diego benim için ne planlıyor biliyor musun?”

“Yarın akşam bir parti veriyor,” dedi. “İkinizin evleneceğini açıklayacak.”

“Ne zaman?”

“Çarşamba günü.” Elimi tuttu ve parmaklarımı sıktı. “Neden Angelinita? Ne olacağını bildiğin halde neden geri döndün?”

Başımı kaldırıp ona baktım, gözlerimin kenarlarında gözyaşlarımla toplandığını hissettim. Sonra ona her şeyi anlattım. Bitirdiğimde o kadar çok ağlıyordum ki gözyaşlarımla arasında yüzünü zar zor görebiliyordum.

“Rus’una âşık mısın?”

“Evet,” diye fısıldadım ve elimle ağızımı kapattım. Sergei hakkında konuşmak zordu.

“Bana numarasını ver, onu aramayı deneyeceğim. Seni buradan çıkarmak için gelmeli.”

“Hayır. Diego onu öldürür.”

“Angelina...”

“Hayır, dadı. Olan oldu. Benim yüzümden ölmesini göze alamam.”

Odamın kapısı açıldı ve Maria içeri girdi, dudaklarında küçük bir gülümseme vardı. “Diego seni yatak odasında bekliyor,” dedi ve gülümsemesi genişledi. “Huzursuzlanmasına izin verme.”

O dönüp kapıyı arkasından kapatırken içimi panik ve dehşet kapladı.

“Sırt çantam nerede?” diye fısıldadım.

Dadım çantamı masadan alıp bana uzatırken yüzünde dehşet ifadesi vardı. Sırada neyin olduğunu çok iyi biliyordu. Sırt çantasını aldım ve elimi içine soktum, içindekileri karıştırırken parmaklarım Sergei’nin fırlatma bıçağına sarıldı. Onu çıkardım.

“Diego’yu bununla öldüremezsin.”

“Biliyorum,” deyip yataktan kalktım ve banyoya yöneldim.

Bıçağı lavabonun yanındaki tezgâha koydum, sonra kot pantolonumu ve külotumu çıkardım ve sol kolumu sıyırmaya başladım.

Guadalupe dadım kapı aralığından, “Ne yapıyorsun?” diye sordu.

“Diego’nun regl olan fahişelerle yatmak istemediğini söylediğini duydum,” dedim ve bıçağı uzandım. “Bunu iğrenç bulduğunu söylerdi.”

Bıçağın ucunu sol üst koluma yerleştirdim. Dişlerimi sıkıp deriyi delene kadar hafifçe bastırdım. Küçük kesikten kan sızmaya başlayınca dadım nefes nefese kaldı. Tezgâhın üzerindeki külotu uzanıp bej kumaşı yaraya bastırıp kanın mümkün olduğunca gerçek gibi görünmesi için bulaştığından emin oldum. Külotu tekrar giydim ve askıdan bir havlu alıp kesiğe olabildiğince sertçe bastırdım.

“Bana kolumu saracak bir şey bul,” dedim ve ilk yardım çantası bulma umuduyla dolapları açmaya başladım. Kesik o kadar büyük değildi, kanamanın yakında durması gerekiyordu ama deriyi bir arada tutması için üzerine bir şey koyarsam daha güvenli olurdu. Tıbbi malzeme yoktu ama yine de biraz şansım vardı çünkü içinde yara bandı olan bir kutu buldum.

Dadım aceleyle banyoya geri döndü. Bir yastık kılıfı tutuyordu, ondan geniş bir parça yırttı. İşini bitirince kesiğin üzerine iki yara bandı yapıştırıp kolumun etrafına şeridi doladı.

“Üzerine bir tane daha koy,” dedim. Gömleğimin kolları genişti, o yüzden derme çatma bandaj alttan pek belli olmazdı. Kan sızması riskini göze alamazdım. Diego fark edebilirdi.

Koluma bir kumaş parçası daha sardıktan sonra kolumu aşağı indirdim, kot pantolonumu giydim ve kapıya yöneldim.

Dadım banyo kapısından, “Sence bu onu durduracak mı?” diye sordu.

“Eninde sonunda bana tecavüz etmesini engellemeyecek,” dedim, “ama bana en azından birkaç gün kazandıracığını umuyorum.”

Piç herif babamın yatak odasını almıştı.

Uzun bir süre boyunca koridorun sonundaki büyük beyaz kapıya baktıktan sonra derin bir nefes aldım ve içeri girmek için kapı kolunu tuttum.

Diego yatağa yayılmıştı, tamamen çıplaktı, küçük aletini etli eline almış, okşuyordu. Beni gördüğünde yaklaşmamı işaret etti. Yatağa doğru yöneldim, ağzımdaki safrayı yuttum. Ona bakmak bile midemi bulandırıyor.

“Bunu dört gözle bekliyordum, *palomita*.” Gülümsedi. “Kıyafetlerini çıkar ve buraya gel. Senin için kendimi hazırlıyordum.”

Yatağın kenarında durdum ve kot pantolonumun düğmelerimi açmaya başladım. Haklı çıkmak ve kanı gördüğünde benimle bir şey yapmak istememesi için kutsal olan her şeye dua ettim. Böylesine iğrenç, pis bir adamın regl olan bir kadını kirli bulması ne kadar komikti. Kot pantolonumu açtım ve aşağı indirdim, nefesimi tutarak yüzünü izledim.

“Seni pis kaltak!” diye bağırdı, gözleri külotuma yapışmıştı. Sonra ayağa fırlayıp beni ön kolumdan kavradı. “Bunu bilerek mi yaptın? Regl dönemini mi bozdun?”

Şaşırmış gibi yaparak aşağı baktım. “Fark etmedim. Muhtemelen yeni başlamıştır.”

Gözlerimin içine bakıp kolumu bıraktı ve yüzüme tokat attı. “Pantolonunu yukarı çek.”

Kotumu yukarı çektim ve gitmek için döndüm ama eli fırlayıp bileğimi tuttu. “Nereye gittiğini sanıyorsun? Ağzın kirlenmedi sonuçta.” Sırıttı, yatağın kenarına oturup bacaklarını açtı ve kolumu çekiştirdi. “Diz çök.”

Acınası aletine baktım ve sonra bakışlarımı yukarı kaldırdığımda gözlerimiz buluştu. Reddedersen muhtemelen beni öldürecekti. Ölümüm dadımın kalbini kıracaktı ama diz çökme-yecektim. Ve babamı öldüren adamın aletini emmeyecektim. Ölümüm anlamına gelse bile.

Gözlerimizin arasında birkaç santim kalana kadar başımı eğdim, gülümsedim ve suratına tükürdüm. “Kendi sikini kendin em, Diego.”

Kükreyip beni yatağa fırlattı ve üzerime tırmandı. Ellerini boynuma dolayıp sıktı. Nefesim kesildi, onu pençeledim, ciğerlerim hava için haykırırken parmaklarını boğazımdan ayırmaya

çalıştım. Başarısız oluyordum. Görüşüm kararmaya başladı ve gözlerimin önünde kara lekeler belirdi ama çırpınmaya devam edip onu kendimden uzaklaştırmaya çalıştım. Sergei'nin bıçağını getirmeliydim. Ellerini üzerimden çektiğinde yarı baygın haldeydim ve öksürerek içime hava çektim. Yüzüme bir tokat daha yapıştırdı, sonra bir tane daha.

“Çarşamba günü için sabırsızlanıyorum,” diye alay etti tepemde. “Pis ol ya da olma, seni herkesin önünde sikeceğim, *palomita*. Rivera'ya kimse hayır diyemez!”

Bana tekrar vurdu, sonra da yataktan itti. Düşüşümü yavaşlatmak için ellerimi önüme kaldırmayı zar zor başardım.

“Yarınki parti için süslenmeni istiyorum. Bütün çürükleri iyi kapattığından emin ol. İnsanların sana hak ettiğin gibi davranmadığını düşünmesini istemiyorum.” Güldü.

İçime nefes çekip yavaşça yerden kalktım ve yüzünde büyük bir gülümsemeyle yatağa yaslanan piç kurusuyla yüzleşmek için arkamı döndüm.

“Siktir git,” dedim boğuk sesle. Elimin tersiyle ağzımdan akan kanı sildim ve kapıya doğru gittim.

Diego'nun çılgın kahkahası peşimden geldi.

Uzaktan sesler geldi ama önce söylenen kelimeleri algılamadım. Her şey boğuk mırıltılar gibi geliyordu. Yavaş yavaş daha güçlü ve tutarlı hale geldiler. Görüşüm netleştğinde Felix oturma odasının diğer tarafında, bir yanında Roman ve bir yanında doktorla duruyordu.

“Sergei?” Felix bana doğru bir adım attı.

“Ne?”

“Geri döndü.” İç geçirdi ve diğer iki adama döndü. “Siz gidin. Ben sizi ararım.”

Roman ve doktorun gitmesini bekledim, sonra yerden kalktım. Bacaklarımdaki iğne batması hissiyle irkildim. “Ne oldu?”

En son hatırladığım şey motorla iki gün boyunca şehirde dolaştıktan sonra eve geldiğimdi. Bu süre boyunca sadece benzin almak, yemek yemek ve vücudumun ihtiyaçlarını görmezden gelemediğim zamanlar için durmuştum. Ve sonrasında hiçbir şey yoktu. “Öğlen vakti geldiğimde seni burada buldum. Saatlerdir duvara bakıyordun.”

“Saat kaç?”

“Akşamın yedisi.”

Bu, bacaklarımdan neden kurşundan yapılmış gibi olduğunu açıklardı. “Roman’ın burada ne işi vardı?”

“Seninle konuşmaya geldi. Senin kendinde olmama ihtimaline karşı doktoru yanında getirdi.”

“Ne hakkında konuşmak istedi?”

“Meksika’daki bağlantısı aramış,” dedi ve bir şişe su almak için mutfağa giderken beni takip etti. “Guadalupe Perez’i buldu. Hâlâ yerleşkede.”

“Güzel. Bak bakalım rutin sınır geçişi için ona bir kimlik bulabilecek misin? Uzun sürmemesi lazım. Sen alır almaz onu getireceğim.”

“Tamam.” Başını salladı ama bana garip bir şekilde bakmaya devam etti.

Felix’i on beş yıldır tanıyordum ve çoğu işaretlerini biliyordum. “Ne oldu?”

“Angelina gitmeden önce normalden farklı bir şekilde davrandı mı?”

Tezgâhın kenarına tutunup önümdeki beyaz fayanslara bakarken dişlerimi gıcırdattım. Onu düşünmek çok zordu. “Belki biraz. Bunu düşündüğümde, muhtemelen zaten gitmeyi planladığı için öyle olduğu sonucuna vardım.”

“Biri ona yaklaştı mı?”

Yüzünü görmek için ona döndüm. “Hayır. Neden?”

“Çünkü o Avrupa’da değil. Meksika’da, Sergei. Diego Rivera ile birlikte.”

“Ne?!” Elimdeki bardağı tezgâha çarptım. Paramparça olduğunda her yere cam parçaları uçuştı.

“Roman’ın bağlantısı onu bugün Diego’nun düzenlediği öğle yemeği partisinde gördüğünü söyledi. Rivera ikisinin çarşamba günü evleneceklerini duyurmuş.”

Gözlerimi kapattım ve derin bir nefes aldım. Geçen haftayı zihnimde canlandırmaya çalıştım. Angelina ortadan kaybolduğu sabah garip davranıyordu, yani öncesinde bir şey olmuş olmalıydı. Alışveriş merkezi. O tuvalette çok uzun süre kalmıştı.

“O gitmeden bir gün önce gittiğimiz alışveriş merkezinin iç kameralarına erişmeni istiyorum,” dedim.

“Tamam. Dizüstü bilgisayarımı getireyim.”

Felix’in polis kayıtlarından çıkardığı siyah-beyaz bir kadın fotoğrafına baktım. Sonra gözlerimi sağa çevirdim, durdurulan kamera görüntülerinde aynı kadın Angelina’dan birkaç dakika önce alışveriş merkezinin tuvaletinden çıkıyordu.

“Juana Ortiz,” dedi Felix. “Kanıt yok ama raporda Diego Rivera için çalıştığından şüphelenildiği yazıyor.”

“Muhtemelen Angelina’yı dadısını öldürmekle tehdit ettiler. Neden bir şey söylemedi, lanet olsun?”

“Dadısıyla tehdit ettiklerini sanmıyorum, Sergei. Bak.” Kaydın başka bir açısını açtı. Aynı koridorun diğer ucuydu. Juana, bir otomatın yanında duran iki adama doğru yürüdü, başını salladı ve adamlar oradan ayrıldı.

“Diğer kameraları da kontrol ettim,” dedi Felix, Juana’nın tuvaletten çıkışının videosunu tekrar açarken. “Tam on beş metre kadar arkanda duruyorlardı. Uzun boylu olan ceketinin altında silah saklıyordu. Başka bir kameradan görülüyor. Angelina’nın çıktıktan hemen sonra nereye odaklandığına dikkat et.”

Videoyu oynattı ve tuvaletin kapısını yakınlaştırdı. Kamera muhtemelen yakın bir yere monte edilmişti çünkü Angelina dışarı çıktığında, başını kaldırıp omzumun üstünden adamların durduğu yere bakarken yüzünde beliren dehşeti açıkça görebildim. Gözleri önce bana, sonra da bir an için serserilere kaydı, ardından bana doğru geldi.

“Sanırım *seni* öldürmekle tehdit ettiler,” dedi Felix.

Duraklatılmış kayda baktım. Gözlerim Angelina’nın korkmuş yüzüne yapışıp kaldı ve gülümsedim. “Hepsini geberteceğim.”

Son silahları da arabamın zeminindeki gizli bölgeye koydum, bagajı kapattım ve Mimi’ye ıslık çaldığımda merdivenlerden aşağı fırlayıp arka koltuğa atladı. Direksiyona geçip kapıyı kapattım. Tam kontağa uzanıyordum ki yolcu kapısı açıldı ve Felix arabaya bindi.

“Sen nereye geldiğini sanıyorsun?” diye sordum.

“Meksika’ya.” Sırt çantasını arkadaki Mimi’nin yanına attı ve emniyet kemerine uzandı.

“Gelmiyorsun.” Üzerinden eğilip kapısını açtım. “Dışarı.”

“Hayır.”

“Bu lanet olası bir yaşlılar gezisi değil. En az otuz silahlı adam tarafından korunan bir kartel yerleşkesine sızıyorum.”

“Kesinlikle,” diye tersledi. “Desteye ihtiyacın var. Ve vurulup da kendin geri dönemezsin diye bir şoföre.”

“Bu saçmalıklar için çok yaşlısın. Benim için hayatını riske atmana izin vermeyeceğim, Albert. Dışarı.”

“Şu ‘ben yenilmezim’ saçmalığını keser misin? Canına mı susadın? Öyle mi? Çünkü eğer güvenlik kamerası desteği olmadan girersen oradan canlı çıkma şansınızın sıfır olduğunu ikimiz de biliyoruz!”

“Daha fazla düşmanın olduğu bir sürü görev tamamladım.”

“Evet, ama o zaman sadece kendin için endişeleniyordun. Peşinde iki kadınla oradan nasıl ayrılmayı planlıyorsun? Seni yavaşlatacaklar. Sizi kovalayacak küçük bir ordu olacağından bahsetmiyorum bile.”

“Üstesinden gelirim.”

“Öleceksin!” diye bağırdı suratıma, sonra bakışlarını ön cama çevirdi. “Geliyorum.”

Mimi arka koltuktan havladı.

“Gördün mü? İkiye karşı bir.”

Gömleğinin yakasını düzeltmesini, parmağıyla gözlüğünü burnunda yukarı itmesini ve koltuğuna yaslanmasını izledim.

“Harika amına koyayım,” diye mırıldandım ve arabayı çalıştırdım.

Felix ilk beş dakika kadar sessiz kaldı, sonra Marlene hakkında şikâyet etmeye başladı. Onu duymazdan geldim. Şu anda ilişki tavsiyesi verecek durumda değildim.

“Kolombiya’da ne oldu, Sergei?” diye sordu aniden.

Bir sigara yaktım ve yan gözle ona baktım. “Yine mi bu?”

“Evet.” Pencereye doğru döndü ve dışarı baktı. “Lütfen.”

İç çektim. “Kruger’ın ortadan kaldırmam için gönderdiği şu politikacı. İnsan kaçakçılığı yapıyordu.”

“Biliyorum. O kadarı görev dosyasında vardı.”

“Onu bahçesinde kahvaltı ederken öldürdüm. Herkes satılık kızları olduğunu ve onları orada bir yerde tuttuğunu biliyordu. Onları aramak için oraya sızmayı planladım. Kruger hayır dedi. Bana polisin soruşturma yapmak için geldiğinde onları bulacağını ve serbest bırakacağını söyledi.” Koltuğumda arkama yaslandım ve sigaramdan bir nefes çektim. “Polis geldi. Sonra da gittiler. Kimseyi dışarı çıkarmadılar, sadece kapıyı mühürlediler ve gittiler.”

“Yani kızları bulamadılar mı?”

“Buldular,” dedim.

“Anlamıyorum.”

“Polis gittikten sonra içeri girdim. Bodrumun kapısını bulup içeri girmem biraz zaman aldı.” Bir saniyeliğine gözlerimi kapatıp etrafa saçılmış cesetlerin görüntülerini bastırmaya çalıştım. “Çoktan ölmüşlerdi. Her biri kafasından vurulmuştu. Kolombiya polisi belli ki kaçakçılık işine karışmıştı. Onları bulduklarında kızlardan kurtuldular, böylece kızlar konuşamazdı.”

“Tanrım.”

“Emin değilim çünkü kızların hepsi kirliydi ve bir deri bir kemiklerdi ama hiçbirinin on altı yaşından büyük olduğunu sanmıyorum.” Felix’e bakmak için döndüm. “Benim yüzümden on çocuk öldü. Eğer polisten önce içeri girseydim, bugün hayatta olacaktı.”

“Bu senin hatan değil,” diye bağırdı. “Sen katı emirlere uyuyordun.”

“Uydum.” Başımı salladım ve bir sigara daha yaktım. “Tıpkı Kruger’ın mükemmel, küçük ölüm makinesinin yapması gerektiği gibi.”

Felix başka tarafa baktı. Yolculuğun geri kalanı tamamen sessizlik içinde geçti.

Herhangi bir sorun yaşamadan sınırı geçmeyi başardık. Otoyoldan çıkıp Sandoval yerleşkesine giden bir yan yola girdiğimizde haritayı kontrol ettim. Sandoval’ın adamlarının genelde nöbet tuttuğu tüm noktaları işaretledim. Diego’nun yerleri değiştirme zahmetine gireceğinden şüpheliydim. Bizi yol boyunca tek bir kontrol noktası olan yoldan yerleşkeye götürmek için bir yan yola saptım. Korumaların konumuna yaklaştığımızda arabayı yeşilliklerin arkasına park ettim ve dışarı çıkıp silahlarımı kuşandım.

Ben silahları çıkarırken Felix arkamdan, “Bu halt da ne böyle?” diye mırıldandı.

“Arbalet.” Okların olduğu kutuyu açtım ve saymaya başladım. “Luca’nın geçen ay denemem için verdiği yeni bir model.”

“Sen delisin.” Cık cıkladı. “Bir şeyi de normal yolla yapamaz mısın? Neden onları bıçakla öldürmüyorsun?”

“Çünkü bu kontrol noktasında genellikle en az üç adam oluyor. Ve o sayıdaki hedefe gizlice yaklaşmak için yeterince karanlık değil.”

“Yani, lanet bir arbalet mi seçtin? Kim olduğunu sanıyorsun? Lanet olası Van Helsing misin?”

“Of, kapa çeneni.”

“Peki ya keskin nişancı tüfeği?”

“Bu arazide olmaz. Bunun için çok yaklaşmam gerekir.” Baldırıma bir bıçak bağlayıp arbaleti aldım. “Bir saat içinde geri geleceğim. Kameraları hazırla, hava karardığı anda ben de onları arazinin etrafına yerleştiririm.”

“Kaç tane?”

“On iki. Mimi’nin işini görmesini sağla ama sakın etrafta dolaşmayın. Kimse sizi burada bulmamalı, her ihtimale karşı silahın hazır olsun.”

“Gerçekten bunu başarabileceğini düşünüyor musun? En az otuz güvenlik görevlisi var, Sergei. Artı, muhtemelen silahlı olacak misafirler de var.”

“Biraz C-4’ün üstesinden gelemeyeceği bir şey değil,” dedim ve korumaların olduğu yönüne doğru ilerledim.

“Buraya kadar bagajda C-4 ile mi geldik?” diye fısıldayarak bağırdı arkamdan. “Ne kadarını aldın?”

Omzumun üzerinden bakıp ona göz kırptım. “Hepsini, Albert.”

Kontrol noktası olarak kullandıkları kulübenin etrafında Diego’nun dört adamı vardı. Birisi yanda park edilmiş araçların yanında dururken, diğerleri verandada oturmuş yemek yiyorlardı. Yemeğin ortasındayken insanları öldürmekten hoşlanmıyordum, bana saygısızca geliyordu ama burada sıkışık bir programım vardı.

Arbaleti yalnız adama nişan aldım ve kimsenin ona doğru bakmadığımdan emin olduğumda okun uçmasına izin verdim. Başının yanına saplandı ama açığı yanlış hesaplamıştım. Düz bir düşüş yerine, darbe adamın cesedini yere yuvarlanmadan önce arabanın kaputuna çarptı. Diğer adamların başları araç-

ların olduğu yöne doğru döndü ama bulundukları yerden ne olduğunu göremiyorlardı.

Arbaletime bir ok daha taktım ve bekledim.

İki adam silahlarını alıp kulübenin etrafından dolaşıp arabalara doğru gelmeye, arkadaşlarına seslenmeye başladılar. Köşeyi döndükleri anda verandada kalan adamı vurdum. Arbaleti yere bıraktım ve bıçağımı çıkarıp diğer taraftan araçlara doğru koştum.

Eğer cesedi görürlerse üssü arayıp rapor verebilirlerdi ve ben buna izin vermezdim. Yarınki planımın ana avantajı sürpriz faktörüydü. Eğer bu olmazsa, her şey bok yoluna gidebilirdi. Silahımı kullanmak bir seçenek değildi çünkü yerleşkeye çok yakındık ve birisi duyabilirdi. İki silahlı adama karşı sadece bir bıçakla karşı koymak pek akıllıca bir hareket değildi ama idare etmek zorundaydım. Sırtımı arazi kamyonunun yan tarafına yapıştırdım, hemen ölü adamın yanındaydım ve bekledim.

Adamlardan biri dönüp kulübeye doğru baktı ve o anı diğer adamın önüne adayıp boynunu kesmek için kullandım. Cesedi yere düştüğü an bıçağı diğer adamın yanına sapladım ve boştaki elimle silahını aldım. İki darbe daha vurup işi bitirdim.

Öldürdüğüm ilk adamın cesedini bagajlardan birine sakladım. Geri dönmeye hazır olmadan önce diğer üçünü arabalara doğru sürükleyip onları da saklamam on beş dakikamı aldı. Yarın için sahneyi hazırlama vaktiydi.

“Dur bakayım.” Dadım çenemi parmaklarının arasına alıp başımı yana doğru eğdi, iğrenç bir mor tona gelen çürükleri inceledi.

“Dadı, bana bir tabanca bulmanı istiyorum,” dedim ve ona döndüm. “Bugün olmak zorunda. Makyöz ve kuaför yarın sabah kaçta gelecek bilmiyorum.”

“Peki silahla ne yapmayı planlıyorsun, Angelinita?”

“Yarın Diego’yu öldüreceğim.”

“Hayır!” Elimi tuttu. “Diego’yu öldürmeyi başarsan bile adamları seni oracıkta öldürür.”

“Beni düğünden sonra herkesin önünde becermeyi planladığını söyledi,” dedim ve elini sıktım. “Eğer denerse o silaha ihtiyacım olacak, dadı. Çünkü o orospu çocuğunun bana misafirlerinin önündeki yemek masasında tecavüz etmesine izin vermeyeceğim.”

Seçeneklerimi düşünmüş ve başka hiçbir şey bulamamıştım. Eğer kaçırmaya çalışırsam üç olası sonuç vardı. Bir, başarısız olurum ve Diego beni hemen öldürürdü. İki, başarısız olurum, Diego beni yakalar ve geri sürüklerdi. Üç, ben kaçırmayı başarırdım ve o Sergei’yi öldürürdü. İlk ikisi temelde aynıydı çünkü beni geri sürüklerse yine ölmüşüm demektir. Sadece ona karşı geldiğim için önce bana işkence eder, sonra beni öldürürdü. Üçüncüsü söz konusu değildi çünkü ondan iki defa kaçarak onu yerleşkede alay konusu yapacağımdan benden intikam almak için Sergei’yi öldüreceğinden kesinlikle emindim.

Dadımın yüzünü avuçlarımın arasına aldım ve sıcak gözlerinin içine baktım. “Şu silahı benim için alır mısın?”

Dudaklarını birbirine bastırdı ve başıyla onayladı.

BÖLÜM

yirmi bir

IKİ KIZ SAÇLARIMLA UĞRAŞIRKEN ODANIN ORTASINDAKİ BİR sandalyeye oturdum ve başımı eğip beyaz ipekten gelinliğe baktım. Diego'nun seçtiğini biliyor olmama rağmen o kadar da kötü değildi. Kıcımı ve göğüslerimi zar zor kapatan ufak bir kumaş parçası bekliyordum ama yüksek yakası ve belden kat kat açılan eteğiyle oldukça mütevazı bir elbiseydi. Kolsuz elbise olduğu için üst tarafımdaki kesiği fondötenle kapatmak zorunda kaldım. Dadımın getirdiği tabancayı, eşofmanımın kemerinden çıkardığım lastikle sağ baldırıma bağladım. En iyi çözüm bu değildi ama işe yaramıştı. Tanrı'ya şükür ki etek genişti, bu yüzden silah, ağır ipek kumaşın altına iyice gizlenmişti. Eğer Diego kısa veya dar bir şey seçmiş olsaydı gözlerden saklamak imkânsız olurdu.

Arkamdaki kapı açıldı ve Maria payetli, kısa, kırmızı bir elbiseyle içeri girdi. Yüzünün her yanına sahte bir gülümseme yapışmıştı ve gözleri beni düşmanca izliyordu.

“Geç kalacaksın. Diego memnun olmayacak,” dedi.

O domuzun, her gece kendisini becermesine nasıl izin verdiğini hâlâ anlayamıyordum. Ona bakmak bile bende kusma isteği uyandırıyordu.

“Duyduğuma göre keyfi yerinde,” diye yorum yaptım.

İçkiler ve şarkılar saatler öncesinde başlamıştı. Kahkahaları ve bağırıışları buradan duyabiliyordum, hem de odam evin karşı tarafında olmasına rağmen.

“Morlukların üzerine biraz daha makyaj yapmalısın, Angelina. Mavimsi renk tonu hâlâ fark ediliyor.”

“Seninki de,” dedim ve aynaya doğru dönüp yüzünü incelemesini izledim. Demek ki ona da vuruyordu. Görünüşe göre ben o kadar da özel değildim. “Git. Bir dakika içinde aşağı geliyorum.”

Maria gittikten sonra makyözleri de gönderdim. Sonunda yalnız kaldığımda yatağa oturdum ve gözlerimi kapattım. Aklımın Sergei ile geçirdiğim o son geceye kaymasına izin verdim. Kendisine gül yağı sürmeme izin vermesine inanamıyordum. Ertesi sabah toplantıya giderken hâlâ belli belirsiz çiçeksi kokusu vardı. Hatırlayınca dudaklarım bir gülümsemeyle genişledi ama yanağımdan aşağı tek bir gözyaşı damlası kaydı. Tanrım, onu çok özliyordum. Keşke birlikte daha çok zaman geçirmiş olsaydık.

Bir başka gürültülü kahkaha sesi bana ulaştı ve beni gerçekliğe geri döndürdü. Uzanıp tek damla yaşı sildim, sonra elimi uyluğumun üzerine koyarak ipeksi kumaşın altına gizlenmiş tabancayı hissetmeye çalıştım. Gitme zamanıydı. Ayağa kalktım ve odadan çıktım.

Diego bahçeye kurulmuş masanın başındaki yerinden, “*Palomita!*” diye kükredi. “Buraya gel.”

Ellerimi yumruk yaptım ve geniş çimenlik alanda yürüyüp herkesin toplandığı taş avluya ulaştım. Yaklaşık kırk kişi vardı, çoğu erkekti.

Bazılarını babamın, evimize sıklıkla gelen iş arkadaşları ve ortakları oldukları için tanıyordum. Benimle göz göze gelmekten kaçınmalarına bakılırsa kendi isteğimle burada olmadığımı biliyorlardı ama yine de hiçbirisi benim için sesini çıkarmayacaktı. İş, her zaman önce gelirdi; ahlaki değerlerin canı cehen-nemeydi. Diğerleri geçişimi izlerken müstehcen şakalar yapıp domuz gibi güldüler ve Diego’yu seçimi konusunda kutladılar.

Masanın başına yaklaştığımda, Diego’nun solunda rahibin oturduğunu fark ettim ve kısacık bir an için içimde bir umut doğdu. Onu tanıyordum. Babam onun kilisesinin ilgilendiği evsiz çocuklar için düzenli olarak para bağışlardı. Ancak kafasını kaldırıp bana baktığında, gözlerinde dehşet dolu bir bakış vardı. Yan gözle Diego’ya bakarken bir uyarıda bulunuyordu. Fark ettiğim şeyle umudum solup gitti. Peder Pedro da tehdit edilmişti. Yakında kocam olacak iğrenç adamın, pederi kalmaya zorlayıp bana herkesin önünde tecavüz ederken ona da izletip izletmeyeceğini merak ettim.

“Çok güzel değil mi?” Diego bileğimi yakalayıp sordu ve beni sandalyeye çekti.

Erli elinin bacağıma, hemen dizimin üstüne uzandığını hissettim ve tamamen hareketsizleştim. Eğer avcunu bacağımda birkaç santim yukarı kaydırırsa oraya bağladığım silahı hissedecekti.

“Sevdiğim kadar dolgun değil ama iş görür.” Diego kahkaha attı ve şarap kadehine uzanmak için elini çekince nefesimi bıraktım.

Masadaki herkes gibi o da çoktan sarhoş olmuştu. Rahip muhtemelen bizi otururken evlendirmek zorunda kalacaktı

çünkü Diego'nun ayakta durabileceğinden şüpheliydim. Eve doğru baktım ve dadımın sağ elini örme hırkasının içine sokmuş bir halde durduğunu gördüm. Bana baktı ama sonra gözleri Diego'ya kaydı. Neden o şeyi giyiyordu ki? Havada kavurucu bir sıcak vardı ve şimdiden erimeye başlamıştım. Bana baktı, sonra da sol kolundaki saate ve bize doğru yönelmeden önce gülümsedi. Masanın etrafından dolaşıp sandalyemin arkasına geçişini kısıttığım gözlerimle izledim.

“Yerde kal,” diye fısıldadı kulağıma. Sandalyemin arkasını kavrayıp ben hâlâ üstüneyken yana doğru itti. Ben devrilirken bir vızıltı sesi havayı delip geçti.

Omzumun üzerine düştüm ve çığlık attım ama çığlığım nöbetçi kapısına yakın bir yerde yankılanan destansı bir patlamayla boğuldu. Birkaç dakika tam bir sessizlik oldu ve ardından birbiri ardına üç tane daha patlama gerçekleşti. İnsanlar bağırmaya, sandalyelerinden zıplamaya ve kalkıp silahlarına uzanmaya başladılar. Masanın altına girene kadar yuvarlandım ve başımı kaldırdığımda dadımı elinde bir silahla gördüm. Hâlâ gülümsüyordu.

“Neler oluyor?” diye bağırıp eteğimi yukarı çektim ve silahımı çıkardım ama beni duyduğunu sanmıyordum çünkü etrafımızda patlamalar devam ediyordu, her biri birkaç saniyelik aralıklarla patlıyordu. Sanki lanet dünyanın sonu gelmiş gibiydi. Masa örtüsünün etrafından neler olup bittiğini kontrol etmek için göz atayım dediğim anda araçları depoladığımız binanın çöktüğünü gördüm. Silahlarını çekerek alana yayılan konuklar ve korumalar afallamışa benziyorlardı. Adamlardan birinin yere devrildiğini fark ettim. Bir an için ayağının takılmış olabileceğini düşündüm ama sonra gözlerim alnındaki büyük, kırmızı noktayı buldu.

Patlamaların arasındaki kısa aralıkta bir vızıltı sesi daha duydum ve bir adam daha devrildi.

“Bu bir keskin nişancı!” diye bağırdı birisi ve insanlar siper almak için koşmaya başladı.

İki güvenlik görevlisi eve doğru döndü ancak kısa bir süre sonra yere düştüler. Konuklar vahşi bir izdiham içinde park halindeki araçlarına doğru koşuyordu. Ve arabalar patlamalardan biri sırasında mahvolan ve artık desteklerinden sarkan açık kapılara doğru hızla ilerliyorlardı. Geride kalanların çoğu Diego’nun adamları ve korumalarıydı.

Bir el önümdeki masa örtüsünün kenarını tuttu ve korumalardan birinin kafası masanın altında belirdi. O saçlarımdan tutup beni dışarı sürüklerken, dadım silahını adamın şakağına dayadı ve ateş etti. Kan ve beyin parçaları gelinliğimin her yerinde saçıldı ama üzerinde duracak zamanım yoktu çünkü başka bir çift el, ayak bileğimi yakaladı ve beni geri çekti. Masanın ayağına tutundum ve arkamı dönünce Diego’nun öfkeli yüzünü gördüm.

“Buraya gel, kaltak!” diye hırlayıp bacağımı çekti.

Silahu göğsüne doğrulttum ve merminin uçmasına izin verdim ama omzuna isabet etti ve bu da onu daha çok kızdırdı. Bacağımı tekrar çektiğinde silah elimden kaydı.

Kalbim küt küt attı ve nefesim kesildi. Alnımdan soğuk terler aktı. Diego silahını üzerime doğrulttuğunda gözlerim kocaman oldu.

Aniden, siyah bir şeyin büyük kütlesi Diego’nun yan tarafına çarptı ve bana sığırdığı kurşun devrilmiş sandalyeye isabet ederek beni birkaç santimle ıskaladı ama etrafa tahta parçaları saçtı. Diego’nun gırtlığını çenesinin arasına alan canavara ağzım açık halde bakakaldım, yakında ölmüş olacak adamın boğazından gelen tuhaf fokurtu seslerini dinledim.

“Mimi?”

Köpek avını ağzından bırakmadan başını bana doğru çevirdi, kafasını iki salladı ve Diego’nun kemikleri çatırdayarak kı-

rıldı. Uzun bir ısıklık sesi kulaklarıma ulaştı ve Mimi'nin kafası hemen yana çevrildi. Kısık sesli bir hırıltıyla, kaçan bir adamın peşinden koştu. Adamın sırtına atlayıp yere yapıştırmasını kocaman gözlerle izledim. Mimi sivri dişlerini adamın ensesine geçirdiğinde her yere kan sıçradı.

Vınlama sesi birkaç saniye aralıkla havayı delmeye devam etti. Bir patlama daha oldu, ardından bir tane daha geldi ve evin eskiden mutfak olarak kullanılan sol tarafı çökerek etrafı bir toz bulutuyla kapladı.

Arkamdan bir silahın çekilme sesi geldi ve döndüğümde dadımın başka bir adama nişan aldığını gördüm. Ateş etti ama ıskalandı. Adam silahını kaldırmaya başladı ancak hareketinin ortasında durdu ve dizlerinin üzerine düşüp birkaç metre ötesinde elinde bir silahla duran siyah giysili bir figürü ortaya çıkardı. Gözlerimi kırptım, sonra bakakaldım. Cepli pantolonuna ve bacaklarına sardığı silah çeşitlerine baktım. Gözlerimin kurşungeçirmez yeleği ve siyah tişörtünden askeri boya ile kamufle edilmiş yüzüne çevrilerek üzerinde gezinmesine izin verdim. Yüz hatlarını net göremiyordum ama o sarı saçlarını nerede görsem tanırdım.

“Sergei,” diye fısıldadım ve gözyaşlarım yüzümden aşağı süzülürdü. Benim için gelmişti.

Yanımdaki dadım, “Rus’un giyinip kuşanınca daha da yakışıklı olmuş,” diye mırıldandı.

“Ne?” diye sordum. Sergei, iki adamın daha saklandığı park halindeki bir arabaya doğru koşarken gözlerimi ondan ayırmadım.

“Dün gece Diego’nun askerlerine akşam yemeği götürürken çalılar arasından atladı. Neredeyse kalp krizi geçirecektim.”

“Ne planladığını biliyor muydun? Neden bir şey söylemedin?”

Sergei durup adamlardan birini vurdu, sonra yerdeki cesetlerin üzerinden atlayarak koşmaya devam etti.

“Bunun bir sürpriz olduğunu söyledi.” Kıkırdadı. “Romantik olduğunu düşündüm.”

“Romantik mi?” Çocukluk evimin yıkılan duvarlarına baktım, sonra kanla kaplı çimenleri ve cesetleri izledim. Hemen kenarda bulunan iki dış binada duraksadım. Ya da onlardan geriye ne kaldıysa.

Gürültülü bir havlama bana ulaştı ve kafamı tekrar oraya doğru çevirdiğimde Sergei'nin Mimi'nin kalan son adama saldırdığı arabaya ulaştığını gördüm. Enkaz yığının arkasında eğilmiş bir adam daha vardı, Sergei'den dokuz, on metre kadar uzaktaydı. Elinde bir tüfek tutuyordu ve ben izlerken silahını kaldırdı. Yerden tabancamı alıp nişan aldım ve kalan bütün kurşunları o adama sıktım. İkisi göğsüne isabet etti ve yere yığıldı. Dadım da silahını çekti ve o tarafa doğru üç kurşun daha sıktı.

“Ne olur ne olmaz,” dedi.

Sergei'ye dönüp baktığımda son adamın cesedinin başında duruyordu. Elindeki uzun bıçaktan kan damlıyordu ve başlığındaki mikrofona konuşuyordu. Dadımla vurduğumuz adama bir bakış atıp bize doğru döndü ve başparmağını kaldırdı. Evet, biraz kaçık olabilirdi ama onu seviyordum.

Bir motorun gürültüsü yaklaştı ve birkaç saniye sonra garaj yolunda bir araba durdu ve Felix pencereden kafasını çıkardı.

“Gidelim!” diye bağırdı.

Dadımın elini tuttum ve arabaya doğru koştuk.

Angelina dadısını yolcu koltuğuna itti ama ben onlara katılmak için bir hamlede bulunmadım.

Etrafta hâlâ birileri olabilirdi ve kadını için bir tehdit olma konusunu akıllarından bile geçiremeden onları ortadan kaldırmayı planlıyordum. Son yirmi dakikada Diego'nun adamlarından kaçını öldürdüğümü hiç bilmiyordum. Kabaca sayarsak otuz ila kırk arasındaydı.

Çok net düşünemiyor ve yarısından fazlasını nasıl yaptığımı bile hatırlamıyordum. Yeterince hızlı olmazsam birisi Angelina'ya zarar verebilir diye ödüm bokuma karışıyordu. Adrenalinle tetiklenen içgüdü ve kas hafızasıydı ama düşmanların hepsini hakladığımdan oldukça emindim. Mimi birkaçının icabına bakmıştı. Ve sanırım Angelina'nın dadısı en az üç taneyi indirmişti. Diego'yu bizzat öldürme fırsatını bulamamam çok kötüydü ama boğazının parçalanarak ölmesi, ölmek için nahoş bir yol olmuş olmalıydı. Bu bile tek başına beni mutlu ediyordu.

Angelina, Guadalupe'nin arkasından kapıyı kapattı ama arabaya binmek yerine bana döndü ve eliyle ağzını kapatarak öylece baktı. Süslü elbisesi birkaç yerden yırtılmıştı ve çoğu yerine kan sıçramıştı ama muhtemelen benim görüntümle kıyaslanamazdı bile. Guadalupe'nin ona planımı anlatmasına ve Angelina'yı içeride tutmasına izin vermeliydim. Şu anda benden daha çok korkuyor olması olasıydı. Son adamı öldürmek için kullandığım bıçağı çabucak arkama sakladım. Ona yaklaşmaya cesaret edemiyordum çünkü irkilip benden uzaklaşırsa bunu kaldırabileceğimi sanmıyordum. Eğer katlanamayacağım tek bir şey varsa, o da Angelina'nın benden korkmasıydı. Elini indirdiğinde ağladığını gördüm ve içimdeki bir şey parçalara ayrıldı.

Geriye doğru bir adım attım.

Felix onları güvenli bir yere götürebilir ve daha sonra benim için geri gelebilirdi. Onu varlığıma katlanmaya zorlamayacaktım ya da gerektiğinden fazla üzmeyecektim. Belki de etrafta dolaşıp o orospu çocuklarından herhangi biri hâlâ ha-

yatta mı diye bakıp bu hatayı düzeltmeliydim. Evet, bunu yapacaktım. Gözlerimi Angelina'dan ayırdım ve en yakın cesede doğru yaklaştığım sırada adımı söylediğini duydum. Arkamı döndüm ve çıplak ayaklarıyla, mahvolmuş gelinliğinin eteklerini ellerinde tutarak bana doğru koştuğunda gözlerim büyüdü.

“Sergei!” diye seslendi tekrar. Ölü adamın üzerinden atladı ve kollarıma atıldı. “Benim için geldin.”

“Tabii ki senin için geldim,” dedim ve onu hayatım buna bağlıymış gibi öptüm. “Senin için her zaman geleceğim, bebeğim.”

Angelina kollarını boynuma, bacaklarını da belime dolandı. “Bana bir ev borçlusun.”

“Evet, bunun için üzgünüm. Kendimi biraz kaptırdım.”

“Biraz mı?” Alayla güldü ve yüzünü boynumun kıvrımlarına gömdü. “Seni bir daha asla göremeyeceğimi sandım.”

“Neden bir şey söylemedin? Senin için Diego’nun icabına bakardım bebeğim.”

“Geri dönmezsem seni öldüreceğini söyledi.” Yanaklarımı avuçlarının arasına aldı ve gözlerimin içine baktı. “Hayatını asla riske atamazdım. Benim yüzümden sana bir şey olursa kendimi asla affedemezdim.”

“Eminim kimse beni ve saçmalıklarımı özlemez.”

“Öyle söyleme!” Yüzümü sıktı. “Sakın bunu bir daha asla söyleme! Felix seni özlerdi. Mimi. Kardeşin.”

“Ah, Roman muhtemelen bir parti verirdi.”

“Bu doğru değil ve sen de bunu biliyorsun.” Öne doğru eğilip dudaklarını dudaklarıma bastırdı, sonra geri çekilip gözlerimin içine baktı. “Ben seni özlerdim.”

Vücudum hareketsizleşti. “Neden?”

“Çünkü sana âşığım,” diye fısıldadı ve beni tekrar öptü.

Geri çekildiğinde yüzüne baktım. “Benden korktun sanıyordum. Bıraktığın notta öyle demiştin.”

“Senden hiç korkmadım, Sergei. Korktuğum şey peşimden gelip ölebileceğini düşünmemdi. Seni incittiğim için çok üzgünüm, bebeğim.”

“Yani... geri mi dönüyorsun? Benimle?”

“Eğer bu plana karşı değilsen, evet.”

Gözlerinin içine baktım ve onu kendime çektim. “Evlen benimle,” diye ağzımdan kaçırdım.

Angelina gözlerini kırptırdı, etrafımızdaki en az yirmi cesede baktı, sonra bana döndü. “Gerçekten yeri ve zamanı nasıl seçeceğini biliyorsun, koca adam.”

“Benimle evlenir misin?”

Sanırım gözlerim dudaklarına yapışmış, cevabını bekler halde dururken kalbimin atışı durdu.

“Elbette evlenirim.” Sırıttı ve beni öptü.

Aniden araç yolundan yüksek sesli bir korna sesi geldi ve Angelina kollarımda gerildi. Dişlerimi gıcırdatıp Felix’in kornaya basmaya devam ettiği arabaya baktım.

“Onu öldüreceğim,” dedim. Yaşlı yarasa az önce evlilik teklifimi mahvetmişti.

Felix kafasını pencereden çıkararak bağırdı. “Siz iki aşk meraklısı salak buraya gelseniz de gitsek?”

Angelina’yı arabaya taşıırken, “Sen öldün, Albert!” dedim.

“Hemen gitmezsek hepimiz öleceğiz! Eminim Meksika’daki polis ve itfaiyecilerin yarısı buraya gelmek üzeredir. Bir sismik ekiple birlikte gelirler çünkü patlamalarıyla lanet kıtayı yeniden düzenlemeye karar verdin!”

“Sadece çeneni kapa ve sür.”

Arka kapıyı açtım ve Mimi’ye içeri girmesi için ısıklık çaldım, sonra Angelina’yı kucağımda tutarak arkaya oturdum. Felix ara-

bayı çalıştırdığı an, yüzümü Angelina'nın saçlarına bastırdım ve kokusunu içime çektim.

“Sen gittiğinde aklımı kaıracağımı sandım,” diye mırıldandım kulağına.

“Çok özür dilerim. Söz veriyorum eve döner dönmez bunu telafi edeceğim.”

“Evet, o konuda... Bir ya da iki hafta boyunca bir otelde kalacağız,” dedim ve boynunun yanını hafifçe ısırdım.

“Otelde mi?”

“Ev yeniden dekore ediliyor.”

“Öyle mi? Neden?”

Felix omzunun üzerinden, “Sen gidince Sergei duvara bağlı olmayan her şeyi parçaladı, işte bu yüzden,” dedi.

“Çeneni kapatacak mısın artık?” diye tersledim. “Eğer ne kadar dengesiz olduğumla ilgili konuşup durursan fikrini değiştirip kaçabilir.”

Angelina yanağımı kavradı ve başımı kendine doğru çevirdi. “Sana ne demiştim? Böyle şeyler söylemeyi bırakacaksın. Tamam mı?” Eğildi ve beni öptü. “Sende yanlış hiçbir şey yok bebeğim.”

Onu kendime doğru çektim, burnumu tekrar saçlarına gömdüm ve yıllardır ilk defa iyi olabileceğimi hissettim.

SONSÖZ

Bir ay sonra

“**H**EY, AŞAĞIDAKİ PENCERELER İÇİN PANJUR SİPARİŞ etmeye ne dersin?” diye sorarak yatak odasına girdim. “Ayrıca...”

Sadece eşofman altını giymiş olan Sergei yatakta oturuyor ve önündeki duvara bakıyordu. Vücudu hareketsiz ve gözleri boştu. Kahretsin. Meksika’dan döndüğümüzden beri dalıp gitmemişti. Elimdeki temiz havlu yığınının kenara bıraktım ve yavaşça yatağa yaklaştım.

“Hey, bebeğim.” Bacaklarının arasında durup kollarımı boynuna doladım. “Düşünüyordum da belki oturma odasını pembeye boyatabiliriz. Şu kız gibi, pastel ton, biliyorsun değil mi?”

Kılını bile kıpırdatmadı. Eğilerek dudaklarımı dudaklarına bastırdım ve ağzından yanağına, oradan alnına doğru öpücükler kondurdum, burnundan aşağı devam ettikten sonra tekrar ağzına ulaştım. Bu defa dudakları hafifçe hareket ederek öpüşüme karşılık verdi.

“Felix ve Guadalupe, Mimi’yi yürüyüşe çıkardılar,” diye boş boş konuşup avuçlarımı göğsüne koydum ve yatağa yatı-

rana kadar onu hafifçe ittim. “Sanırım o ikisinin arasında bir şeyler oluyor. Birlikte çok fazla zaman geçiriyorlar. Sence Felix, Marlene’i dadımla mı aldatıyor?”

“O ve Marlene geçen hafta sonu ayrıldılar,” dedi Sergei ve elini kalçama koydu. Hâlâ uzaktaydı ama yavaşça geri geliyordu.

“Yalnız kaldığımız bu zamanı değerlendirmeliyiz. Ne dersin?” Beline oturdum ve eğilerek göğsünün ortasına bir öpücük kondurdum. “Eğer istersen sonra sana yağlarım la masaj yapabilirim.”

“Hayır, teşekkür ederim.”

Aşağı baktığımda onu bana bakarken buldum ama gözleri hâlâ odaklanmamıştı. Kahretsin, bu kötü nöbetlerden biriydi. Eşofmanının kemerini çekiştirip baksırıyla birlikte kaydırarak çıkardım. Önünde diz çöktükten sonra sertleşen aletini elime aldım, eğildim ve ucunu yaladım. Elimde gittikçe daha çok sertleşti ve gülümsemekten kendimi alamadım. Dalıp gittiği zamanda bile hâlâ bana yanıt veriyordu. Dilimi sert penisinin altı boyunca kaydardım. Onu tamamen ağızıma alıp emdim. Aynı hareketleri birkaç defa tekrarladıktan sonra vücudundan yukarı çıktım ve bana tamamen geri dönmediğini fark ettiğimde burnumu burnuna değdirdim.

“Benimle sevişir misin bebeğim?” Parmağımın ucuyla burnundan aşağı bir çizgi çektim. “Lütfen.”

Sergei’nin elleri belime yerleşti, sonra yukarı doğru omurgam boyunca kayarken tişörtümü de beraberinde kaldırdı. Parmaklarının arasına aldı ve bir saniye sonra yırtılan kumaşın sesi odayı doldurdu. Gülümseyerek mahvolan tişörtü çıkardım, aynı şeyi şortuma ve külotuma da yaptıktan sonra tekrar üstüne çıkıp kendimi penisinin üstüne hizaladım.

“Seni seviyorum,” diye fısıldadım

Sergei gözlerini kırıştırdı, sonra bakışlarımla buluşunca mavi gözleri arzuyla doldu. Kalçalarımı kavradı, beni çekip üstüne oturttu ve nefesim kesildi.

“Uyuyakalmışım.” Beni göğsüne çekti, sonra üstüme çıkana kadar bizi yuvarladı. “Rüyamda Diego’nun seni Meksika’ya geri götürmesini gördüm.”

Elleri ensemdeki saçların arasından kayıp sıkıca kavrarken aletini dışarı çıkardı. Omuzlarını kavrayıp onu çektim ve sırtımı gererek onu tekrar içime almaya çalıştım ama Sergei sadece pis pis gülümsedi ve boştaki elini içime kaydırıp klitorisimle oynadı.

“Ne yapıyorsun?” diye inledim.

“Oynuyorum.” Eli kayboldu ve penisi içeri kaydı. İçime iki kez girdi, sonra tekrar çekti. Parmağı aletinin yerini aldı.

Dudaklarımdan hayal kırıklığı ve ihtiyaçla dolu bir hırıltı çıktı. “Sergei!”

“Evet, bebeğim?”

“Sana ihtiyacım var,” dedim boğuk bir sesle. “İçimde. Şimdi.”

“Ne kadar?” İçimdeki parmağı kıvrılıp vücudumu titreten bir noktaya çarptı. Sonra parmak kayboldu ve çığlık atmak istedim. Çok yakındım. Eğer işkence etmeye devam ederse aklımı kaçıracaktım.

Klitorisimi çimdikledi, sonra parmağını tekrar içeri kaydır-
dı. “Ne kadar diye sordum, Angelina?”

“Seni öldüreceğim,” diye fısıldadım kulağına, ağzımı omzu-
na dayayıp onu ısırdım. Sertçe.

Sergei’nin dudaklarından alçak sesli bir hırlama çıktıktan sonra içime girip aletini dibine kadar gömdü. Elini bacağımdan kaydırıp dizime gelene kadar durmadı.

“Seni küçük düzenbaz.” Bacağımyı yukarı ve yana doğru çekerek beni daha da genişçe açtı.

Gülümsedim. Sonra içime sertçe girip çıkmaya başladığında inledim ve omuzlarını kavrayarak yataktan kaymaktan korunmaya çalıştım. Pek işe yaramadı, o yüzden ellerimi yatağın başına dayadım ve kalçaları beni yatağa doğru saptırken nefes nefese kaldım. O kadar iriydi ki biraz canım yandı ama iyi türden bir acıydı. Bana burada olduğunu hatırlatıyordu, hem fiziksel hem de zihinsel olarak. Orgazmın titremeleri vücudumu sarsarken gözlerim kayarak kapandı. Ama bir kalp atışı sonrasında Sergei enseme kavradı.

“Bana bak,” diye bağırırken tamamen kaskatı kesildi, kendi rahatlmasına kavuşurken aleti inanılmaz kadar şişti.

Hızla nefes alıp gözlerimi açtım. Avcumu yanağına dayayıp o gözlerinin derinliklerine baktım. “Her zaman,” diye fısıldadım.

Dört yıl sonra

“Anneciğim.”

Sıktığım meyve suyundan başımı kaldırdım ve gözlerim Mimi’nin boynuna sarılan üç yaşındaki oğlumuzu bulduğunda gülümsedim. Benim siyah saçlarım ve Sergei’nin açık renk gözleriyle ikimizin mükemmel bir karışımıydı. “Ne oldu, Sasha?”

“Babam yine uyanık uyuyor,” dedi.

Portakalı tezgâhın üzerine bırakıp önünde çömelmek için mutfağı geçtim. “Onu uyandırmak için bir öpücük vermeyi dedin mi?”

“Hayır.”

“Hadi o zaman gidip birlikte yapalım. Olur mu?”

“Tamam.” Elimi tuttu ve beni oturma odasına götürdü.

Sergei pencerenin önünde hareketsiz duruyor, dışarıdaki bir şeye bakıyordu. Oğlumuzu kollarıma aldım ve kocamın önünde durdum.

“Hazır mısın?” diye sordum ve Sasha hevesle başını salladı.

“Tamam, sıkı tutun, ne olur ne olmaz.”

Oğlumuzu babasına doğru eğdiğimde, küçük kollarını Sergei’nin boynuna sardı ve yanağına bir öpücük kondurdu. Sergei’nin elleri anında havaya fırladı, Sasha’yı belinden yakaladı ve sıkıca göğsüne çekti.

“Özür dilerim.” Sergei eğilip dudaklarıma bir öpücük kondurdu. “Ne kadar sürdü?”

“Beş dakikadan fazla değil,” dedim ağzına doğru. “Harika gidiyorsun, bebeğim.”

Sergei’nin nöbetleri son yıllarda önemli ölçüde azalmıştı. Bu, son üç ya da dört ay içinde ilk nöbetiydi. Artık saatlerce sürmüyorlardı ve kendini toparlaması da daha kolay oluyordu.

“Albert ve Guadalupe ne zaman geliyor?”

“Neden ona sürekli öyle diyorsun?” Güldüm. “Üç yıldır burada yaşamıyor.”

Sergei sırtıttı. “Çünkü bu onu kızdırıyor. Çılgın yaşlı yarasa. Yıldönümleri için Guadalupe’ye ne aldığını duydun mu?”

“Hayır.”

“Bir av tüfeği.”

“Çok şık. Eminim çok hoşuna gidecektir. Onlar ne zaman...” Gözlerim Sergei’nin arkasındaki televizyonda yayınlanan son dakika haberlerine kaydı. “Vay be. Bunu gördün mü?”

Uzaktan kumandayı alıp sesi açtım ve canlı yayında yıkıcı bir yangının havadan çekimle verilen görüntüsüne baktım. Ekranın altındaki haber bülteninde olayın New York bölge-

sinde olduğunu söylüyordu. Yangından önce yapının ne olduğunu söylemenin bir yolu yoktu, sadece genel hatları kalmıştı. Görüntü değişip yangında öldükleri tahmin edilen bir adam ve bir kadının fotoğraflarını verdi. Adam otuzlarının sonlarında, yakışıklı ve takım elbiseliydi. Bir iş insanı gibi görünüyordu. Bakışlarımı diğer fotoğrafa çevirdim. Altındaki yazıda kadının yirmi üç yaşında olduğunu söylüyordu ama siyah pantolon takımı, soğuk ifadesi ve katı saç modeli onu daha büyük gösteriyordu. Haber sunucusu arka planda konuşmaya devam etti ama ne dediğini anlayamadım çünkü Sergei yanımda kahkahalara boğuldu.

“Biliyordum.” Alayla gülüp başını iki yana salladı. “Birisi o antisosyal orospu çocuğunu gerçekten kızdırmış olmalı.”

Kafam karışmış bir halde ona baktım. “Sen neden bahsediyorsun?”

“Şundan.” Televizyon ekranını işaret etti, bir kez daha yangının neden olduğu yıkımı gösteriyordu. “Binanın ne kadar nizami ve her şeyiyle yandığını görüyor musun? Bunu başarması son derece zordur. Bunu başarabilen sadece bir kişi tanıyorum.” Tekrar güldü. “Albert’a Az’ın yaşadığını söylediğimde çıldıracak.”

“Senin birimindeki adam mı? Ortadan kaybolan?”

“Evet.” Sasha’nın yanağına bir öpücük kondurduktan sonra elini belime, tam dövmemin üzerine koydu ve beni yanına çekti.

Yıllar önce ‘*Prinadlezhit Sergeyu Belovu*’ dövmesini yaptırmayı kabul ettiğimde bu sözlerimde ciddiydim ve Sergei dövme sanatçısından aynı sözleri benim adımla ona yapmasını istediğinde hem şaşırmış hem de keyiflenmiştim.

Yaklaşan adımların sesini duydum ve omzumun üstünden baktığımda Felix ve dadımın odaya girdiğini gördüm. Felix televizyona bakınca aniden duruverdi.

“Onu öldüreceğim,” diye bağırdı, televizyona dik dik bakarak başını iki yana salladı. “Gözden uzak duracağına söz vermişti. Sence bu gözden uzak kalmak gibi mi görünüyor?”

Sergei, Felix’e bakarak, “Seni hilekâr ihtiyar!” diye bağırdı. “Az’ın hayatta olduğunu biliyor muydun?”

“Bilmek mi?” Felix tek kaşını havaya kaldırdı. “Ortadan kaybolmayı ve hükümetin gözünden kaçmayı nasıl başardığını sanıyordun?”

“Gerçek adını biliyor musun?”

“Tabii ki biliyorum.”

“Neymiş?” diye sordu Sergei.

Felix sadece gülümsedi. “Eminim bilmek isterdin.” Tekrar televizyona baktı. “Sekiz yıl sonra yeniden ortaya çıkması için onu bu kadar sinirlendiren şeyin ne olduğunu merak ettim.”

Sevgili okuyucu,

Sergei'nin hikâyesini okuduğunuz için çok teşekkürler! Umarım bir yorum bırakmayı, *Saklı Gerçekler* ile ilgili ne düşündüğünüzü diğer okuyuculara söylemeyi göz önünde bulundurursunuz. Sadece kısa bir cümle olsa bile, büyük bir fark yaratır. İncelemeler, yazarların yeni okuyucular edinmesine ve okuyucuların da sevecekleri yeni kitaplar bulmalarına yardımcı olur!

Daha fazla kitabımı okumak isterseniz web siteme göz atın veya Amazon'daki yazar sayfamı ziyaret edin ve beni TikTok'ta (@author_neva_altaj) takip ederek güncel kalın.

Serinin bir sonraki kitabında Luca Rossi (Sergei'nin silah tedarikçisi) ve Isabella'nın (La Cosa Nostra'nın Chicago şubesinin don'unun torunu) hikâyesi olacak. Bu bir görücü usulü evlilik, yaş farkı hikâyesi (Luca otuz beş, Isabella on dokuz yaşında).

Ve eğer kitabın sonsözündeki sahneyi merak ediyorsanız :D evet, Sergei'nin Z.E.R.O. biriminden arkadaşı Az'ın rol alacağı gelecek kitaplarımdan biri için bir tanıtımdı. Muhtemelen serinin yedinci kitabı olacak.

SERİDE BİR SONRAKİ HİKÂYE

Luca & Isabella

Adam beni istemiyor

Ne kalbinde

Ne de yatağında.

Fakat savaşta ve aşkta her şey mübahtır,

Ve ben ne gerekirse yapmaya hazırım.

Hatta bu, geçmişini hatırlamayan bir adama

Yalan söylemek anlamına gelse bile.

TEŞEKKÜR

Bana göre kitap yazmak işin en kolay kısmı.

Daha zor görevler sonrasında gelir ve eğer hikâyelerimi hayata geçirmeme yardımcı olan, benimle birlikte çalışan insanlar olmasaydı, kitaplarım olduklarının yarısı bile olmazdı.

En çok teşekkür etmem gereken kişi editörüm. Teşekkürler, Susan! Sen olmasaydın ne yapardım hiç bilmiyorum. Tüm eksik virgüller, başka kelimelerle değiştirmek zorunda kaldığın binlerce “iç çekmeler”, “solumalar” ve “çarpmalar” ile birlikte durmadan düzelttiğin (ve açıkladığın) ama benim yapıp durduğum dil bilgisi hataları için özür dilerim. Deniyorum, yemin ederim! Ayrıca Susan benim ilk taslakları gözden geçiren alfa okuyucum ve inanın bana, o saçmalığı okumak acı verici. HA HA. Ona da katlandığın için teşekkür ederim.

Düzeltenlerim Andie, Mich ve Yvette’e tüm yazım hatalarımı yakaladıkları ve gelişmem için verdikleri harika tavsiyeler için çok teşekkür ederim.

Kitap lansmanlarıyla ilgili tüm ağır yükleri çeken kişisel asistanım Caitlen’e çok teşekkür ederim. Eğer o olmasaydı muhtemelen yazacak vaktim olmazdı. Gönderilecek kitaplarla, kitap postalarıyla, blog turlarıyla ve ücretli yorum yapmak isteyen insanları kibarca reddetmekle (dostum, o kadar çok olduklarını hiç bilmiyordum!) çok dolu olurdu. Her şey için teşekkür ederim.

Ve tabii ki Sergei’nin hikâyesinin beta okumasını yapan ve kitabı geliştirmek için inanılmaz yönergeler ile öneriler veren Shaima’ya çok teşekkür ederim.

En içten teşekkürlerimi, yeni bir yazara şans veren, bu kadar çok sevgi ve destek gösteren, yazmam için beni destekleyen okuyucularıma sunuyorum. Her inceleme, paylaşım, Instagram ve TikTok gönderisi için teşekkür ederim çünkü insanların hikâyelerinizi beğendiğini görmenin ne kadar güçlü bir motivasyon kaynağı olduğunu hiç bilemezsiniz. Kusursuzca Kusurlu dünyası normalde beş kitaplık bir seri olacaktı ama çok fazla olumlu geri bildirim aldıktan sonra yazmaya devam etmem gerekti. Bitirdiğimde kaç kitap olacağından emin değilim ama serinin beşinci kitabından sonra en az üç hikâye daha planlıyorum.

Sizi seviyorum!

YAZAR HAKKINDA

Neva Altaj, yaralı anti-kahramanlar ile onlara âşık olan güçlü kadın kahramanlar hakkında şehvetli, modern mafya romansları yazıyor. Deli gibi kıskanç, kadınları için dünyayı yakmaya hazır, sahiplenici alfa erkekler hassas noktası. Kitapları oldukça ateşli ve beklenmedik düğümlerle dolu olmasıyla birlikte, her defasında mutlu son garantilidir.

Neva okuyucularından haber almaktan hoşlanıyor, o yüzden ona ulaşmaktan çekinmeyin:

Website: www.neva-altaj.com

Facebook: www.facebook.com/neva.altaj

TikTok: www.tiktok.com/@author_neva_altaj

Instagram: www.instagram.com/neva_altaj

Amazon Yazar Sayfası: www.amazon.com/Neva-Altaj

Goodreads: www.goodreads.com/Neva_Altaj

